

Giới thiệu Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam

Thể loại: Xuyên không, nữ tôn, nữ chính xuyên, nam chính hắc hóa

Vốn có câu nói từ xưa: Khi con người yếu đuối vô năng thế nào nhưng khi bị rơi vào cuộc tình bị phản bội thì sẽ thay đổi bản thân.

Và hần.

Một vị công tử sống trong chiều chuộng mà lớn lên. Đã bị tứ tử ngũ kinh, lễ nghi quy củ của phụ thân dạy bảo ngấm sâu vào máu thịt, trong thâm tâm hần luôn khắc sâu hai điều.

Thứ nhất là lấy niềm vui của thê chủ là mục tiêu.

Thứ hai là nuôi con đường nữ làm niềm hạnh phúc.

Vậy mà khi gả cho người, Phuong Tư Ninh lại hiểu được cái gì là "vì yêu nên tan nát cõi lòng"

Thê chủ hần luôn cung kính yêu thương vì muốn đứng vững trong triều đình mà không màn tình nghĩa thê phu dằn kẻ bất gian tận giường.

Một tờ hưu thư (giấy ly hôn) đã chuẩn bị sẵn ném thẳng vào mặt phụ thân hần. Sau đó vì lấy lòng công tử Ngự Sử, nàng ta không chút do dự bán hần cho Hương Xuân lâu chỉ với cái giá 50 lượng.

Khuất nhục sao?

Phấn nộ sao?

Đau đớn sao?

Trả thù sao?!!

Phuong Tư Ninh hần cả đời nhẫn nhịn lùi bước thì đôi lại được cái gì?

Từ nay trở đi, khuấy đảo phong ba, những ai từng chê cười hần, đều phải chết.

Giải thích sơ lược về thể giới nữ tôn:

Nữ tôn không phải là nữ cường nhé. Mà thể giới này là một thể giới ngược. Ở nơi này nữ nhân có sức lực lớn, làm được việc nặng. Nam tử thì yếu hơn nên chỉ làm việc bếp núc, dệt vải, khâu thùa,...

Và lúc này thể giới nữ tôn đang phát triển tới trình độ như thời cổ đại.

Về trang phục ở đây:

1. Tầng lớp cấp thấp bao gồm cả nam và nữ đều mặc áo thô, quần dài tối giản. Chỉ khác biệt là áo quần của nữ là được may vá bằng vải suôn. Nam tử thì có hoa văn để phân biệt.
2. Tầng lớp thương nhân, hộ gia đình khá giả hơn. Nữ sẽ mặc áo lụa, trường sam. Nam sẽ mặc áo vẩy lụa. Bên dưới chính là ảnh minh họa nam nhân chưa lập gia đình ở nữ tôn.

Ảnh minh họa tiểu thư ở nữ tôn.

3. Tầng lớp quý tộc, quan lại. Cả nữ và nam đều mặc trang phục thanh nhã cao quý, diêm lệ mà xa hoa tùy theo gu thẩm mỹ.

Về kiểu tóc.

Nữ và nam (chưa xuất giá) sẽ búi tóc cao, nam có thể xõa tóc cột dây lụa lỏng lẻo ngang vai.

Khi nam xuất giá sẽ búi tóc và cài trâm gỗ, đồng, bạc, vàng, ngọc tùy theo tầng lớp.

Còn sẽ có nhiều điều thú vị ở thế giới nữ tôn, mình sẽ từ từ tiết lộ. Các bạn thấy thích thú thì nhớ ghé ủng hộ mình nhé. (¬▽¬)~*(¬▽¬)”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bò ra từ lòng đất

Hưng Thịnh

Ngày đông chí, vừa qua giờ Dậu thì sắc trời đã đen kịt, sau một trận tuyết lớn vào ban ngày, toàn bộ mặt đất đã phủ đầy một lớp tuyết trắng xóa. Các cửa hàng đã sớm đóng cửa, trên đường không một bóng người. Ở một nơi hẻo lánh cách biệt khá xa trung tâm kinh thành, có hai bóng người bước chậm

chậm trên nền tuyết, trong không gian tĩnh lặng vang lên từng tiếng "cột kẹt".

“Sư phụ à, nơi này âm u tối tăm như vậy, có khi nào đột nhiên có con ma nhảy ra bắt người với con không?”

Một nữ tử trẻ tuổi run rẩy dòm ngó xung quanh lên tiếng.

“Im cái mồm quạ đen của ngươi đi. Nơi này là bãi tha ma, phần lớn đều là người chết oan, nhìn thấy cái mộ kia không, người chôn trong đó là chính phu (giống như vợ cả ở thế giới chúng ta) của phủ Từ thám hoa đó.”

Người được gọi là sư phụ chép miệng nói, lắc đầu không vui nhìn đệ tử nhát gan của mình một cái rồi ưỡn ngực đi tiếp.

Khi lão bà đang đánh giá xem ngôi mộ nào có khả năng kiếm được một chút đồ có giá trị thì đột nhiên nghe đồ đệ nhát gan hét thảm lên, bà giật mình quay ngoắt lại, lồng ngực phập phồng, gất giọng chửi:

“Đồ ngu, muốn gọi người tới đây hả?”

Về mặt nữ đệ tử tràn đầy sự hoảng sợ, đôi mắt tròn to nhìn về khoảng đất không xa, ngọn đèn lồng trên tay cũng cầm không vững, rơi xuống nền tuyết, đôi môi tím ngắt mấp máy:

“Bên kia...bên kia...”

Lão bà nhăn mày nhìn theo hướng ánh mắt của đồ đệ, thấy một bóng người đang loạng choạng đi về phía họ.

Trên nền tuyết trắng xóa, mỗi nơi mà người này bước qua đều in lại một dấu chân máu, những vết thương trên người có cũ, có mới hỗn hợp với đất đen chảy xuống, nhìn mà khiếp vía.

Đáng sợ nhất chính là, người này bò ra từ lòng đất mà lúc này bà ta chỉ.

“A...có ma...có ma...” Một tiếng hét thảm thiết vang vọng cả bãi tha ma, lão bà nhanh chóng co chân chạy trốn chết.

Nữ đệ tử bấy giờ cũng hoàn hồn, vút luôn cái xẻng đang cầm trên tay, xoay người bỏ chạy theo sư phụ, họ bất chấp hết sức lực chạy trốn chết, căn bản không hay biết khi cả hai đang chạy, "con ma" đang cứng ngắc bước đi đã ngã bịch xuống đất.

Sau khi Phương Từ Ninh gắng gượng bò ra khỏi gò đất đã gần như kiệt sức, hần dùng ý chí bước được mấy bước thì cũng không chịu được ngã quỵ. Gập gập vuron tay về phía hai bóng người trước mắt, Phương Từ Ninh thều thào:

“Cứu ta với, cứu ta...ta chưa chết...”

Đáng tiếc là hai người kia đang sợ hãi quá mức, không hề quay đầu.

Trên người Phương Từ Ninh chỉ mặc một chiếc áo rách rưới, khắp cả người toàn là vết thương, dưới lớp tuyết lạnh, hần cảm thấy như ngàn vạn mũi kim đâm vào da, đau buốt tột đỉnh. Bất ngờ có gì đó rơi vào mắt, theo bản năng chớp chớp mi, hần nhận ra là tuyết. Hướng đôi mắt nhìn lên bầu trời, không biết từ lúc nào tuyết đã bắt đầu rơi, từng bông tuyết bay nhẹ nhàng trong gió.

Một chút ý thức còn sót lại từ từ tan rã.

Bỗng dưng, hần nhớ tới một ngày của 3 năm về trước, khi đó hần vẫn còn là khuê tú Phương gia. Phụ thân dẫn hần tới Từ gia, đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy Từ Đình. Trong hoa viên rực rỡ sắc màu, hần nhìn nâng ta cười ôn nhu với mình. Nhiều năm qua đi, nụ cười ngày đó đã từ từ lu mờ, nhưng lời dặn dò của phụ thân trước ngày xuất giá vẫn luôn vang vọng bên tai...

“Hôm nay con bước theo người

Dù cay khóe mắt nhưng lòng phụ vui

Tam tông tứ đức con ơi

Hiền phu lương phụ muôn đời người yêu.”

Hần biết phụ thân cố ý ngâm câu thơ này vì người rất an lòng vào Từ gia.

Nhưng mà sau khi hần xuất giá, sức khỏe của phụ thân càng ngày càng yếu, còn đại tỷ Phương Văn Bình thì luôn rời nhà đi buôn bán xa rất ít khi ở gần.

Ban đầu, cả gia đình thê chủ đều rất tốt với hần, Từ Đình còn khắp nơi bảo hộ, hần đã cho rằng mình đã tìm được nơi nương tựa cả đời. Khi Từ gia gặp khó khăn, hần không suy nghĩ đã đưa tất cả đồ cưới ra, giải cứu Từ gia khỏi nguy hiểm. Nhưng từ cái ngày Từ Đình dùng thân phận thương nhân thì đồ Thám hoa, bắt đầu giao lưu với quan to quý nhân thì thế giới của hần cũng thay đổi.

“Triều đại Hưng Thịnh khi danh gia liên hôn với nhau, đều có quan hệ lợi ích trong đó, cũng sẽ che chở chiều cố lẫn nhau. Tuy Từ Đình tỷ là Thám hoa, nhưng một bàn tay vỗ không ra tiếng, nếu như cưới được công tử danh môn, đối với tiền đồ của tỷ sẽ rất có ích.”

Gương mặt ôn nhu nho nhã của Từ Đình hiện rõ vẻ đương nhiên:

“Tiểu Ninh, phu quân tương lai của tỷ chính là công tử Ngự Sử, danh môn chân chính, đệ yên tâm, tuy tỷ đã hưu đệ, nhưng tiểu Ninh chịu oan ức để tỷ hoàn thành sự nghiệp. Từ phủ này, dĩ nhiên sẽ có chỗ cho đệ nương thân cả đời.”

Đứng trước mặt Từ gia, Phuong Tư Ninh một thân một mình càng lộ vẻ đơn độc, hẳn bị oan ức, phải nhượng bộ vị trí chính phủ, tất cả đồ cưới chi đôi được một tờ hưu thư, bị giam cầm ở một nơi u ám trong Từ gia. Những tưởng đã là kết cục, nhưng không ngờ đây chỉ là sự bắt đầu của khổ nạn.

Sau đó vì lấy lòng công tử Ngự Sử, nàng ta không chút do dự bán hẳn cho Hương Xuân lầu chi với cái giá 50 lượng.

Một thương nhân có giao tình với Phuong gia đã báo tin cho phụ thân hắn, với sức khỏe hiện giờ của người, làm sao có thể chịu đựng được hai đã kích liên tiếp như vậy, nhưng mà người vẫn kiên trì chống đỡ cơ thể yếu ớt viết thư cho đại tỷ. Biết được chân tướng, đại tỷ Phuong Văn Bình không chút chần chừ cưỡi ngựa ngày đêm từ ngàn dặm xa xôi về đến kinh thành, rồi lại sốt ruột chạy thẳng tới Hương Xuân lầu để chuộc đệ đệ mà nàng hết mực yêu thương.

Vậy mà tú ông của Hương Xuân lầu năm lần bảy lượt làm khó dễ, một mực giữ chặt người không thả. Đại tỷ hẳn phần nộ, lập tức uy hiếp nếu không thả người sẽ kiện thẳng lên nha môn Hình bộ. Nhưng không ngờ giấy kiện còn chưa trình lên, cả Phuong gia đã bị quan binh vây bắt với tội danh cấu kết cường hào, mưu đồ tạo phản. Một nhà lớn bé của Phuong gia không còn ai sống sót, hạnh phúc của Phuong Tư Ninh cũng tan vỡ theo đó.

Vậy mà khi nghe tin này xong, tú ông vẫn không quan tâm kêu hắn đi rót rượu cho quý nhân, trong tình trạng đang hốt hoảng, hắn không cẩn thận va vào người trong phòng, ngay lập tức bị quý nhân sai nữ nô kéo ra ngoài đánh chết.

Không một chút nương tay, trên người Phuong Tư Ninh chằng chịt vết thương, chảy máu ghê người, sau cùng nữ nô lôi thân thể tàn tạ của hắn ra bãi tha ma chôn vùi.

Sao nhân gian lạnh lẽo như vậy?!

Sao con người tàn nhẫn như thế?!!

Khiến lòng hắn sợ hãi rồi lại nguyền lạnh, tất cả những gì hắn có đều từ từ biến mất.

Phuong Tư Ninh một môi nhắm chặt mắt, để từng bông tuyết rơi xuống mặt, tan chảy thành từng giọt nước mắt...

Phụ thân, đại tỷ, con rất nhớ hai người, tiểu Ninh thật sự rất nhớ, chỉ muốn đi tìm hai người.

Nhưng chết như vậy hẳn không cam lòng! Nếu như cả hắn cũng chết, vậy ai sẽ đòi lại công bằng cho Phuong gia? Nếu như hắn chết chả khác nào thành toàn cho những kẻ lòng dạ độc ác đó sẽ mãi sống trong vui vẻ khoái hoạt?

Giữa không trung, nụ cười của phụ thân hiện lên trước mắt, người kéo tay hắn dặn dò: “Tiểu Ninh, con phải luôn rộng lượng, nhẫn nại với mọi người, làm phu thị biết chăm sóc cho gia đình.”

Những lời căn dặn của người thân còn văng vẳng bên tai, hắn luôn tự hỏi, bản thân chưa từng làm gì có lỗi với người khác, tại sao ông trời lại bắt hắn chịu kết cục này.

Khi nỗi sợ hãi đã đến cực hạn, cuối cùng sẽ không còn sợ nữa.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, Phuong Tư Ninh nắm lấy bàn tay hạ lời thề với bản thân: “Minh không thể chết, dù thế nào cũng không thể chết được.”

Khi hoa tuyết một lần nữa rơi lên đôi môi khô nứt, hắn bất chợt mở to mắt nhìn chăm chăm bầu trời, trong đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên tia sáng rực rỡ kiên định, sắc bén thiêu đốt nơi tận sâu trong đáy lòng.

Thiên địa bất nhân, xem vạn vật là rác rưởi, Phuong Tư Ninh hẳn sẽ không chết, không thể chết! Hắn phải sống, sống thật lâu dài, sống thật khỏe mạnh, rồi tự tay hắn sẽ đòi lại công đạo từ những kẻ đã ép hắn đến đường cùng.

Ông trời, ông đã cho ta sống, vậy xin ông hãy đổi luôn cả trái tim ta, cho ta một trái tim sắt đá, ta sẽ tui cười nhìn những kẻ đã hại ta phải xuống địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kì Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cứu người chết

Thời gian trôi qua, sắc trời càng thêm u ám, từng đám mây đen che phủ khắp nơi, ánh sáng yếu ớt của vầng trăng cũng không thể xuyên thấu. Cũng giống như một cái thiện không thể chống cự cả một đội quân tà ác.

Ngay cả con đường kinh thành rộng lớn cũng không còn một bóng người đi lại, vậy mà không biết vì có gì một cỗ xe ngựa từ ngoài cổng thành lại chạy băng băng vào giờ này. Mái xe cong cong treo lủng lẳng bốn ngọn đèn lồng, ánh tỏa ra cũng không khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Phu xe thành thạo kéo dây cương, con ngựa ngoan ngoãn ghẹo vào con đường khác. Bỗng sự cố bất ngờ xảy ra, từ trong hẻm nhỏ có hai bóng người lao tới, không kịp tránh né va vào con ngựa. Một tiếng ngựa hí vang vọng đánh vỡ sự yên tĩnh lạnh lẽo.

Người trong xe ngựa khẽ nhếch khóe miệng, hân khí trong mắt không chút che giấu tràn ra.

“Có chuyện gì?”

Khi phu xe nghe thấy giọng nói trầm thấp đó liền không tự chủ được run bắn người, vội vàng nhảy xuống xe quát hai kẻ không có mắt đang lồm cồm bò dậy.

“Các ngươi muốn chết?!”

Hai người va vào con ngựa chính là bà lão với nữ đệ tử vừa bị "con ma" hù dọa cho chết khiếp. Lão bà thăm rùa "xui xẻo", nhanh chóng khom người chấp tay, gương mặt trắng bệch, thờ dốc giải bày:

“Xin...xin quan gia...tha mạng. Lão...lão nô có mắt không trông. Xin quan gia tha...tha mạng.”

Nữ đệ tử cũng miu máo khóc lóc van xin.

Phu xe nhăn nhó mặt mày nạt hỏi:

“Nếu không muốn chết, các ngươi mau nói thật, đêm hôm khuya khoắt, vì sao lại chạy như điên va vào xe của chủ tử ta.”

Nuốt một ngụm nước bọt, hai sư đồ quay mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương chứa đầy sợ hãi. Áp úng một chút, vẫn là lão bà cẩn thận trả lời:

“Quan gia tha lỗi. Vì phu thị nhà lão không may bị trúng gió, lão lo lắng quá nên dẫn theo nữ nhi chạy nhanh đi mời đại phu. Thật sự không có ý mạo phạm. Xin quan gia tha lỗi.”

Khẽ đảo tròn mắt, vẻ mặt nữ đệ tử tràn ngập thành khẩn, xin xỏ nhìn phu xe.

Dù sao cũng đã tra ra sự thật, phu xe quay mặt nhìn vào thùng xe, kính cẩn xin chi thị:

“Chủ tử...”

Âm thanh lạnh lẽo từ trong buồng xe truyền ra:

“Ta lại không biết, từ khi nào con đường tới bãi tha ma lại có người sống.”

Cả kinh, sự giảo hoạt nhỏ nhoi của hai sư đồ lập tức bị phanh phui, đối diện với ánh mắt hung dữ của phu xe và thêm lòng kính sợ với người trong xe, "bịch" một tiếng. Lão bà là người lẫn lộn hơn nửa đời, giờ gặp phải quý nhân nguy hiểm như vậy, làm sao còn dám bịa đặt, lập tức biết sai mà sửa, quỳ xuống khai thật:

“Xin quan gia tha mạng. Lão nô là kẻ bần tiện, không nhà không cửa, chỉ biết đào mộ người chết kiếm một chút tiền lẻ. Lúc này hai sư đồ lão nô nhân trời tối mò ra bãi tha ma, hy vọng kiếm được ít may mắn. Nhưng không ngờ... không ngờ rằng, lại gặp phải "ma". Một ma đáng sợ. Những điều lão nô nói đều là sự thật, quan gia không tin có thể hỏi tên đồ đệ vô dụng bên cạnh.”

Phu xe bị lừa một lần, trong lòng còn rất tức giận, "hừ" một tiếng, không tin tưởng nói:

“Ồ, kẻ trộm mộ gặp ma, thế con ma đó như thế nào?”

Lão bà vắn vè lỗ tai, cau mày vát óc.

“Cái này...con ma đó rất kinh khủng, cả người toàn là vết thương, máu chảy đầm đìa, tóc tai bù xù...À...phải rồi, con ma đó chính là chính phu bị hù của Từ Thám hoa.”

Phu xe nhìn vẻ mặt hai người thật sự sợ hãi, chắc hẳn không dám nói dối lần nữa, tưởng tượng một chút, trong lòng cũng không nhịn được dấy lên tia sợ hãi. Vậy mà càng có chuyện khiến nằng ta sợ hãi hơn khi chủ tử lại ra lệnh cho xe chạy tới bãi tha ma. Chẳng lẽ chủ tử đột nhiên nổi hứng muốn bắt "ma".

Phu xe không làm sao được, chỉ có thể trừng mắt nhìn hai sư đồ đầu sỏ được chủ tử khoan hồng thả đi. "Cha" một tiếng, cỗ xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh nhưng mà đích đến đã được thay đổi.

“Phương gia Phương Tư Ninh...” Tiếng thì thầm nhẹ nhàng len lỏi từ đôi môi, như than như thở.

Qua nửa khắc, chiếc xe ngựa cũng chậm rãi dừng lại, phu xe đưa mắt nhìn vùng đất phủ đầy tuyết trắng, xa xa lổm chổm những ngôi mộ sơ xài không có lấy một tấm bia. Dù là nữ tử, nhưng nàng ta là người trần mắt thịt, luôn tin thờ thần linh nhà, đương nhiên cũng sẽ sợ hãi ma quái.

“Chủ tử đã tới nơi rồi.”

Vừa quay đầu lại, đã thấy chủ tử đang vén rèm bước ra. Phu xe hết hồn bật thốt:

“Chủ tử... nơi này...”

“Không sao. Ngươi cứ đứng chờ ở đây đi.” Để lại một câu, Lâm Nam dứt khoát bước đi, chẳng mấy chốc bóng dáng cao gầy đã dần bị bóng đêm bao lấy.

Trong không gian quá mức yên lặng, bước chân nhẹ nhàng đạp trên nền tuyết dày vẫn tạo ra từng tiếng "cột kẹt", âm thanh không chút dễ nghe này khi kết hợp với hoàn cảnh nơi đây thật khiến người ta cảm thấy rét run mà quái. Sương đêm mờ ảo che khuất tất cả hy vọng sống, chỉ còn lại nỗi cô đơn và chết chóc. Thật sự khó tin khi có người bị đưa tới đây lại có thể kiên trì muốn sống sót.

Kỳ tích là gì?

“Kỳ tích là một sự việc xảy ra ngoài dự đoán, ngoài tưởng tượng hay cũng có thể ngoài khả năng của con người. Kỳ tích không tự nhiên xuất hiện mà do tác động của nhiều yếu tố khách quan, trong đó có cả con người.”

Đó là một câu trả lời mà Lâm Nam từng được nghe ở kiếp trước.

Có thể nói nàng là người rất may mắn, có người cả đời cũng không thể thấy được kỳ tích, mà nàng thì đã trải qua một điều. Sau khi đã chết rồi được sống lại, còn gì kỳ tích hơn sự sống cơ chứ. Giờ đây, nàng tiếp tục được chứng kiến thêm một kỳ tích.

Kỳ tích do sự kiên trì vượt bậc mà người kia tạo ra.

Một nam tử yếu ớt ở nơi nữ tôn nam ti (trọng nữ khinh nam) này lại có thể chống chọi nổi đau thể xác và tinh thần như vậy. Thật làm cho trái tim nàng rung động, cảm giác như nhìn thấy đồng loại ở một nơi xa lạ, thân thiết hơn bất kỳ người nào cùng sống với nàng trong 6 năm qua.

Bước chân mãi trong bóng đêm từ từ dừng lại, sinh lực của Phương Tư Ninh cũng theo từng tiếng bước chân ấy mà nhảy lên mãnh liệt. Nỗ lực kéo mi mắt, hẳn có thể nhìn thấy một vật áo choàng lông màu da sói, cố gắng đưa mắt nhìn lên, không ngờ ánh vào đôi mắt hẳn lại là bóng dáng của một nữ tử. Khuôn mặt ấy lạnh lùng uy nghiêm, tuấn tú mà xa cách, điều khiến hẳn càng thêm kinh ngạc là khi đối diện với đôi mắt đen sâu sắc của người đó.

Tựa như bị bông tuyết đóng băng, mọi cảm xúc đều được phong kín, không ai có thể từ trong đôi mắt ấy nhìn ra được tâm tình của chủ nhân nó.

Động đậy đầu lưỡi đã cứng đờ, Phương Tư Ninh thều thào:

“Cứu ta...cứu...ta...”

Lâm Nam nhìn nam tử đang cố chấp bò ra khỏi ranh giới cái chết, dù bây giờ hẳn đã không còn gì, cả thế gian rộng lớn chỉ còn một mình cô độc. Nhưng mà hẳn vẫn muốn sống, dù đau đớn nhưng hẳn vẫn muốn sống..

Khẽ thở dài một hơi, nàng cời tấm áo choàng trên người ra, khom lưng phủ xuống người Phương Tư Ninh, vận sức bế người lên. Tiếng bước chân lại tiếp tục vang lên, nhưng phải chăng vì thêm sức nặng của một người mà âm thanh ấy có chút khác biệt khó nhận ra.

Chỉ khi cố gắng lắng nghe thì ta mới biết được.

Sau khi trơ mắt nhìn bóng dáng chủ tử ẩn khuất trong bóng đêm, phu xe mới sực tỉnh, hai tay xoắn xuýt, bước chân đảo tới đảo lui quanh cỗ xe. Trong lòng không ngừng tự an ủi "chủ tử bảo mình đứng đây, mình không thể cãi lệnh đi lung tung".

“Nhưng mà ở đây âm khí dày đặc như vậy, lỡ như thật sự có "ma", vậy chẳng phải chủ tử sẽ gặp nguy hiểm”

Vừa thốt ra suy nghĩ trong lòng xong, phu xe không nhịn được tự vả mà miệng mấy cái. "Chừa cái tật hay nói gở".

Thật sự may mắn cho nàng ta, cuối cùng chủ tử cũng trở lại rồi. Phu xe không kiềm chế được tâm trạng xúc động, chạy "bộp bộp" lại.

“Chủ tử...a... người này...”

Kinh ngạc nhìn nhìn, phu xe gãi đầu bước theo sau, cảm thấy tò mò không thôi, nhưng chủ tử không nói gì, nàng ta cũng đành ngậm ngùi im miệng.

“Đánh xe đến về biệt viện riêng của ta.”

Phân phó xong, Lâm Nam đạp chân nhảy lên, bước vào trong thùng xe, khụy gối, nhẹ nhàng đặt người xuống, ánh mắt nàng lướt nhìn gương mặt trắng xanh, bờ môi tím nứt nẻ, rồi tới đôi mắt kiên cường phần uất đã khép lại, có lẽ hẳn đã rất kiệt sức. Chính chính áo choàng che kín thân thể tả toại kia

xong, Lâm Nam mới lui mình ngồi nghỉ, xòe bàn tay thon dài thấm đẫm máu tanh ra ngấm ngấm, trong khoang mũi tràn ngập mùi vị thịt thối đang phân hủy cũng không thể làm nàng lộ ra một chút chán ghét.

Bởi vì đã quá quen.

Một vị tướng quân mà không quen với máu tanh và chết chóc thì quả thật đáng chê cười.

Chà xát tay vài cái, Lâm Nam dựa lưng nhắm mắt dưỡng thần.

Mới đó mà đã tới giờ Dậu, phu xe ngập dài một tiếng, coi như thức trắng đêm nay rồi. "Aizz...cứ tưởng làm xong chuyện kia rồi tranh thủ chạy về là có thể ngủ được mấy canh giờ, ai dè...chạy giữa đường thì xuất hiện hai kẻ cản ngựa, rồi xoay một cái lại lòi ra thêm một con ma. Thiệt là..."

Dụi dụi mắt, phu xe vung roi "cha cha", xe ngựa chạy qua vài con đường quanh co cuối cùng cũng đến nơi. Kéo dây cương kìm con ngựa đứng im, phu xe quay đầu nói:

“Chủ tử, đã đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cứu người chết (tiếp theo)

Chậm rãi nhếch mi, sau khi tỉnh táo hoàn toàn, Lâm Nam liền đưa mắt nhìn Phuong Tư Ninh, nếu không phải nàng còn nghe thấy tiếng tim đập mòng mành và tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hắn, với bộ dạng nằm cứng ngắc này, Phuong Tư Ninh chả khác nào là một xác chết cả. Biết không thể kéo dài thêm nữa, Lâm Nam vừa cẩn thận bế người lên vừa phân phó phu xe nhanh chóng chạy tới Thạch Anh viện mời Lục Kỳ Anh đến nơi ở của mình gấp.

Hiệu suất của phu xe không tệ, Lâm Nam vừa mới đặt Phuong Tư Ninh xuống giường, phía sau đã nghe thấy âm thanh nói chuyện của hai người. Quay đầu nhìn lại, vẻ lạnh lùng trên mặt nàng tan ra một chút.

“Kỳ Anh, mau cứu hắn.”

Người vừa bước vào là nữ nhân có tướng mạo rất đẹp, mắt sáng như sao, môi hồng da trắng, núm đồng tiền hiện rõ mỗi khi nói cười càng tăng thêm nét đáng yêu. Ban đêm tuyết lạnh, vậy mà trên người nàng ta chỉ mặc bộ y phục đơn giản, mái tóc dài cột cao đã lấm tấm vài bông tuyết đọng. Nghe được sự gấp gáp trong lời nói của Lâm Nam, Lục Kỳ Anh liền đi thẳng đến giường.

Lọt vào tầm mắt của nàng ta là một gương mặt bị tóc dài phủ tán loạn, đặt hòm thuốc xuống mép giường, Lục Kỳ Anh vươn tay kéo tấm áo choàng bao kín cơ thể ấy ra, cái khoảnh khắc khi nhìn thấy toàn bộ thương tích trên người của nam tử, trái tim nàng ta đập mạnh một nhịp. Thường thức hơn hai mươi năm qua như bị một tảng đá lớn va vào, nứt nẻ, đôi mắt vốn đã sáng kinh người càng lóe sáng một tia tình cảm không nói rõ được.

“Quá kỳ diệu.”

Cảm thán xong, Lục Kỳ Anh liền quay đầu phân phó thị đồng mang một chậu nước ấm vào phòng, sau đó chuyên nghiệp mở hộp gỗ ra lấy một lọ sứ trắng, rắc rắc bột thuốc lên từng vết thương. Chỉ có điều vết thương trên người Phuong Tư Ninh quá nhiều, một lọ thuốc làm tan máu to nhất vẫn không đủ.

Đứng một bên im lặng quan sát một lúc, Lâm Nam thấy Lục Kỳ Anh không tỏ vẻ vô phương cứu chữa liền an tâm rời khỏi phòng. Tối nay nàng còn khá nhiều việc gấp cần phải giải quyết.

Đêm dài thường lắm mộng.

Trong phòng giờ đây chỉ còn lại hai người, phải nói rõ hơn là một y si* và một nam tử đang hôn mê.

*Y si là một người có đam mê cuồng nhiệt với y thuật.

Nước nóng đã được bung tới, Lục Kỳ Anh chậm rãi bước đến đầu giường, cầm khăn sạch nhúng vào trong nước, nước nóng bốc hơi khiến cho làn da trắng mịn đỏ ửng nhưng bàn tay đó vẫn như không biết nóng quấy quấy trong nước. Cảm thấy đã được, Lục Kỳ Anh mới cầm khăn lên, chiếc khăn thấm đẫm nước nóng cứ vậy đắp thẳng lên vết thương, còn như sợ người ta không thấy đau, Lục Kỳ Anh vươn tay bóp bóp.

Chiếc khăn trắng sạch từ từ nhiễm đỏ, mùi hôi tanh hòa lẫn vào hơi nước trong khăn, bốc lên mùi vị quái dị khiến người ta cảm thấy rất buồn nôn.

“Vết thương nhiễm trùng rất nghiêm trọng.”

Đôi mày đen bắt đầu nhú lại, Lục Kỳ Anh có chút đắn đo nhìn gương mặt đã trắng hơn tuyết của Phuong Tư Ninh. Không biết từ lúc nào, người này đã

tỉnh lại, thế mà nàng lại không hề nghe tiếng hấn la đau. Phải biết rằng, nước nóng hòa trộn với bột thuốc nàng vừa rắc sẽ sinh ra công dụng sát trùng, đã vậy khi này nàng còn bóp mạnh để dịch mủ chảy ra, nỗi đau khắc sâu da thịt như vậy mấy ai có thể nhẫn nhịn. Cho dù có, cũng không thể như nam tử trước mặt này.

Phương Tư Ninh chớp chớp mi dần xuống con đầu đang gào thét, bất giác lại khiến sóng nước trong mắt xôn xao, tựa như hồ Tĩnh Nguyệt vào ban đêm, chỉ cần ném một viên đá xuống đó, sẽ thấy vô số tia sáng lung linh dập dờn theo từng con sóng, từng chút mê hoặc những ai nhìn ngắm nhìn.

Trong lúc vô tình không chút phòng bị sa vào, trái tim cứng đầu luôn đập theo quy luật của Lục Kỳ Anh không chút do dự phản bội lý trí, đập loạn xạ lên theo tiếng gọi tình ái.

Không tự chủ được, Lục Kỳ Anh nhẹ nhàng nói:

“Nếu đau quá, có thể la lên. Ta sẽ không phiền.”

“Ta biết tình trạng của mình như thế nào... Đại phu cứu chữa cho ta không cần bận tâm hoặc câu nệ gì cả.”

Dù mỗi khi cất tiếng cô hống khô khốc sẽ bỏng rát như bị thiêu đốt, Phương Tư Ninh vẫn nhỏ giọng đáp lại. Âm thanh khàn khàn mang theo hơi thở của tuyết, lạnh lạnh vẩn vút bên tai người nghe.

Xua mãi không tan.

Lục Kỳ Anh hít sâu, nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn, trịnh trọng gật đầu.

“Đắc tội rồi.”

Nói xong, Lục Kỳ Anh liền lấy cái kéo trong hộp ra, tập trung tinh thần tỉ mỉ cắt đứt phần vải áo đã thấm ướt, máu khô đã được hòa tan nên chỉ cần cẩn thận không kéo mạnh động đến phần khác, vải áo sẽ không dính chặt vào da thịt. Tuy tay nghề của nàng rất tốt nhưng cơ thể ấy vẫn co rút, run rẩy không ngừng.

Trái tim thắt chặt.

Nhịp thở của Lục Kỳ Anh bất giác hỗn loạn, gương mặt chuyên chú lấm tấm mồ hôi, bàn tay cầm kéo bất buộc dừng lại. Giật giật cổ họng, Lục Kỳ Anh nhắm chặt mắt. Khi chữa trị cho bệnh nhân, phải luôn giữ vững tâm bình khí hòa, nếu không sẽ rất dễ phạm phải sai lầm. Dù chỉ sai một chút, nhưng sẽ nảy sinh hậu quả nghiêm trọng về sau.

Đó là điều tối kỵ trong y đức.

Dường như hiểu ra điều gì đó, Phương Tư Ninh khẽ nói:

“Đại phu có từng gặp bệnh nhân nào có thương tích nặng hơn ta không?”

Âm thanh ấy khiến Lục Kỳ Anh hơi ngẩn ra, choàng tỉnh, nàng mở mắt, gật đầu từ tốn trả lời:

“Có rất nhiều. Ta từng theo quân y, mỗi khi tướng quân dẫn binh đánh giặc, trên chiến trường khắc nghiệt, người tử vong vô số, binh sĩ bị thương nặng thì càng đếm không xuể.”

Đôi mắt đen gọn sóng, hấn kéo đôi môi khô nứt vẽ ra một nụ cười.

“Người xưa có câu 'khéo tay hay làm'. Đại phu từng theo quân y, tự nhận mình đã cứu chữa cho hàng ngàn người, vậy sao bây giờ...người lại rụt rè không dám ra tay.”

Bàn tay cầm kéo vô thức siết chặt, Lục Kỳ Anh gồng gượng, duy trì vẻ mặt tự đáp:

“Ta quả thật từng cứu cho rất nhiều người, nhưng bệnh nhân bị thương nặng chỉ toàn là nữ tử, còn nam nhân... công tử là người đầu tiên. Cho nên ta...”

Phương Tư Ninh ngắt lời, ánh mắt đen gọn lên tia sáng kiên cường.

“Tuy Tư Ninh không có cơ hội gặp qua nhiều đại phu, nhưng Tư Ninh biết người là một đại phu có tâm. Trong mắt người, sẽ không phân biệt nữ hay nam. Bệnh nhân chỉ là bệnh nhân mà thôi. Người nói... có phải không?!”

Tư Ninh.

Thì ra tên của hấn là Tư Ninh. Cười khỏ trong lòng một tiếng, Lục Kỳ Anh biết đêm nay mình đã không tự chủ được rung động trước nam tử này, chỉ tiếc hạt giống còn chưa kịp nảy mầm đã gặp phải trắc trở. Một câu hấn nói ra, không chỉ có ý tứ khen ngợi mà còn đang nói rõ. Nàng chỉ là đại phu và hấn chỉ là bệnh nhân mà nàng phải cứu.

Hạ mi mắt che giấu tâm trạng, để khi ngược lên, trong đôi mắt đó chỉ còn lại ánh sáng tự tin như ban đầu, bàn tay của Lục Kỳ Anh tiếp tục di chuyển. Nước nóng, khăn lau thay đôi liên tục.

Thời gian trôi qua, tới nửa đêm tuyết cũng ngừng rơi.

"Cạnh."

Đóng hộp gỗ lại, Lục Kỳ Anh xách hòm thuốc lên vai, đôi chân đi vài bước lại không kiềm chế được dừng lại. Nhìn ngắm gương mặt đã ngủ say kia thêm một chút, sau khi lược mái tóc rối, dung nhan xinh đẹp của Phương Tư Ninh liền hiện rõ trong mắt nàng, chỉ tiếc thân thể hần bị hành hạ trong thời gian dài nên thiếu đi vài phần hồng nhuận, đôi môi vốn phải tươi tắn mê người lại tái nhợt khô nứt.

Ngón tay lướt nhẹ gò má hốc hác, niềm thương tiếc trong lòng Lục Kỳ Anh càng ngày càng dâng cao, nỗi buồn khi nghe câu nói lúc nãy của Phương Tư Ninh cũng tan biến. Nán lại lúc lâu, nàng ta mới chậm rãi bước tiếp.

Sắc trời bên ngoài đen kịt, Lục Kỳ Anh căn dặn thị đồng chú ý vài điều, không tính về Thạch Anh viện nghỉ ngơi ngay, nàng ta rẽ hướng đi về phía thư phòng.

Không ngoài dự đoán, người này vẫn ngồi lặng im xem thư. Lắc lắc đầu, Lục Kỳ Anh gõ "cộc cộc" lên cánh cửa sổ. Người bên trong theo tiếng vang đưa mắt nhìn ra.

Bốn mắt nhìn nhau, đều có thể cảm nhận ý cười trong mắt đối phương.

“Đêm nay trăng thanh gió mát, không biết tiểu thư có nhã hứng bầu bạn.”

Làm bằng hữu với nhau nhiều năm, Lâm Nam đương nhiên phát hiện tia tâm sự trong đó. Thả thư cất cẩn thận sang một góc, nàng đứng dậy bước ra ngoài. Gió mùa đông lạnh lùng ủa vào theo chuyển động của cánh cửa, mái tóc đen dài bay phiêu phiêu rồi hạ xuống.

“Trăng thanh thì không thấy, gió mát lại lạnh đến thấu xương. Không ngờ khẩu vị của Kỳ Anh muội lại nặng như vậy. Bội phục bội phục.”

Ngước mắt nhìn trời, Lâm Nam chấp hai tay ra sau lưng, giọng nói đầy thâm ý.

“Lâm tỷ quá khen, quá khen.”

Không chút lúng túng, Lục Kỳ Anh còn ôm quyền trả lễ.

“Nơi này không thích hợp nói chuyện, hai chúng ta tới Sương lâu rồi tiếp tục.” Lâm Nam đề nghị.

Gật đầu, Lục Kỳ Anh còn nói thêm:

“Khí trời như vậy, không có rượu ngon và vài món ăn nóng lút dạ. Quả thật đáng tiếc.”

Lâm Nam đang cất bước đi trước nghe vậy liền ra hiệu cho nữ nô nhanh chóng truyền lời cho phòng bếp chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lên đường

Sương lâu.

Ngồi xuống ghế, Lâm Nam vươn tay cầm bình rượu rót vừa phải vào hai ly. Đợi thêm một lúc, vẫn thấy người kia đứng ngoài lan can suy tư. Ngước mắt nhìn, nàng lên tiếng:

“Ngoài đó gió lạnh, Kỳ Anh có tâm sự gì sao không vào đây uống vài ly rồi từ từ nói chuyện.”

Bóng dáng ấy vẫn không nhúc nhích, chỉ khi có cơn gió mùa đông thổi tới mới làm vạt áo mỏng bay lên.

Không khí chìm vào im lặng.

Mãi một lúc sau, Lục Kỳ Anh mới thở dài nói:

“Vì sao Lâm tỷ lại cứu Tư Ninh?”

Lâm Nam đang ngồi nhắm nháp ly rượu, đột nhiên nghe câu hỏi ấy cũng không để tâm nói:

“Là Kỳ Anh muội vất vả cả đêm cứu người chứ không phải là tỳ.”

Tiếng cười khẽ vang lên, tư vị trong đó có mấy ai hiểu, Lục Kỳ Anh thu lại vẻ khổ sở trên mặt, quay người lại, nàng ta vẫn là đại phu luôn luôn vui vẻ. Bước chân vào, Lục Kỳ Anh nhưn mày lắc đầu nói:

“Lời này của Lâm tỳ thiếu rồi. Nếu tỳ không đưa người về đây. Làm sao muội cứu chữa cho người ta được.”

Dốc cạn ly rượu, Lâm Nam nhàn nhạt đáp:

“Chỉ là vô tình mang hấn về đây thôi.” Thấy khuôn mặt người đối diện hiện lên vẻ không tin, Lâm Nam đành nói thêm:

“Sáu năm trước, khi đó tỳ chỉ là một tiểu thư ăn chơi nhàn tản. Có một hôm tỳ cảm nhàm chán quá nên quyết định đi đồ phùng thử vận may.” Ánh mắt lạnh lẽo của nàng hơi mờ hồ, như đang nhìn về cái ngày trong quá khứ ấy.

“Trong đồ phùng tấp nập kẻ vô người ra, tầng một là dành cho mọi thành phần, tầng hai dành cho khách có tiền nên ít người hơn, số tiền đặt cược cũng nhiều hơn. Trên người tỳ lúc ấy cũng chỉ có hai trăm lượng, suy nghĩ một hồi tỳ cũng quyết định chơi ở tầng hai. Mang tiếng là đi cờ bạc, nhưng tỳ không biết nhiều về mấy trò cần kỹ xảo cao đó, không thể làm gì hơn nên chỉ đặt tài - xỉu*.”

*Tài xỉu có nguồn gốc từ Trung Quốc, là trò chơi dựa trên 3 viên xí ngầu, mỗi viên xí ngầu có 6 mặt(1,2,3,4,5,6), người chơi sẽ đặt cược kết quả của những viên xí ngầu sau mỗi lần quay. Cụ thể, nếu tổng số nút trên 3 mặt xí ngầu từ 4-10 thì đó là Xiu, còn 11-17 là Tài.

Tuy nghi hoặc nhưng Lục Kỳ Anh cũng nhấp một ngụm rượu, tiếp chuyện:

“Thế hôm đó Lâm tỳ thắng hay thua?”

Lần này, Lâm Nam trầm ngâm khá lâu mới kể tiếp:

“Có thể xem là thắng. Lúc đầu tỳ đặt cũng có vào có ra, cứ nghĩ gỡ huề vốn rồi đi, từ khi đó thua lại càng nhiều, cuối cùng thua cháy túi.”

Nghe tới đoạn này, Lục Kỳ Anh lắc đầu cười:

“Lâm tỳ chưa uống nhiều mà đã say chẳng?!”

Rót thêm rượu vào ly, Lâm Nam mới chậm rãi nói:

“Kỳ Anh muội chưa nghe qua câu "kẻ rõ đầu đuôi ngọn ngành sao", câu trả lời của tỳ xuất phát từ nguyên nhân ngày hôm đó vào 6 năm trước. Khi biết mình thua hết bạc, tỳ cũng giống bao nhiêu kẻ cờ bạc khác, trong đầu vô cùng tức tối và không cam lòng. Tàn nhẫn đứng im một hồi, tỳ rút miếng ngọc bội tùy thân ra hô lên "có ai ở đây cầm giùm ta miếng ngọc này không?". Dứt lời, có người thích thú đứng im đánh giá, có người cười cợt, sau đó cũng có người đã bước tới "một ngàn lượng bạc, ta cầm cho người".”

Dừng lại, Lâm Nam nhưn đôi mày nhìn Lục Kỳ Anh:

“Kỳ Anh, muội đoán xem người đó là ai?”

Gương mặt trắng như ngọc đã hơi ửng hồng, Lục Kỳ Anh chống tay nâng cằm suy tư, tuy trong lòng có đáp án nhưng cuối cùng nàng ta vẫn lắc đầu chịu thua.

Lâm Nam không sao cả kể tiếp:

“Người đó là tiểu thư Phương gia Phương Văn Bình. Nàng ta vừa cầm miếng ngọc xem xét rồi vừa cười cười nói một câu "thừa thắng xông lên chia quân truy kích, thua trận lui binh chia ra mà chạy". Nhìn bóng lưng ấy xoay người ngồi lại bàn chơi, tâm tình nôn nóng của tỳ dần dần lắng xuống. Không vội lao đầu vô đặt cược tiếp mà đi lại chỗ nàng ta chơi, đứng im nhìn và nghe. Sau đó tỳ đã hiểu ra.

Mỗi một ván ăn 100 lượng, nàng ta lấy bạc về, không thêm không bớt, một khi thua nàng ta sẽ giảm số bạc đặt cược một nửa là 50 lượng, thua tiếp thì giảm tiếp. Không hề háo thắng muốn gỡ lại, cứ như vậy. Nàng ta sẽ không thua nhiều, một khi ăn lại, sẽ nhanh huề vốn. Đương nhiên khi may mắn tới, bạc trắng vô túi cũng sẽ rất nhiều. Có điều, đã vào đây chơi, cũng nên biết quy tắc bất thành văn "khi người thua thì không ai quan tâm, nhưng nếu người thắng quá nhiều thì người chính cái đích cho người ta thị phi". Ngày đó sau khi đã biết cách khống chế, tỳ may mắn thắng được rất nhiều, mặc kệ xung quanh xì xào bàn tán. Cũng là nàng ta một lần nữa bước tới, đẩy hơn phân nửa số bạc tỳ thắng qua bên Xiu, ván đó nhà cái khui ra lại là Tài...”

Lâm Nam ngưng lại, đưa tay cầm bình rượu rót vào ly, mặc dù nhìn thấy ly rượu sắp tràn ra nhưng nàng vẫn không ngưng lại.

Ngồi đối diện, Lục Kỳ Anh cũng chăm chú nhìn nước rượu đang tràn ra ly, đọng lại thành vũng nước.

“Nếu không có bản lĩnh. Nhận nhiều thứ tốt sẽ thành tai họa. Giống như một người ốm không nên tham ăn một bàn mỹ thực dành cho nhiều người. Tiêu không nổi còn bị bội thực.

Sáu năm trước tiểu thư Phương gia có ơn với tỳ. Sáu năm sau tỳ không thể gặp lại nàng ta để chuộc lại miếng ngọc. Âu cũng là đã hết duyên. Bây giờ Kỳ Anh muội đã hiểu vì sao tỳ lại mang người về đây rồi chứ.”

Lục Kỳ Anh làm vẻ mặt thờ dài:

“Vi sao sáu năm trước muội không đi đồ phùng cơ chứ. Tiếc thật, tiếc thật.”

Nghe xong câu này, Lâm Nam nhin không được lấy tay đỡ trán.

Nửa đêm đó, cả hai đều uống đến chéch choáng rồi mới chịu đi về phòng nghỉ.

Sáng hôm sau, vừa tới giờ Dần, thị đồng đã bung chậu nước ấm đứng đợi ngoài cửa. Không quá một khắc, bên trong phát ra tiếng sột soạt, bấy giờ thị đồng mới dám gõ cửa đi vào.

Xoa xoa mi tâm, Lâm Nam vẩy tay ý bảo thị đồng đứng qua một bên đợi. Hôm nay đã là ngày cuối cùng, nàng phải gấp rút lên đường tới doanh trại ở Tây Thành. Chuyến đi này ít nhất cũng phải ba tháng mới có thể quay về kinh thành. Thả khăn mặt vào chậu, Lâm Nam tới trước bàn gỗ ngồi xuống.

Thị đồng nhanh chóng bước lại, ngón tay thon dài cầm lược chải gọn mái tóc dài của nàng rồi cột cao lên. Làm xong, thị đồng kính cẩn đứng sang một bên.

“Tình trạng của hần sao rồi?”

Thị đồng khẽ trả lời:

“Công tử được Hoàng đại phu cứu chữa nên đã qua cơn nguy kịch, mấy ngày nay sẽ sốt cao, ngoại thương chỉ cần qua mấy tháng sẽ khỏi. Nhưng công tử bị nội thương rất nghiêm trọng, Hoàng đại phu nói trong lúc thời cũng không thể chữa trị dứt điểm.”

Lâm Nam gật đầu tỏ vẻ đã biết, nàng căn dặn thị đồng tận lực chăm sóc cho Phuong Tư Ninh xong liền đứng dậy lên đường.

Ánh mặt trời sáng sớm từ từ le lói phía chân trời.

Biệt viện đơn sơ vang lên tiếng "sột soạt", mấy nữ nô cầm chổi quét sạch lớp tuyết dày trên lối đi, phòng bếp nổi lửa truyền ra từng đợt mùi thơm nức mũi.

Không biết đã qua bao lâu, người trên giường mơ màng tỉnh lại, cảm giác cơ thể nóng bừng, Phuong Tư Ninh biết mình đang sốt cao, đôi mắt lưu chuyển nhìn quanh phòng, hần im lặng nằm yên trên giường.

Cả ngày hôm đó, chỉ khi đến giờ uống thuốc hoặc thay băng, thị đồng mới tiến vào phòng. Nếu như Phuong Tư Ninh không lên tiếng, sẽ không có ai dám tới đây làm phiền.

Qua mười ngày, hần cũng có thể chậm rãi đi lại trong phòng. Đi một, Phuong Tư Ninh chống tay ngồi xuống ghế, xòe bàn tay, từng vết thương sâu ghê người trước kia chỉ còn lại từng vết hồng hồng. Khỏe môi khẽ cong:

“Không cần phải đợi lâu đâu, các người cứ vui vẻ hưởng thụ đi nhé.”

Nắm chặt tay, Phuong Tư Ninh ung dung nhìn ra ngoài cửa, bầu trời hôm nay thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hương Xuân lâu

“Tiểu Trúc, lá thư này nhờ người đưa cho tướng quân.”

Trải qua hơn một tháng tĩnh dưỡng, thương tích trên người Phuong Tư Ninh đã hồi phục được sáu phần. Sắp đến mùa xuân, thời gian hần cho phép mình nghỉ ngơi cũng kết thúc, những gì phải đến muốn tránh cũng không thể, để nó tìm đến mình còn không bằng Phuong Tư Ninh hần chủ động.

“Sức khỏe của người còn chưa bình phục, công tử mà rời đi lúc này, chủ tử nhất định sẽ không yên tâm. Xin công tử nghỉ lại.”

Về mặt luôn cẩn thận của thị đồng hiện rõ vẻ khó xử.

Phuong Tư Ninh lắc đầu, môi hồng nở nụ cười trấn an:

“Người không cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần nói rõ với tướng quân đây là ý của ta. Những gì Phuong Tư Ninh nợ tướng quân, cả đời này đều sẽ không quên.”

Dứt lời, hắn chậm rãi bước đi, nhìn cửa biệt viện đã xuất hiện trước mắt, Phương Tư Ninh khẽ ngâm:

“Khoác áo phong sương tự buổi này.

Xóa mờ tâm sự nhớ thương đây!

Đã trót dấn thân vào gió bụi.

Đâu còn vọng tưởng chuyện thơ ngây.”

Đôi chân gầy yếu kiên định bước ra khỏi vòng bảo hộ, hắn biết thân phận của mình hiện giờ có bao nhiêu rắc rối, nếu không gặp người kia, có lẽ dù không cam lòng đến thế nào thì Phương Tư Ninh cũng sẽ chết.

Chết không chỗ chôn.

Một sự thật tàn khốc làm sao.

Đã trải qua sự thống khổ và giằng giũa trước sự sống và cái chết, Phương Tư Ninh thật nghĩ không ra sẽ còn điều gì khiến mình nhún nhường, sợ hãi mất đi nữa chứ. Tâm thần tốt đẹp đã tả tơi trước mưu đồ độc ác của đám người kia. Vậy cũng phải để bọn họ hiểu được khi một con người đã tả tơi sẽ bắt chấp như thế nào!

Dạo bước trong hẻm nhỏ, không ngờ lại gặp một người. Nhìn gương mặt đỏ bừng ướt đẫm mồ hôi xen lẫn tiếng thở dốc, ánh mắt Phương Tư Ninh vẫn tĩnh lặng, giọng nói ôn hòa cất tiếng hỏi thăm:

“Đã nhiều ngày không gặp, đại phu vẫn tốt chứ?”

Người đó không ai xa lạ chính là Lục Kỳ Anh. Hơn một tháng nay, nàng ta vừa phải chạy chữa khắp nơi, vừa phải nghiên cứu phương thuốc chữa bệnh cho hắn nên mới không thể gặp mặt. Nói nhiều như vậy, thật ra là vì nàng biết rõ thân phận và những gì hắn phải chịu nên mới chần chừ không dám đến.

Từ cuộc trò chuyện ngắn ngủi đêm đó, nàng đã biết hắn không phải là nam tử cần sự chở che của người khác, trái tim hắn e là đã không còn khe hở cho bất cứ ai tiến vào. Dù đã nghĩ như thế, nhưng Lục Kỳ Anh vẫn tin tưởng, chỉ cần Phương Tư Ninh còn ở lại đây, một ngày nào đó nàng có thể từ từ chen sống của hắn, đỡ xuống phòng bị của hắn. Vậy mà không đợi nàng tiến tới, hắn đã quyết định rời đi.

“Tư Ninh, khi nghe tin này lòng ta khó chịu bao nhiêu đệ có biết không?”

Nhưng dù chỉ một câu này, Lục Kỳ Anh cũng không dám nói. Bởi nàng còn lý trí, cả hai từ đầu đã là người xa lạ, nàng dùng lập trường gì để tỏ nỗi lòng với hắn đây. Trái tim thất chặt đến khó thở, tình cảm này không vì xa cách bao ngày mà phai nhạt, trái lại như ngọn lửa bị giam giữ đã lâu nên khi thoát ra, không thể nào kiểm soát nổi.

Hít sâu một hơi, Lục Kỳ Anh gật đầu, bàn tay vươn ra cầm lấy bàn tay của Phương Tư Ninh, từ từ đặt một bình sứ trắng vào lòng bàn tay đó.

“Mỗi ngày một viên, khi nào uống hết hãy đến tìm ta lấy thuốc.”

Nghe giọng nói khàn khàn kia, Phương Tư Ninh không tiện cự tuyệt, mỉm cười đáp ứng.

“Cảm ơn đại phu.”

“Có thể gọi tên ta không? Kỳ Anh, tên ta là Kỳ Anh.”

Lục Kỳ Anh nhìn hắn có ý muốn đi liền gấp gáp nói.

Chần chờ vài giây, Phương Tư Ninh ôn hòa nói:

“Kỳ Anh. Cảm ơn.”

Nói xong, hắn gật đầu chào nàng một lần nữa rồi tiếp tục bước đi.

Chung quy chỉ là một người hữu ý, một người vô tình. Đối với Phương Tư Ninh, Lục Kỳ Anh chỉ là đại phu cứu hắn vào đêm hôm ấy, lâu ngày gặp lại, nên chào hỏi vậy thôi.

Tình cảm gì đó, hắn không thể cho, cũng chả có mà cho. Thà vờ như không biết để đôi bên khỏi phải khó xử.

Tiếng bước chân xa dần, chỉ còn một người bản thân đứng im.

“Tư Ninh...”

“Bàn tay đệ mềm mại ấm áp như vậy sao ta lại cảm thấy lạnh lẽo như thế.”

Ra khỏi hẻm nhỏ, ánh vào đôi con người đen láy là khung cảnh xô bồ náo nhiệt, người người qua lại, tiếng rao của những gánh hàng rong. Đã lâu rồi, hẳn mới có thể thoải mái đi dạo trên đường.

Có rất nhiều thứ đã thay đổi, chẳng hạn như mười mấy cửa hàng của Phương gia. Ngắm nhìn từng bảng hiệu mới, đôi môi hồng càng nở nụ cười quyến rũ, hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt người đi đường.

Khi mặt trời đã lên cao, Phương Tư Ninh cũng đứng trước cánh cửa vàng son của Hương Xuân lâu.

Khác với các kỹ viện khác, Hương Xuân lâu mở cửa cả ngày lẫn đêm. Ban ngày thì bày trí trang nhã tiếp đón quan lại, tiểu thư thích thơ ca, vẽ tranh, cũng có vài thương nhân thích sang trọng đến để bàn chuyện làm ăn. Nhưng muốn được tiếp bọn họ, phải trải qua ba điều kiện:

Thứ nhất phải có dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Thứ hai phải thạo cầm kỳ thi họa

Thứ ba phải khéo ăn nói, ứng biến tốt trong mọi đề tài của khách nhân.

Nếu không ứng đủ ba điều đó thì cả đời cũng chỉ là một kỹ nam hèn mọn. Song, một khi đã được chọn trở thành danh kỹ, tất nhiên đãi ngộ sẽ khác một trời một vực với kỹ nam bán thân mua vui cho khách.

Phương Tư Ninh lơ đãng nhìn vào, đã thấy bóng người yếu điệu đi tới.

“Cá đã tự mắc câu.”

Người tới chính là tú ông của Hương Xuân lâu Đào Xuân, tuy đã hết thời, nhưng phong vận vẫn rất mê người, đôi mắt xéch nhìn ra đúng là Phương Tư Ninh thì lóe lên, gương mặt điểm phấn ra vẻ hiền lành nói:

“Ta còn tưởng mình làm thì ra đúng là Tư Ninh, đệ không sao là tốt rồi. Aizz, thật là ông trời phù hộ.”

Nói đoạn cũng không cần người ta tiếp lời, Đào Xuân thân thiết nắm tay Phương Tư Ninh kéo vào:

“Mau, mau vào trong nói chuyện.”

Phương Tư Ninh dịu dàng mỉm cười, ngoan ngoãn đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đệ nhất danh kỹ

Trong đại sảnh rộng lớn có vô số đôi mắt đang nhìn chăm chăm về phía hai người. Khách đến nơi này, ai mà chả có gia thế, chuyện chính phu của Từ Thám hoa hồng hạnh vượt tường rồi vô số sự việc sau đó đã trở thành đề tài trà dư tửu hậu cho cả kinh thành.

Ứng liên kịch xỉ án thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mẫn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Dịch nghĩa:

Guốc dẫm rêu xanh cho xót ai,

Mười lần cửa gọi, chín lần cài.

Khắp vườn xuân đầy không ngăn được,

Một nhánh hạnh tươi lọt mé ngoài.

Hai câu cuối bài thơ này có ý ví cảnh hồng hạnh như người con gái bị khoá chặt bởi lễ giáo phong kiến. Mà ở đây có ý dựa thơ châm chọc Phụng Tử Ninh không chịu được cô đơn mà đi thông đồng với nữ nhân khác.

“Hay cho câu "một nhánh hạnh tươi lọt mé ngoài". Không ai có thể xứng với câu ấy hơn chính phu của Từ Thám hoa. Ha ha...”

Tiếng nói vui vẻ đặc ý từ trên lầu truyền xuống.

Không gian yên tĩnh bỗng chốc xôn xao.

Vô số người đứng xem kịch vui, mấy ai không biết Từ Đình giờ đã khác như xưa, nàng ta lấy được công tử Ngự Sử, bước chân trong triều đình liên càng vững chắc, cách đây không lâu còn được Nữ hoàng khen ngợi, đường làm quan thật sự rộng mở. Hiện nay ai mà không nể mặt Từ gia cơ chứ, cổ tình có người đó lại không chút để ý lời cả Từ Thám hoa vào, nếu sau lưng người này không có gia thế vững chắc thì quả thật là một nữ tử ăn chơi không có đầu óc.

Tuy nghĩ như thế, nhưng đa phần đều ôm ý tứ xem tiếp phần sau. Ai rảnh rồi nhắc nhở nàng ta cơ chứ.

Đào Xuân nhìn biểu hiện của mọi người, tròn mắt khẽ xoay tròn, đôi môi son đỏ đôn đả lên tiếng:

“Các vị đại gia, các vị cũng biết rõ việc của Từ Ninh...aizz, theo lẽ phải để hân bung trà rót nước hầu hạ các vị, nhưng ngặt nỗi tay chân hân rất vụng về. E là sẽ làm mọi người mất hứng.”

Nói xong còn ra vẻ sẵn sàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Phụng Tử Ninh.

Người ham tiền ái tài như Đào Xuân mà không muốn để hân làm tiện nam mặc người sai phái thì quả là chuyện lạ. Chỉ có hai khả năng mới khiến lão ta ra mặt chèo kéo với khách nhân như vậy. Một là trong lòng Đào Xuân đã có chủ ý khác, sẽ dùng hân vào việc nào đó kiếm được nhiều tiền hơn. Hai là có người ra giá cao yêu cầu lão ta phải "chiếu cố" hân. Nhưng loại "chiếu cố" này, chưa chắc tốt đẹp gì.

Theo hiểu biết của Phụng Tử Ninh về tú ông của Hương Xuân lâu, lão ta thích nhất là kiểu ăn lợi cả hai đầu. Ví dụ như có kẻ muốn hân ở đây sống không bằng chết, Đào Xuân chắc chắn sẽ cho kẻ đó một kết quả hài lòng, nhưng trong quá trình, lão ta sẽ dùng thủ đoạn vừa bắt hân kiếm tiền về cho lão vừa có thể khiến hân sống dở chết dở. Chuyện có lợi như vậy Đào Xuân làm thuận tay lắm.

Xem ra người muốn câu cá thật sự không ít.

Nhưng Phụng Tử Ninh hân đã không muốn làm cá mặc người xử trí nữa rồi.

“Tú ông Đào Xuân lại muốn giờ trò gì đây?”

Có một người phụ nhân ăn mặc sang trọng, eo to thắt hai miếng ngọc giá trị xa xỉ không vui nói. Đứng bên cạnh bà ta chính là đệ nhất danh kỹ Lưu Quỳnh.

Từng nơi có cách thể hiện đẳng cấp khác nhau, đã tới kỹ viện ai chả thích chọn thứ tốt nhất. Vừa đẹp vừa sang, dẫn theo bên mình còn được người ta hâm mộ ghen tị.

Lưu Quỳnh nhìn tú ông ra hiệu cho mình, y biết thân phận của người này không thể chộc nên xuất ra mười phần thực lực, đôi mắt ẩn chứa thủy quang liếc bà ta một cái, ngay lập tức đã câu lại sự chú ý của Triệu Hằng, bấy giờ y mới vuốt nhẹ mái tóc đen dài thông thả giải vây:

“Triệu gia, người trách oan rồi, tú ông chỉ là sợ kẻ nào đó chỉ biết dùng thủ đoạn thấp kém quyền rũ khách quý, khiến mọi người khinh thường không vui thôi. Cho nên Hương Xuân lâu mới lập ra ba quy tắc, cốt yếu để những ai hầu hạ các vị đều đủ khả năng khiến mọi người vui vẻ mà đến, hài lòng mà đi thôi.”

Từng lời nói mềm mại uyển chuyển, người đẹp lên tiếng, ai cũng thấy thích thú vô cùng.

Đào Xuân thấy sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Lưu Quỳnh, gương mặt hiện vẻ hài lòng, bàn tay gầy gò nắm chặt tay Phụng Tử Ninh, ý muốn kéo người vào trong nội viện. Có điều Phụng Tử Ninh lại không thuận theo như lúc này. Kéo hai lần không được, vẻ mặt lão ta liền trầm xuống, đôi mắt hiện lên vẻ ác độc.

“Người đừng quên khế ước bán thân ở trong tay ta. Nếu cứng đầu cứng cổ, thì đừng có trách ta không nể tình.”

Nhìn khí thế dọa người của Đào Xuân, nụ cười nhẹ nhàng khẽ nở trên môi:

“Không phải Từ Ninh muốn chống đối với người, mà là thân thể của Từ Ninh lúc này không thể tiếp khách.”

Nhìn sắc mặt càng u ám của lão ta, Phụng Tử Ninh ngăn chặn ý định muốn mở miệng nói chuyện của lão.

“Tuy Từ Ninh không thể tiếp khách nhưng cũng không muốn Đào Xuân huynh bị tổn thất, từ nhỏ Từ Ninh đã được phụ thân cho học cầm kỳ thi họa, thư từ ca phú cũng biết không ít...”

Lần này đến phiên Đào Xuân cắt ngang lời nói của Phương Tư Ninh, lão cười khinh thường nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới.

“Người bán thân vào kỹ viện của ta, ai mà không sắc nước hương trời, tài nghệ tinh thông, nhưng cũng chỉ có thể thi danh tiếng danh kỹ Hương Xuân lâu liền bị đập xuống đất từ lâu rồi. Ta nói cho người biết, kỹ nam ở đây ai cũng có khả năng trở thành danh kỹ nhiều hơn người.”

“Ồ... không ngờ Đào Xuân huynh lại đánh giá Tư Ninh thấp như vậy.”

Ung dung nói ra một tiếng, Phương Tư Ninh đưa tay vén hai hàng tóc xõa dài che khuất khuôn mặt ra sau tai. Dung nhan sạch sẽ ôn hòa liền lộ rõ trước mắt mọi người.

Chưa để mọi người hồi phục về kinh ngạc, một câu tiếp theo của hấn khiến mọi người từ về kinh ngạc biến đổi thành cười cợt, khinh thường.

“Hương Xuân lâu có ba quy định, ai muốn trở thành danh kỹ đều có thể thi triển tài năng, chỉ cần đáp ứng đủ ba điều. Vậy bây giờ trước mặt mọi người, Tư Ninh mạn phép mời Triệu gia làm giám khảo, không biết người có hứng thú.”

Một nụ cười làm chao đảo tâm thần, bà ta đã nhìn ngắm không biết bao nhiêu người đẹp, lại không có ai có vẻ dụ hoặc thần bí như nam tử đầy tiếng xấu này. Cái cảm giác sạch sẽ rồi quyến rũ, đã phơi bày còn khiến người ta thấy tò mò.

Quả là vu vu vật*.

*Chỉ người có vẻ đẹp hiếm có.

Trầm ngâm nhìn xoáy vào đôi mắt đen gọn sóng hút hồn kia, hứng thú trong ngực Triệu Hằng liền dâng lên, vuốt ve bàn tay ngọc của người đẹp bên cạnh, bà ta nhìn mọi người đang đứng xung quanh một lượt, gật đầu nói:

“Được. Quy tắc thứ nhất người được thông qua. Còn quy tắc thứ hai người muốn thể hiện thế nào?”

Quy tắc thứ nhất vừa dễ lại như khó. Nếu đẹp là cái mốc, vậy thể hiện về đẹp như thế nào đó mới được coi là đẹp?

Về đẹp Phương Tư Ninh vừa thể hiện chính là bất ngờ đánh vào tư tưởng xem thường, sự nhận định trong lòng của mọi người ở đây. Chẳng hạn như một người đã mang tiếng xinh đẹp tuyệt sắc, ai cũng đã biết người đó xinh đẹp, trong lòng tất nhiên đã có sự chuẩn bị, khi gặp mặt đối phương, đương nhiên sẽ rất khó đột phá, ít đi sự kinh diễm. Ngược lại, một người bán thân luôn xem thường, nhận định không đẹp, nhưng nếu người đó dùng vẻ đẹp đặc biệt xinh đẹp, khí chất khác biệt đánh mạnh vào thị giác của mình, lý trí sẽ rất khó chống đỡ, tâm tình sẽ hỗn loạn.

Tất cả mọi người ở đây tuy ít nhiều vẫn khinh thường nhưng không thể mở miệng phủ nhận.

Bởi vì Phương Tư Ninh thật sự rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đệ nhất danh kỹ (tiếp theo)

Nhìn ánh mắt mọi người si mê lưu luyến không rời gương mặt của Phương Tư Ninh, bàn tay đang vuốt ve mái tóc đen hơi dừng lại rồi lại tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve.

"Chỉ có gương mặt đẹp thôi mà." Tuy hơi khinh ngạc nhưng Lưu Quỳnh không quan tâm lắm. Người như Phương Tư Ninh, còn chưa đủ tư cách.

Người vui nhất ở đây, chắc chắn không thể thiếu tú ông Đào Xuân. Người càng đẹp, càng hấp dẫn thì đương nhiên sẽ có nhiều khách quý muốn gặp mặt, thiếp mời càng nhiều, giá trị con người cũng theo đó nâng cao. Vàng bạc kiếm vào có thể đếm mỏi tay nha. Nghĩ vậy, ánh mắt Đào Xuân lóe lóe, vẻ mặt hung ác lập tức thay đổi, cười đến thân thiết như huynh đệ ruột của nhau vậy.

Đã dự liệu sẵn trong lòng nên Phương Tư Ninh vẫn cười ung dung, mặt người thay đổi như trang sách, gặp nhiều sẽ không còn đáng lạ nữa. Thái độ hiện tại của lão ta với hấn, chính là điều Phương Tư Ninh muốn. Hơi nghiêng người nói nhỏ vào tai tú ông. Ái thứ hai này muốn thuận lợi vượt qua đương nhiên phải chuẩn bị vài thứ, người muốn lợi dụng bản thân để kiếm tiền, Phương Tư Ninh cũng khiến cho lão phải bỏ nhiều công sức ra hỗ trợ hấn.

Dù đã tới giờ dùng bữa, nhưng ai nấy đều không có ý rời đi hoặc về phòng uống rượu ngâm thơ, đứng một hồi, có vài người đã quen sống sung sướng nên chịu không được nữa, kêu la nữ nô mang ghế lại đây. Có một người dẫn đầu, mấy người sau cứ nối đuôi sai nữ nô bọc mang ghế tới. Đại sảnh rộng lớn nhộn nhịp hấn lên, quang cảnh chả khác nào vào giờ thấp đèn.

Biết Triệu Hằng có quyền thế không nhỏ trong triều, ai nấy đều rất nể mặt, nịnh nọt chuẩn bị ghế rồi nhường chỗ tốt nhất cho bà ta. Dẫn theo Lưu Quỳnh bước xuống lầu, Triệu Hằng nhìn bóng dáng thướt tha ấy đi vào trong màn lụa mới thu hồi tầm mắt, thần nhiên ngồi xuống, nói với người ngồi sát bên:

“Quỳnh nhi nghĩ Phương Tư Ninh sẽ thi môn nào? Ta vẫn luôn nhớ đến bức mỹ nhân đồ của Quỳnh nhi. Quả thật sống động tuyệt diệu.”

Nở nụ cười thanh nhã như lan, Lưu Quỳnh khẽ nói:

“Triệu gia quá khen, xuất thân của tiểu Quỳnh không tốt nên chỉ biết chút thư họa, vẽ được bức tranh lọt vào mắt người, e là đã dùng hết may mắn cả đời rồi.”

Nhìn ánh mắt Triệu Hằng dịu xuống, y mới nói tiếp:

“Tiểu Quỳnh thấy Phương công tử xinh đẹp như vậy, cảm kỳ thi họa chắc chắn không gì không giỏi.”

Nghe người đẹp nói vậy, Triệu Hằng nhướn mày, lắc đầu nói:

“Vậy thì chưa chắc. Trong mắt ta, không ai có thể xinh đẹp, tài giỏi hơn Quỳnh nhi cả.”

Nói xong chính bà ta cũng cảm thấy Phương Tư Ninh đẹp thì có đẹp, không hơn. Tia xao động trong lòng dần tĩnh lặng xuống.

Lòng dạ nữ nhân là thế, khi họ đang có hảo cảm với một nam tử, bản thân không thể tỏ ra ghen ghét, nói xấu sau lưng. Như vậy chỉ khiến cảm nhận về mình trong lòng họ không còn tốt đẹp. Họ sẽ cảm thấy mình nhỏ nhen, tầm thường như mấy lão nam đầu đường xó chợ, trăm hại mà không một lợi.

Như trường hợp này, y chỉ cần nâng Phương Tư Ninh lên cao, bản thân thì khiêm nhường, tỏ lòng ái mộ với Triệu Hằng, tất nhiên sẽ khiến bà ta suy nghĩ. Người đẹp quay quanh Triệu Hằng không bao giờ ít, nhưng chân chính được đứng bên người lại có bao nhiêu. Nếu Phương Tư Ninh thật sự có bản lĩnh thì đã không rơi vào tình trạng thế thâm như vậy. Kiểu người chỉ có cái mặt như hân, muốn dựa vào sắc đẹp để thành danh kỹ thật sự là chuyện cười.

“Đã để mọi người chờ lâu rồi.”

Tiếng nói lạnh lạnh của tú ông vang lên, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về sảnh đường biểu diễn. Đập vào mắt là một dàn người đẹp mặc váy lụa xanh lục chia ra hai bên, trong tay mỗi kỹ nam đều cầm một giỏ chứa đầy cánh hoa đào. Không lâu sau đó, bức rèm đỏ lại được vén lên, bóng dáng thon gầy nhẹ nhàng bước ra, mái tóc đen dài buông thả, trên đó cài cây châm ngọc đỏ, phối hợp với áo lụa đỏ rực như máu. Giờ đây Phương Tư Ninh như một ngọn lửa đang bùng cháy. Nóng bỏng thiêu rụi sự khinh thường của tất cả nữ nhân ở đây.

Ngồi xuống chỗ ngồi giữa sân khấu, mười ngón tay trắng nõn thon dài bắt đầu lướt nhẹ trên tám dây đàn.

Tiếng nhạc vang lên, một khúc "Du xuân bạch tuyết" được Phương Tư Ninh dùng tiếng đàn miêu tả cảnh mùa xuân sang, tuyết đang tan ra. Ở thời điểm giao mùa vẫn còn cái hơi lạnh của mùa đông nhưng đã có cái ấm áp của mùa xuân. Tiếng đàn trầm bổng khoan hòa, nhẹ nhàng như nước chảy bên tai, làm người nghe quên cả trời đất, cảm thấy trong lòng cũng nhẹ nhàng sáng khoái theo, mơ màng như thấy có những tia nắng ấm áp lan tỏa lên thân mình, xa xa những lớp tuyết đang từ từ tan ra trên một cảnh đào gầy...

Phối hợp với tiếng đàn, mười kỹ nam lắc người xoay tròn, tung cánh hoa đào tung bay, tạo nên khung cảnh giai nhân đánh đàn trong mưa hoa này.

“Cảnh đẹp người còn đẹp hơn hoa.”

Kết thúc khúc nhạc, mọi người vẫn ngẩn ngơ chìm đắm, dư âm kéo dài.

Phương Tư Ninh cảm vạt áo đứng lên, hơi cúi người rồi mỉm cười nói:

“Triệu gia thấy sao?”

Âm thanh ôn hòa đánh thức người trong mộng, ánh mắt Triệu Hằng hiện lên tia phức tạp, hạ mi điều chỉnh tâm tư, chỉ thoáng chốc, bà ta đứng dậy vỗ tay hai tiếng.

Cả đại sảnh chứa đầy khách như đã ăn ý từ trước, cũng đồng loạt vỗ tay tán thưởng không ngừng.

Ầm ầm vang dội.

Làm xao động cả người đi trên đường, khiến không ít kẻ dừng chân tò mò nhìn vào.

Gương mặt xinh đẹp nhã nhặn cứng ngắc, ánh mắt Lưu Quỳnh xẹt qua tia âm độc. Phương Tư Ninh ối là Phương Tư Ninh, ta đã đánh giá người hơi thấp rồi, người khiến ta khó chịu rồi đây, vậy nên cứ thỏa sức mà leo lên đi, leo càng cao thì té mới càng đau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đệ nhất danh kỹ (kết thúc)

“Cầm kỹ của Phương công tử thật sự không chê vào đâu được, Lư Quỳnh cũng thẹn không bằng.”

Phương Tư Ninh đưa mắt nhìn nam tử luôn đứng đầu bảng xếp hạng Danh kỹ của Hương Xuân lâu. Từ khi hắn vẫn còn là công tử Phương gia, đã không ít lần nghe từ trong miệng nữ nô, quân sự cái tên Lư Quỳnh này. Không những thế, mà ngay cả Từ Đình cũng không ít lần tán thưởng tài hoa của y trước mặt hắn.

Bao nhiêu năm trôi qua, Phương Tư Ninh đã không còn là Phương Tư Ninh ngày nào nữa, còn Lư Quỳnh vẫn là đệ nhất Danh kỹ như xưa. Có thể nói, cả hai vốn là hai thái cực không bao giờ chạm mặt. Nhưng lòng người vô tình, dù hắn khâm phục bản lĩnh của y bao nhiêu thì khi đã bước chân vào đây, hắn đã lường trước kết cục xấu nhất.

“Ai cũng có thể mạnh riêng, Lư Quỳnh huynh hà tất khiêm nhường.”

Triệu Hằng neho mắt gật đầu cười nói:

“Từ xưa đã có tứ đại Danh kỹ, nay ở trong Hương Xuân lâu lại có thể gặp được hai người có thể xứng danh Trúc Âm và Hoạ Mỹ. Đào Xuân ông thật có mắt nhìn người.”

Đào Xuân nghe vậy, nụ cười trên môi càng sâu, gật đầu liên tục hùa theo:

“Triệu gia nói rất đúng. Cả hai đều rất xuất sắc. Hương Xuân lâu thật sự rất may mắn.”

Nhìn Triệu Hằng bước phía mình, mỗi một bước chân bà ta hạ xuống là vô số cánh hoa đào bị giẫm nát. Ánh mắt Phương Tư Ninh càng thêm gọn sáng, quyền rũ động lòng người.

Còn chưa bước tới gần mà Triệu Hằng đã mê muội không thôi, than nhẹ một tiếng:

“Tư Ninh xinh đẹp như vậy, không cần phải thi quy tắc thứ ba làm gì.”

Mọi người ở đây phần lớn là nữ nhân, đã tới kỹ viện, cũng chỉ muốn kiếm người đẹp mua vui, Danh kỹ nghe ra cũng thanh cao lắm, nhưng trong mắt những nữ nhân này cũng chỉ là kỹ tử mà thôi, khác biệt căn phải ra giá cao hơn để có được người đẹp hiểu chuyện hơn thôi. Vậy nên khi nghe Triệu Hằng nói ai nấy đều chỉ cười cười không ý kiến.

Bọn họ luôn cho rằng mình tài giỏi, cao quý, cho rằng kỹ tử dung chi tục phấn mà không bao giờ biết rằng, những danh kỹ ở đây, người nào mà không có tài năng hơn hẳn bọn họ. Chỉ là muốn kiếm sống ở chốn này, kỹ nam phải nắm rõ một số quy tắc. Bởi vì đa phần không có khách quý nào ưa thích một kỹ nam tài giỏi hơn mình. Chỉ có khiến mình ngu xuẩn ái tài, nâng cao sĩ diện và tự tôn của khách nhân, bọn họ mới có thể sinh tồn.

Chung quy, người bình thường mấy ai muốn hiểu cuộc sống của kỹ tử cơ chứ. Sau lớp phấn dày là những khuôn mặt đầy sự khuất nhục và đau đớn.

Nếu như có thể cá cược. Phương Tư Ninh tin chắc mười kỹ tử ở đây mà được hoán đổi vị trí với mười người được gọi là công tử danh môn. Ai cũng sẽ sống tốt, biết giữ gìn hạnh phúc, quản lý tốt hậu viện, thế chủ cũng sẽ không có mối nói cũ.

Công tử danh môn chê kỹ tử

Kỹ tử cười cợt công tử quá ngây thơ.

Tuy Phương Tư Ninh chỉ sống ở Hương Xuân lâu vài ngày rồi bị đánh gần chết, nhưng hắn cũng nhìn xem được. Ai cũng có câu chuyện riêng, nhưng cũng không cần sự thương xót tự cho là đúng của khách mua vui, bởi những kỹ tử đó biết mình đang làm gì và muốn điều gì. Câu chuyện gì cũng có hai mặt. Cuộc sống lẩn lộn không phân biệt được, cho nên đôi khi mọi người lười phân biệt đúng sai, tốt xấu, cứ thích vơ đũa cả nắm, giống như lúc bọn họ có thành kiến với hắn vậy, chỉ cần nghe tên Phương Tư Ninh thôi bọn họ cũng thấy khó chịu, không tiếc lời chê bai sỉ vả.

Một khi thấy Phương Tư Ninh xinh đẹp, hư hỏng, lộ tài hoa đúng mực thì họ sẽ không tiếc lời khen ngợi hắn.

Nhân tâm cứ tiện như thế đấy.

Lựa chọn cầm kỹ để vượt qua quy tắc thứ hai này, Phương Tư Ninh đã cẩn thận ngầm nghĩ mới quyết định. Trong kinh thành hiện nay, do Nữ hoàng và các hoàng nữ ưa thích âm nhạc nên cũng tạo thành thói quen nghe đàn làm thơ của các tú tài, thi sĩ, đám thương gia lắm tiền nhiều của cũng muốn đánh khí chất văn nhâ nên Danh kỹ giỏi nhạc khí đều rất được thưởng thức.

Phương Tư Ninh cần sự nổi tiếng này, và chỉ có ở phương diện này mới khiến người đó tự tìm tới hắn.

“Tư Ninh đã nhờ Triệu gia làm giám khảo, Triệu gia người nói được tất nhiên là được, có điều quy củ của Hương Xuân lâu lập ra từ lâu, chưa từng có ngoại lệ. Và Tư Ninh cũng không muốn ngoại lệ này.”

Gương mặt xinh đẹp luôn cười ung dung hiện lên vẻ kiên quyết.

Câu này nói ra chả khác nào không nề mặt Triệu Hằng. Gương mặt bà ta trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Phương Tur Ninh.

“Thật là có được một tác lại muốn tiếp một thước. Triệu gia đã có ý cho người thành Danh kỹ, vậy mà người còn không biết quý xuống cảm tạ ân đức, muốn thể hiện sao? Người ngoan ngoãn biết thân biết phận của mình đi.”

Đào Xuân gấp gáp, tức giận quát. Quy cũ chó má gì chứ, lấy cớ cũng thật hay. Vừa tưởng thứ tiện nhân này đã có chút đầu óc, không ngờ vẫn cứng đầu cứng cổ như xưa, người như Triệu Hằng mà hấn cũng dám đắc tội, muốn phá chuyện làm ăn của Hương Xuân lâu của ông sao.

“Phương Tur Ninh này...” Trong đầu Lưu Quỳnh thoáng hiện lên một câu.

Không có đầu óc ư?!

Nhón đôi mày thanh tú, chắc mọi người ở đây đều nghĩ rằng Triệu Hằng đang tức giận với Phương Tur Ninh. Tính tình của bà ta nếu không tỉ mỉ để ý có thể sẽ lầm tưởng, bề ngoài Triệu Hằng tỏ ra rất thích kiểu nam tử nghe lời ngoan ngoãn, nhưng chỉ là “thích vui đùa” mà thôi. Kiểu nam tử chân chính khiến bà ta thật lòng muốn có thì phải là bề ngoài ngoan ngoãn ôn hòa, bên trong lại cứng rắn kiên cường, xinh đẹp quyến rũ lại không lẳng lơ mời chào. Câu nói vừa rồi của Triệu Hằng chắc chắn có ý thử lòng Phương Tur Ninh, xem hấn có thể đáp ứng tất cả chỉ tiêu trong lòng bà ta không. Ngoài y ra, Phương Tur Ninh lại càng thể hiện tốt một chút.

Có điều Lưu Quỳnh y há lại dễ dàng chịu cảnh người cũ không bằng người mới sao, mấy năm nay có biết bao nhiêu kỹ nam muốn bò lên, thì có bấy nhiêu người bị y đạp ngã xuống. Vốn chỉ nghĩ động tay một chút là ôn hòa, nhưng bây giờ để tránh Triệu Hằng nhìn ra được điều gì, y đành im lặng đứng nhìn. Đã ở trong vòng luẩn quẩn này, không tranh thì chỉ có sống không bằng chết mà thôi. Tránh được Lưu Quỳnh y lúc này thì sao chứ, mấy kẻ khác cũng chả hiền lành gì.

“Ha ha...” Trong lúc ai nấy đều nghĩ rằng Triệu Hằng đang vô cùng tức giận thì bà ta chợt cười phá lên.

“Triệu gia... người sao...” Tú ông Đào Xuân hơi ngẩn ra, không thể hiểu được.

“Tur Ninh đáp ứng được quy tắc thứ ba của Hương Xuân lâu. Triệu gia ta vui vẻ thay hấn thì có gì lạ.”

Ánh mắt Triệu Hằng nhìn Phương Tur Ninh càng thêm sự nóng bỏng. Người ngu cũng cảm thấy được hưởng chi nơi kỹ viện này.

Không ngờ vẻ mặt của Phương Tur Ninh vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt gọn sóng nhìn Triệu Hằng, hơi nghiêng người ôn hòa nói:

“Tur Ninh đa tạ Triệu gia. Theo lễ tiết thì Tur Ninh phải kính người ly rượu. Chỉ có điều, thân thể của Tur Ninh mới khỏi bệnh nặng, nếu Triệu gia không trách, Tur Ninh xin hẹn người bữa khác.”

Triệu Hằng nghe Phương Tur Ninh nói xong, có chút khó chịu cau mày đánh giá hấn từ trên xuống dưới, thấy tú ông muốn trách cứ Phương Tur Ninh bà ta liền trầm giọng lên tiếng:

“Đào Xuân ông còn không mau cho người đi mời đại phu tốt nhất trong thành tới đây.”

Ghét bỏ nhìn vẻ mặt đầy nếp nhăn đó, quay đầu lại nhìn Phương Tur Ninh, vẻ mặt Triệu Hằng mới dịu xuống.

“Thân thể không tốt thì nên nghỉ ngơi, khi nào khỏe Tur Ninh cứ bảo người đến phủ đệ tìm ta.”

“Tur Ninh thất lễ.”

Nở nụ cười nhẹ nhàng, Phương Tur Ninh gật đầu chào Triệu Hằng rồi quay người đi vào nội viện.

Tú ông nhìn ánh mắt cảnh cáo của Triệu Hằng liền cười gượng đi vào theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ganh ghét

Nhìn bóng dáng chậm rãi đi phía trước, lão ta bước nhanh tới, vẻ mặt tươi như hoa nói:

“Tur Ninh đệ thật có phúc nha, người như Triệu gia không phải ai cũng có thể trèo lên, cơ hội này đệ nhất định nắm cho chặt.”

Vẫn thong thả bước về phía trước, Phương Tur Ninh cười nhẹ:

“Đào Xuân huynh có tâm. Không biết bây giờ Tur Ninh ở chỗ nào?”

Thấy hần không muốn nói nhiều, trong lòng Đào Xuân có chút bất mãn, nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi, còn nhiệt tình nắm tay Phương Tư Ninh nói:

“Đệ vừa vượt qua ba quy định của Hương Xuân lâu, tính ra cũng đã trở thành Danh kỹ. Tất nhiên sẽ ở trong Tu Hoa viện rồi.”

Tu Hoa viện hiện giờ tính luôn cả Phương Tư Ninh cũng chỉ mới có ba người được ở. Nơi đây được xây dựng rất kỳ công, ngay cả nền đất cũng được lát đá xanh, phía tây viện còn có một hồ nước nóng, chưa kể những vật bày trí trong phòng, lấy đại một món cũng có giá trị xa xỉ đủ để dân thường sống thành thoi cả đời.

Mở cửa phòng ra, Đào Xuân đặc ý kể lễ từng lai lịch của các món đồ được trưng bày ở đây, sau đó cho nữ nô dẫn hai thị đồng tới. Lão ta đưa tay chỉ hai thiếu nam đang quy củ đứng trước mặt, “Đây là hai thị đồng sẽ theo hầu hạ đệ. Người gầy ốm bên trái tên là tiểu Cận, người còn lại tên là tiểu Cảnh.”

Vừa hòa nhã giới thiệu với Phương Tư Ninh xong, quay qua một cái, Đào Xuân liền chau mày quát:

“Hai tiện nô này còn mau quỳ xuống ra mắt công tử! Thật ngu dốt!”

Cả hai nghe tiếng quát của Đào Xuân lập tức quỳ sụp xuống, cái trán như sắp dính trên mặt đất vậy.

“Tiểu Cận xin ra mắt công tử.”

“Tiểu Cảnh xin ra mắt công tử.”

Phương Tư Ninh nhìn lướt qua hai người, ánh mắt hơi khựng lại nơi bàn tay của thị đồng tiểu Cảnh, đôi mắt xinh đẹp gọn sóng, tản ra tia sáng hấp dẫn.

“Đứng lên đi.”

Nghe giọng nói ôn hòa ấy, cơ thể cả hai hơi cứng lại, rụt rè nhìn tú ông rồi mới đứng dậy nhìn công tử.

"Hừ" một tiếng với hai thị đồng, Đào Xuân cười nói:

“Lát nữa đại phu sẽ đến khám bệnh cho đệ, phải ráng dưỡng thương cho tốt. Ba ngày sau ta sẽ phát thiệp mời tổ chức Dạ Danh kỹ, khi đó Tư Ninh đệ là nhân vật chính, đệ nhớ phải chuẩn bị kỹ càng thể hiện cho thật tốt đấy. Ày. Hương Xuân lâu có rất nhiều chuyện cần ta đi xử lý, ta cũng không tiện ở lâu. Nếu cần gì đệ cứ sai người đi nói với ta.”

Thể hiện sự ưu ái của lão ta với Phương Tư Ninh xong, Đào Xuân mới bằng lòng rời khỏi, trước khi đi còn không quên trầm giọng đe dọa hai thị đồng phải cẩn thận hầu hạ hần.

Tuy nhìn thấy tất cả nhưng về mặt Phương Tư Ninh vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng. Bóng dáng Đào Xuân đã đi xa, hần mới xoay người bước vào phòng, dừng chân, Phương Tư Ninh đưa tay vuốt ve cây đàn đặt trên kệ gần bàn uống trà.

Hai thị đồng đứng im ngoài cửa, sẵn sàng chờ đợi công tử sai khiến.

Không bao lâu sau, một nữ nô thô kệch dẫn theo đại phu đi tới đây. Nhìn thấy có người đến, Tiểu Cận lên tiếng thông báo:

“Công tử, đại phu đã đến rồi.”

Lúc này Phương Tư Ninh đang ngồi trên ghế, khuỷ tay chống bàn nhắm mắt nghỉ ngơi. Hít một hơi, cảm nhận sự đau đớn như kim châm trong lồng ngực, sức khỏe hần hiện giờ vẫn rất yếu, chỉ bước đi thôi cũng như đang lắc mạnh vào vết thương đang chảy máu vậy. Nhưng càng cảm thấy đau đớn hần càng quyết tâm kiên trì bước tiếp, bởi vì từng bước chân này sẽ nhắc nhở hần, rằng bọn họ từng âm mưu độc ác, vô tình ích kỷ như thế nào.

“Mời đại phu vào.”

Giọng nói ôn hòa vang lên.

Phương Tư Ninh nhìn nữ đại phu đang ngần ngừ nhìn mình. Đại phu có y thuật cao nhất ở trong thành thì ra chính là Lục Kỳ Anh.

Kính thành từ bao giờ nhỏ đến vậy.

Mới chào tạm biệt vào buổi sáng, không ngờ sau mấy canh giờ đã gặp lại, Phương Tư Ninh nhớ lại vẻ mặt buồn bã của nàng ta lúc đó mà không khỏi mỉm cười.

“Đại phu không vào sao?”

Bấy giờ Lục Kỳ Anh mới hoàn hồn lại, về mặt túng quẫn, trái tim trong ngực cứ đập "bịch bịch" không thể ức chế, có rất nhiều lời muốn hỏi hần, "Vì sao lại ở đây? Vì sao...?! Vì sao...?! Nhiều lúc nàng ta rất hận mình. Hận bản thân dấn đo, sợ hãi được mất. Nếu như nàng ta không trốn tránh, ngày nào cũng ở bên cạnh chăm sóc hần vậy phải chăng sẽ có cơ hội đi vào trái tim Phương Tư Ninh?! Nhưng tất cả đều là ảo tưởng của nàng mà thôi. Cảm nhận được sự cay đắng trong lòng, niềm vui cũng dần lắng xuống.

Ngón tay nắm chặt hòm thuốc, Lục Kỳ Anh cố gạt qua tâm sự, đi đến bàn trà ngồi xuống.

“Phương công tử cảm thấy đau chỗ nào trong người không?”

Chuẩn mạch xong, vẻ mặt Lục Kỳ Anh trầm trọng hỏi, rõ ràng nội thương chưa lành lại được bao nhiêu, phải cẩn thận nghỉ ngơi mới đúng, vậy mà nam tử này lại mặc kệ như thế. Một đại phu luôn nghiêm khắc với bệnh nhân như nàng ta lại không thể cứng rắn với hắn được. Phương Tư Ninh này thật khiến người ta vừa thương vừa giận mà.

“Tư Ninh chỉ cảm thấy hơi mệt trong người mà thôi. Đại phu có thể kê vài thang thuốc bồi bổ là được.” Đưa tay cảm ẩm trà cẩn thận rót ra hai chén nhỏ, Phương Tư Ninh nhẹ giọng nói.

“Đại phu đi đường xa tới đây chắc cũng thấm mệt, Tư Ninh mời đại phu uống chén trà.”

Trầm mặc một lúc, Lục Kỳ Anh thở dài nâng chén trà uống sạch, đặt chén nhỏ xuống bàn, nàng ta mím môi nhìn thật sâu vào đôi mắt sáng sủa như mặt hồ ấy. Thật sự không thể tự lừa dối lòng mình, bởi đôi mắt ấy chưa bao giờ gọn sáng vì nàng ta. Tối đêm đó chỉ là phản ứng sinh lý của cơ thể hắn mà thôi, vậy mà nàng lại để lạc lòng mình. Lục Kỳ Anh lắc đầu như muốn quăng hết rồi rắm này đi, sau khi để một tờ giấy viết phương thuốc lên bàn, nàng ta liền không quay đầu rời khỏi.

Căn phòng rộng rãi tinh xảo chỉ còn lại một mình Phương Tư Ninh.

“Tinh Vân Ca với Lưu Quỳnh không có động tĩnh gì ư?!” Một nam tử có gương mặt tròn trĩnh lên tiếng. Đôi mắt to đen láy hàm chứa sự ghen tị, hắn bị mẫu thân bán vào Hương Xuân lâu đã được 3 năm, phải luôn sống cuộc sống thấp hèn ti tiện, nếu không phải nhờ gương mặt xinh đẹp này, cộng thêm sự thông minh của hắn, chưa biết chừng hắn đã chết sớm.

Không biết phải vật lộn, xuất ra bao nhiêu thủ đoạn để tranh giành khách nhân tới tay mới có thể leo lên vị trí gần như Danh kỹ này. Thế mà một kẻ từng bị hắn sai sử vừa quay về đã có thể đứng trên đầu hắn, con giận dữ ngùn ngụt bốc lên.

“Phương Tư Ninh.”

Cười gằn một tiếng.

“Thứ ăn may như ngươi mà đòi qua mặt ta sao?!”

Nhìn nam tử vẫy vẫy tay, thị đồng đang đứng bên người lập tức đi tới, cúi đầu nghe công tử phân phó.

“Được rồi. Mau đi làm việc đi.”

Cất kỹ gói đồ công tử giao cho, thị đồng liền nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

“Danh kỹ sao? Ta không thể thì ngươi cũng đừng hòng.” Âm thanh du dương lại chất chứa sự quá nhiều âm độc, nghe vào tai liền thấy ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thiếp mời

Đưa mắt nhìn bầu trời đã sẫm tối, Phương Tư Ninh đề nén cổ họng muốn ho khan, ôn hòa lên tiếng:

“Ta muốn tắm rửa, các người mau chuẩn bị đi.”

Nghe tiếng công tử phân phó, cả hai không chút chậm trễ phân công việc ra làm. Tuy vừa được chuyển qua nơi khác nhưng cả hai đều rất nhanh chân nhanh tay, không quá một khắc đã chuẩn bị xong một thùng nước ấm.

Phương Tư Ninh chống cằm nhìn hơi nước đang lượn lờ khắp phòng, ánh mắt đen tĩnh lặng ẩn chứa sự hững hờ vô cùng. Đến khi thị đồng Tiểu Cảnh đưa tay thử độ ấm xong rồi lấy từ trong người ra một lọ sứ trắng, mở nắp ý muốn đổ vào. Hắn mới nhẹ nhàng nói:

“Người muốn làm gì?”

Tiểu Cảnh dường như không cảm thấy gì không đúng, còn hơi vui vẻ trả lời:

“Dạ thưa công tử. Lọ sứ này là dược liệu an thần dưỡng da mới được tú ông cho người đưa tới ạ.”

Bàn tay vẫn chống cằm, cả người Phuong Tư Ninh toát ra vẻ biếng nhác, khóe môi khẽ cong, quyen rũ tự nhiên lan tỏa, khiến hai thị đồng cũng nhìn đến ngẩn ngơ.

“Đào Xuân thật có tâm” Dừng một chút, tỏ vẻ cảm thấy ưa thích, Phuong Tư Ninh cười nói:

“Tiểu Cảnh, ngươi cầm bình lại đây.”

Tiểu Cảnh lập tức đóng nút bình lại, về chân chờ chỉ thoáng xẹt qua rồi nhanh chóng cung kính bước tới gần công tử.

Nhận lấy chiếc bình, Phuong Tư Ninh hào hứng đánh giá, bàn tay thon dài còn trắng hơn bình sứ mà hắn đang cầm. Đường như đã đánh giá bên ngoài đủ, hắn đưa tay mở nút bình ra, mùi thảo dược thơm ngát lập tức thoát ra.

Ngửi thấy mùi vị ngọt ản chứa bên trong, Phuong Tư Ninh gật đầu cười:

“Quả nhiên là thứ tốt. Đào Xuân thật coi trọng ta rồi.”

Đậy nút bình lại, Phuong Tư Ninh từ từ đứng thẳng dậy, phất tay ra hiệu cho hai thị đồng lui ra ngoài.

“Công tử, nước tắm còn chưa có pha thuốc...” Tiểu Cảnh nhìn bình thuốc bị đặt trên bàn bèn lên tiếng nhắc.

Nghiêng đầu nhìn thiếu nam đang cúi gầm mặt, mi mắt Phuong Tư Ninh run động, như cánh bướm đen bay dập diu trong đêm tối.

“Vậy ngươi pha đi.”

“Vâng.” Đáp nhẹ một tiếng, tiểu Cảnh thả lỏng người vron hai tay cầm bình sứ, nhanh nhẹn mở nút đồ được vào thùng nước tắm. Khuấy đảo vài vòng xong, tiểu Cảnh liền cúi đầu nói:

“Đã có thể tắm được rồi thưa công tử. Tiểu Cảnh xin phép lui ra ạ.”

“Đi đi.”

Thấy cửa phòng đã khép lại, Phuong Tư Ninh thu hồi vẻ tươi cười, bờ môi hồng nhạt mím chặt.

Được liệu trong bình đúng là thuốc an thần dưỡng da, còn là loại tốt nhất được bán ở quầy thuốc kinh thành. Tuy người pha chế thuốc có cho thêm hương liệu rất thơm, át đi mùi vị của vài loại thuốc, nhưng kẻ bị rắn cắn luôn có tâm lý sợ dây thừng. Trước kia khi còn ở trong Tử gia, có lần hắn bị bệnh cảm cần phải uống thuốc bổ, không ngờ lại phát hiện ra mình dị ứng với loại thuốc La Tử Đại. Suốt một tháng đó, bởi vì toàn thân nổi đầy mẩn đỏ mà hắn không dám gặp mặt Tử Đình.

Chuyện bị dị ứng này tuy chỉ xảy ra có một lần, nhưng là nam nhân mấy ai không quan tâm diện mạo của mình, thời gian đó hắn rất cần tìm hiểu về loại cây La Tử Đại này, cho nên dù mùi chỉ thoang thoảng, phảng phất như không thì Phuong Tư Ninh vẫn nhận ra được.

Không ngờ rằng tai mắt ở trong Hương Xuân lâu lại ghê gớm như vậy.

Vốn dĩ cũng đã chuẩn bị tâm lý ứng phó với những chuyện này, nhưng khi đối mặt rồi, lòng hắn lại phân vân.

Vốc nước nắm chặt trong lòng bàn tay. Đột nhiên Phuong Tư Ninh cảm thấy thật buồn cười.

“Chuyện đã đến lúc này rồi còn gì để đắn đo nữa chứ.”

Cởi y phục ra, bàn chân trắng như ngọc bước vào trong thùng nước.

Kẻ đó muốn hắn bị dị ứng mà không thể ra tham gia Dạ Danh kỹ, vậy thì sao hắn không thuận theo ý kẻ đó.

Lại vốc nước chảy lên làn da đầy thẹo đỏ, Phuong Tư Ninh cười thật ôn hòa.

Con thỏ chưa từng cắn người, thì liền cho rằng nó không thể cắn sao.

Qua ngày hôm sau, khắp đường lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều bàn luận hăng say về chuyện Phuong Tư Ninh trở thành Danh kỹ mới của Hương Xuân lâu. Đây quả thật là chuyện khó thể tin nổi.

Đào Xuân cũng hiểu được độ nóng của tin tức nên đã ra thông báo: Ba ngày sau ở Hương Xuân lâu sẽ tổ chức Dạ Danh kỹ, muốn gặp được người phải có thiệp mời của Hương Xuân lâu. Nhưng thiệp mời này chỉ có một trăm tấm mà thôi.

Chỉ có một trăm tấm?!

Quan to quý nhân trong kinh thành không ít, cạnh tranh với nhau càng thêm khốc liệt, trên triều thì đấu đá nhau về ý tưởng, lợi ích, ngoài phủ thì đấu đá xem ai có mặt mũi hơn ai. Cộng thêm uy tín của Danh kỹ Hương Xuân lâu, tuy có suy nghĩ không tốt về Phuong Tư Ninh nhưng ai cũng muốn có được

tắm thiếp mời này.

Một trăm tắm thiếp mời này càng tranh càng tăng giá. Sau cùng trở thành cuộc chiến so tiền tài và quyền lực.

Phải nói rằng trong ba ngày này, các quan to quý nhân nhón nháo ra rất nhiều chuyện thú vị.

Nào là phú thương giàu nhất kinh thành bỏ ra hơn mười vạn lượng để giành lấy một tắm thiếp mời.

Nào là tiểu thư phủ Thượng Thư cho hạ nhân đánh người của phủ An đại nhân giành lấy thiếp mời... Còn có một người mà không ai ngờ đến nha, đó chính là Lâm tướng quân nổi tiếng không gần nam sắc cũng lấy một tắm thiếp mời. Mọi người đang đồn đại về Phương Tư Ninh, thoảng chốc đã chuyển tới Lâm Nam đại tướng quân. Người nào người nấy đều càng thêm tò mò về nhan sắc của vị danh kỹ mới này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dạ Danh kỹ

Cuối cùng thời khắc mọi người chờ mong cũng đã tới.

Trời vừa sẩm tối, mấy nữ nô đã phải chạy ngược chạy xuôi treo đèn, chuẩn bị bàn ghế, đón từng cỗ xe ngựa sang trọng liên tục nối tiếp nhau đến. Ngoài cửa lớn của Hương Xuân lâu đã nhộn nhịp đông đúc người, tú ông Đào Xuân cười tươi dẫn theo một đàn kỹ nam đã được huấn luyện tốt uốn eo đi ra chào mời các khách quý.

“Ay, Trướng đại nhân lâu quá không ghé thăm Hương Xuân lâu rồi. Người có biết tiểu Thương ngày nào cũng nhớ mong đến người mà ăn không ngon, ngủ cũng không yên không?!” Một kỹ nam có gương mặt thanh tú khẽ đưa mắt than nhẹ nói, gò má ửng hồng, nụ cười vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Vị Trướng đại nhân thở dài một tiếng, bàn tay to vòng qua eo thon của thiếu nam, ra vẻ bất đắc dĩ nói:

“Tiểu Thương người sao lại hành hạ mình như vậy, thật khiến ta nghe mà đau lòng. Ngoài đây đông người không tiện tâm sự, chẳng bằng ta cùng tiểu Thương kiếm một phòng yên tĩnh nói chuyện.”

Kỹ nam nhẹ nhàng nép người vào lồng ngực bà ta, bờ môi hồng mím cười đầy hạnh phúc:

“Tất cả đều nghe theo người.”

Thấy người đẹp dịu ngoan như vậy, bà ta dùng lực ôm chặt eo hấn cười sáng khoái bước vào.

Bên kia từng vị khách quý đang được các kỹ nam lần lượt dẫn đi. Nhìn thiếp mời trên tay đã có hơn năm mươi tấm, sự đắc ý trong lòng Đào Xuân càng tăng cao, bây giờ chỉ mới là thời gian bắt đầu lên đèn mà đã có đến nhiều người tới như vậy, qua thêm vài khắc chẳng phải là đến ghế ngồi cũng không còn sao?!

Nghĩ đến hơn mấy trăm người tuy không thể gặp mặt Danh kỹ mới nhưng cũng lũ lượt kéo tới, lão ta càng cười tươi đến nỗi khóe mắt cũng híp lại thành cái khe rồi.

Đang hớn hờ cảm quạt tròn phe phẩy, Đào Xuân tình mắt nhìn thấy một cỗ xe ngựa có vẻ bình thường đang chạy tới, chưa kể ký hiệu hoa Sen trên thành xe, chỉ cần nhìn phu xe thôi thì lão ta cũng đoán ra người đang ngồi trên xe không phải cũng quý nha. Nhanh chóng ngoắt một nữ nô chạy đến, lão ta cười nịnh nọt bước ra tận ngoài đường đón.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Đào Xuân, người trên xe cũng từ tốn bước ra khỏi rèm xe. Bàn tay trắng nõn thon gầy đặt lên tay thị vệ, mượn lực nhảy xuống, mái tóc đen bó lỏng lẻo bằng dây trâm ngọc khẽ lung lay như muốn xoa tung lướt qua gò má tái nhợt, ẩn hiện gương mặt thiếu sức sống, đợi khi người đó ngược mặt lên, tú ông mới nhìn thấy rõ vẻ đẹp yếu ớt của vị khách quý này. Có điều khi chạm phải ánh mắt vị tiểu thư này, cơ thể Đào Xuân hơi rùng mình một cái, thâm sâu tà mị đến lạnh tâm a. Nụ cười trên môi hơi cứng một chút, nhưng rất nhanh lại mềm dẻo như thường:

“Tiểu thư xin mời, không biết người muốn ngồi ở đâu...”

“Không cần nhiều lời. Kiếm một phòng thanh tĩnh dễ quan sát là được.” Thị vệ đứng bên cạnh lạnh lùng ngắt lời. Bàn tay cẩn thận đỡ chủ tử đi vào, có lẽ là cảm nhận được khí tức khó gần của hai vị khách mới tới này, nên ai cũng bảo trì khoảng cách nhất định với họ.

Thấy ánh trăng đã lên cao, Đào Xuân mới giao lại việc tiếp khách cho mấy nam kỹ, bản thân nhanh chóng đi đến hậu viện xem xét tình hình.

Có mười mấy thiếu nam ăn mặc đủ kiểu dáng khác nhau đang tập luyện cẩn thận màn biểu diễn của mình, lướt mắt nhìn khắp phòng một lượt, hai hàng lông mày tia tốt tí mỉ của lão ta nhú lại, không hài lòng lên tiếng:

“Phương Tư Ninh đâu? Sao hắn còn chưa đến đây?”

Mười mấy kỹ nam dừng tập luyện, đưa mắt nhìn nhau, có người nhanh nhẩu đáp:

“Từ giờ Thân đến giờ tỵ đệ vẫn không thấy Tư Ninh huynh hay thị đồng của huynh ấy đến đây cả.”

Về mặt Đào Xuân đen hắc xuống, hàm răng nghiến mạnh.

Nhìn sắc mặt của tú ông, chả còn ai dám hó hé, không ngờ vẫn có một thiếu nam tiến lên nhỏ nhẹ nói:

“Biết đâu Tư Ninh huynh ngủ quên không chừng, hay là tiểu Sa cùng người đi tới Tu Hoa viện một chuyến xem thử.”

Đã tới giờ phút này, lão ta cũng không muốn dong dài phí thời gian, xoay người bước nhanh về Tu Hoa viện.

“Công tử...” Tiểu Cận nhìn dáng vẻ của Phương Tư Ninh nhin không được bắt an lên tiếng.

Chống tay lên bàn trang điểm, vẻ mặt Phương Tư Ninh rất hồ hững nhìn khuôn mặt nổi đầy mụn đỏ trong gương. Hắn đã sớm biết bộ dạng xấu xí khi bị dị ứng của mình nên không có gì phải lo lắng cả. Nghĩ đến bản thân đã ngồi đợi từ chiều tới giờ, Phương Tư Ninh lại đổi tay khác chống cằm, muốn con cá sa cần câu nhất thiết phải bỏ ra một miếng mồi thật hợp với ý nó.

Mỗi câu hắn đã thả ra, giờ chỉ còn việc ngồi yên chờ nó tới.

Nếu nó không ăn sao?

Vậy thì không có khả năng rồi. Con cá chờ miếng mồi này đã lâu, một khi đưa đến trước mặt nó, có ngu mới không ăn. Công thêm suy nghĩ xem thường chủ nhân của miếng mồi này. Con cá thông minh đó nhất định sẽ tự động dâng mạng mình lên.

Nụ cười vẫn ôn hòa như vậy, lại ẩn chứa sự lạnh lẽo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cẩn câu

Không để Phương Tư Ninh phải chờ thêm nữa, tiếng tiểu Cảnh từ bên ngoài vang lên.

Hàng loạt tiếng bước chân vội vã truyền tới, Đào Xuân dẫn đầu đi đến, cũng không thèm đợi thị đồng tiến lên mở cửa đã đưa tay đẩy cửa bước vào.

Đôi mắt âm trầm nhìn thấy Phương Tư Ninh lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm, y phục lão ta đặc biệt đặt ở Cẩm Y phòng cũng chưa mặc vào, con giận dữ ngùn ngụt bốc lên, lão ta không chút khách khí nghiêng răng nói:

“Phương Tư Ninh! Ngươi...”

Không để lão ta nói thêm lời nào, Phương Tư Ninh vươn tay vén mái tóc rũ hai bên má ra sau tai, từ từ đứng dậy, dưới ánh nền vàng cam, tú ông và nam kỹ đi theo sau đều có thể thấy rõ vẻ mặt hiện giờ của hắn.

Hít một hơi khí lạnh, Đào Xuân không thể tin nổi tiến đến gần người của Phương Tư Ninh.

“Ngươi...sao lại thành ra thế này...”

“Hai hôm nay Tư Ninh thấy trong người không khỏe nên đã cho thị đồng đi mời đại phu, kết quả chuẩn đoán là bị dị ứng với loại thuốc có chứa thành phần của cây La Từ Đại. Có điều đại phu đã kiểm tra kỹ thuốc bổ mà Tư Ninh uống hằng ngày, nhưng vẫn không tra ra trong đó có vị thuốc khiến người đệ bị dị ứng.”

Nghe xong, sắc mặt Đào Xuân càng đen như mực, lão ta làm chủ nơi này bao nhiêu năm sao lại không biết Phương Tư Ninh bị người ngầm ngầm hãm hại, nhưng hiện tại không phải là lúc quản kẻ nào giờ trò. Phải biết hôm nay là đêm chính thức ra mắt Danh kỹ mới của Hương Xuân lầu!

Với cái dáng vẻ này của Phương Tư Ninh, lão ta dám đưa người lên đài giới thiệu sao?! Mọi người đang ngồi chờ Danh kỹ mới của Hương Xuân lầu có ai không phải quan to quý nhân. Chuyện này nếu không xử lý tốt, Hương Xuân lầu của ông chắc chắn sẽ phải gánh chịu sự phẫn nộ không nhỏ. Gặp phải sự cố bất ngờ như vậy, dù là lão cáo già như Đào Xuân thì cũng không thể bình tĩnh nổi. Về mặt lão hết xanh rồi trắng, trắng rồi lại biến đen. Đưa tay đỡ trán, Đào Xuân suy sụp ngồi bệt xuống ghế.

Không khí trong phòng tràn ngập áp lực, hai thị đồng cúi gằm mặt đứng im lặng một góc, nam kỹ luôn đi theo Đào Xuân tới đây sau khi thấy tình trạng

hiện giờ của Phương Tư Ninh thì trong mắt xẹt qua tia sáng, đáy lòng dâng lên sự hưng phấn, hẳn ta biết thời cơ của mình cuối cùng cũng đã tới. Bày ra vẻ đắn đo, hẳn ta bước tới gần người tú ông, nhỏ nhẹ lên tiếng:

“Bây giờ Tư Ninh huynh bị như vậy, đệ có một đề nghị không biết có thể giúp ích gì được không?”

Thở ra một hơi, trong mắt Đào Xuân tràn đầy chán ghét nhìn gương mặt nổi đầy mẩn đỏ của Phương Tư Ninh, người đã thành ra như vậy, còn có biện pháp gì, tuy nhiên lão ta cũng phát tay ra hiệu cho nam kỹ nói nghe thử.

Nhìn thấy Đào Xuân cho phép, sự vui mừng trong lòng hẳn ta càng tăng cao, đè nén nội tâm kích động nói tiếp:

“Tư Ninh huynh vượt qua thử thách thứ hai là dựa vào cầm kỹ xuất sắc, nếu chỉ vì gương mặt bị dị ứng thì có thể dùng khăn lụa che lại...”

Nghe đến đó tú ông nhin không được cười lạnh:

“Chả lẽ ta lại chưa từng nghĩ đến biện pháp này! Nếu đổi lại vào dịp bình thường ta cũng đâu phải lo lắng như vậy, nhưng tối nay là tổ chức Dạ danh kỹ đó người không hiểu sao?! Che mặt?! Che được lúc biểu diễn xong thì thế nào? Người ta tới đây để xem mặt Danh kỹ mới của Hương Xuân lâu đây!”

Tuy bị tú ông khinh thường đáp lại, vẻ mặt xinh đẹp của nam kỹ vẫn rất kính cẩn, không chút để ý nói tiếp:

“Khách tới chỉ muốn thưởng thức một màn biểu diễn thật đặc sắc và ngắm nhìn người đẹp. Nếu đáp ứng được hai điểm này thì nguy cơ trước mắt có thể giảm bớt rất nhiều.”

Ánh mắt Đào Xuân bấy giờ mới nhìn kĩ thiếu nam trước mặt, hẳn ta nói không sai. Nữ nhân mà, ai chả thích cái đẹp, tuy bây giờ Phương Tư Ninh không thể ra mặt nhưng nếu tìm một nam kỹ đặc biệt xinh đẹp bù vào thì cũng không phải hết cách... có điều...

Đôi mày vừa mới giãn ra đã nhu lại, Đào Xuân lên tiếng, có điều giọng điệu cũng không miệt thị như vừa rồi.

“Cách người nói tuy rằng có thể, nơi này kỹ viện cũng không thiếu nam kỹ xinh đẹp, nhưng cái quan trọng nhất là một tiết mục cực kỳ đặc sắc. Trong thời gian ngắn như vậy, làm sao mà chuẩn bị.”

“Cầm kỹ của Tư Ninh huynh đã rất tốt rồi, phối hợp thêm với màn biểu diễn múa của tiểu Sa nữa, chắc chắn sẽ trở thành tiết mục đặc sắc nhất.”

Nam kỹ đưa đôi mắt to tròn linh động nhìn về phía Phương Tư Ninh, gò má vì sự kích động trong lòng mà đỏ ửng.

Tú ông nheo mắt nhìn thiếu nam rồi lại nhìn Phương Tư Ninh gần như tạm thời bị hủy dung, hay cho một kẻ sách chu toàn như vậy. Lấy Danh kỹ làm nền, tên tiểu Sa này cũng rất biết tính!

“Tư Ninh đệ thấy thế nào?”

Nghe giọng điệu nhẹ nhàng của Đào Xuân, chả lẽ hẳn còn không hiểu, đầu hơi cúi xuống, Phương Tư Ninh khẽ đáp:

“Kế sách này rất tốt. Tư Ninh nguyện nghe theo ý của Đào Xuân huynh.”

Thấy Phương Tư Ninh hiểu chuyện như vậy, vẻ mặt Đào Xuân mới hồi phục vẻ tươi cười.

“Vậy đệ hãy mau thay một bộ y phục khác đi, nhớ che mặt cẩn thận. Còn tiểu Sa, dáng người của người cũng không khác Tư Ninh bao nhiêu, bộ y phục này người mau thay vào đi, đêm nay phải cố gắng thể hiện cho tốt. Nếu thành công, ta sẽ xem xét việc nâng đỡ người trở thành Danh kỹ.”

Phương Tư Ninh gật đầu, xoay người đi thay đồ, khóe mắt nhìn về phía thiếu nam lại trùng hợp chạm trán. Chỉ thấy thiếu nam ngọt ngào cười đáp lại, mà hẳn lại nắm chặt tay, sắc mặt hơi khó coi quay đầu.

Cầm khay đựng bộ y phục tinh tế hoa lệ, tiểu Sa cười càng thêm ngọt ngào.

“Hừ! Danh kỹ mới thì sao chứ? Vẫn mãi mãi đứng dưới chân ta mà thôi.” Cho dù Đào Xuân biết được chuyện này là do hẳn ta làm thì sao, ẩn với tính cách của lão ta chỉ cần không ảnh hưởng đến Hương Xuân lâu thì có người chết đi chẳng nữa, lão cũng chả quan. Huống chi người bị hại là Phương Tư Ninh. Nhớ lại ngày khi Phương Tư Ninh bị bán vào đây, tình cờ hẳn ta nghe được tiếng Đào Xuân và nữ nhân kia. Nội dung của cuộc đối thoại đó, hẳn ta chưa từng quên.

“Công tử, bộ y phục đó rõ ràng tú ông đã nói đưa cho người, vậy mà bây giờ lại để kẻ khác mặc.” Tiểu Cận vừa giúp Phương Tư Ninh mặc đồ vừa buồn bã lên tiếng.

Tiểu Cảnh nghe vậy, bàn tay đang chỉnh khăn lụa hơi dừng lại, trông mắt chằm chứa tia bất an.

Có điều là người chịu nhiều thiệt thòi - Phương Tư Ninh lại hờ hững rất nhiều, nếu không tỉ mỉ nhìn kĩ, sẽ rất khó nhận ra đôi mắt hẳn tỏ rõ tất cả đều trong dự tính.

Thời gian trôi qua, đại sảnh rộng lớn của Hương Xuân lâu đã chật ních người, ai cũng háo hức bàn tán, khách quý ngồi trên lầu thì thanh nhã hơn, uống rượu đối thơ, ôm người đẹp phong lưu cười đùa. Tuy có cách biệt cấp bậc, nhưng tất cả đều rất mong chờ vào buổi biểu diễn tối nay.

Đào Xuân thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong liền vén màn đỏ bước lên sân khấu, nụ cười tươi chào mời:

“Đã để các vị đại gia chờ lâu, buổi biểu diễn của Dạ danh kỹ xin được phép bắt đầu.”

Tiếng nói vừa kết thúc cả sân khấu nhao nhao hẳn lên. Ai cũng hướng mắt về phía sân khấu.

Ánh nền đèn lồng dập tắt, sân khấu chìm vào bóng tối, rất nhanh tiếng nhạc liền vang lên, một bóng dáng thon thả bước đi, vạt áo màu ánh trắng khẽ lượn.

“Người đó là Phương Tư Ninh sao?” Âm thanh nam tử mang theo nghi ngờ vang lên.

“Tôi quá không thể nhận ra, mà đệ cũng thiệt là, Phương Tư Ninh từng là tỷ phu của đệ, đệ không nhận ra được hay sao mà lại hỏi tỳ.”

“Hai người cứ chờ xem không phải sẽ rõ sao?” Tiếng nói trong trẻo của nữ tử khác vang lên.

Cùng lúc đó, người trên sân khấu cất cao tiếng hát, âm thanh uyển chuyển tỏ rõ nỗi lòng tương tư, nỗi buồn khi nữ lang không còn quay lại. Đèn lồng bắt đầu thấp sáng, dung mạo thanh lãnh liền hiện rõ trước mặt mọi người.

Trong một nháy mắt trên lầu, có bốn nữ tử ngồi xem tình hình dưới sân khấu.

“Ay, ta đã nói rồi mà. Giọng hát hay như vậy chắc chắn là Danh kỹ Tinh Vân Ca rồi mà. Ha ha, người thua, tiền chơi đêm nay người phải chịu hết.” Một nữ tử phe phái quạt xệp trong tay đắc ý nói.

Hai nữ tử còn lại phối hợp ăn ý nâng ly rượu hướng nữ tử thua cược còn lại.

“Hừ, Danh kỹ mới còn không chịu đưa ra ngay. Làm màu làm mè.” Nữ tử thua cược cắn nhằn nói.

“Có câu món ngon phải để cuối cùng thưởng thức nha. Khả tiểu thư nói phải không?” Nữ tử thắng cuộc nâng chung rượu uống một ngụm rồi nói.

Khả tiểu thư chính là nữ tử cược thua với Mạn Chu không cho là đúng đáp lại:

“Ta không tin một tiện nam gian dối với người đàn bà là thứ tài giỏi gì. Danh kỹ gì chứ?! E rằng đây chỉ là chiêu trò của lão tú ông.”

“Mới mở màn đã là Tinh Vân Ca xem ra lần này tú ông của Hương Xuân lâu đã tính sai rồi.” Nữ tử ngồi bên cạnh Mạn Chu lên tiếng.

“Đúng vậy, nhìn đám người bên dưới xem, đều sôi sục cả lên. Nếu màn biểu diễn sau không thể nổi bật hơn thì chắc chắn sẽ thất bại thê thảm.” Nữ tử ngồi đối diện đưa mắt nhìn xuống dưới đáp lời.

Trên sân khấu Tinh Vân Ca đang hát đến đoạn kết, người đẹp lạnh lùng diễn si tình, ánh mắt cử chỉ mâu thuẫn tạo ra sức hấp dẫn vô cùng. Kết thúc giọng ca một giọt nước mắt lăn dài trên má. Quả thật làm người xem phải đau lòng theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: “Phi thiên bách họa” – Mỹ nhân múa phi thiên đẹp như trong tranh

Đến khi ánh sáng đèn lồng trên sân khấu dập tắt mọi người mới hồi phục tinh thần. Tiếng hoan hô vang rền như sấm, tiểu thư phủ An Khánh hầu đứng dậy bước ra khỏi sương phòng, lớn tiếng khen ngợi:

“Hay! Quá tuyệt vời! Vân Ca vẫn không hổ là danh kỹ xướng ca hay nhất của Hương Xuân lâu.”

Mấy vị tiểu thư ở sương phòng khác cũng vỗ tay góp vui theo nàng ta.

Các vị tiểu thư này đều là khách quen trong chốn phong lưu, có thể khiến cho họ khen ngợi dĩ nhiên là không phải người tầm thường.

Triệu Hằng đứng ở nơi dễ quan sát sân khấu thấy vậy, cũng không khỏi “chà chà” hai tiếng.

“Phong thái của Vân Ca vẫn luôn động lòng người như vậy.”

“Nếu Vân Ca nghe được câu này của Triệu gia chắc chắn sẽ rất vui.” Lưu Quỳnh đứng bên cạnh cười dịu dàng đáp lời.

Đêm tổ chức Dạ danh kỹ, theo lý mà nói Lưu Quỳnh là đệ nhất danh kỹ ắt hẳn phải biểu diễn một tiết mục, có điều tài năng y có thể lộ ra là cách ăn nói khéo léo thông minh và tài nghệ vẽ tranh sống động như thật. Cộng thêm sự yêu thích của Triệu Hằng đối với y, cho nên Đào Xuân mới không làm khó dễ.

Rất nhanh trên sân khấu liền xuất hiện một vị mỹ nhân áo trắng, gương mặt bị che khuất sau tấm lụa mỏng, trên tay cầm một chiếc đàn cổ. Thân hình ấy tinh tế nhưng kiên định, tóc đen xõa dài như thác đổ xuống hai bên má. Chưa để mọi người suy đoán tiết mục tiếp theo này là gì, phía bên phải sân khấu lại bước ra thêm một người.

Mỗi một bước chân hần ta di chuyển, ánh sáng ngọn đèn cũng từ từ bùng lên. Soi rõ khuôn mặt tinh xảo ngọt ngào đó, mép váy lụa đỏ tím uốn lượn bông bênh như ngọn sóng.

Mỹ nhân áo trắng ngồi yên vị xuống đệm mềm đặt ở góc bên trái sân khấu, mười ngón tay thon dài dạo chơi trên dây đàn. Tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, người kia cũng nhanh chóng phối hợp uốn cong eo, vờn tay bước chân bắt đầu biểu diễn.

Nhịp điệu bắt đầu từ chậm biến thành nhanh, từ yếu trở nên mạnh mẽ. Trong chốc lát, mỹ nhân mặc váy lụa đỏ tím nhấc chân đưa lên vai, một chân trụ vững, gót chân xoay tròn cơ thể mềm mại uyển chuyển, là lướt như gió. Đột nhiên cổ cảm phát ra âm thanh mạnh mẽ liên tiếp, cao vút, chấn động đến mức khiến cho đôi tai của Hoàng Phủ cảm thấy ê ẩm. Ánh mắt thâm sâu tà mị không tự chủ được nhìn xuống dưới. Tuy rằng điệu múa của nam tử nọ rất hoa lệ thu hút, nhưng trong đôi đồng tử đen như đầm lầy của nàng ta, chỉ chất chứa bóng hình ngồi lặng lẽ đàn khúc nhạc kia.

“Hay! Quá tuyệt diệu! Quả thực y chang Phi thiên bách họa – Mỹ nhân múa phi thiên đẹp như trong tranh.” Mạn Chu cực kỳ hào hứng đứng phất dậy vỗ tay.

Mọi người đều biết, trong Sử Vũ ký có ghi chép và vẽ lại năm bức họa đồ về điệu múa của một trong tứ đại Danh kỹ Phi Thiên Vũ. Điệu múa đó chính là Phi Thiên vũ, mỹ nhân nương theo tiếng nhạc nhảy múa.

Từng có vũ cơ có ý đồ mô phỏng lại điệu múa trên bức họa, nhưng mà muốn nhảy điệu này không phải chỉ cần có điệu múa tuyệt diệu là được, mà còn phải có một cảm sự tài hoa. Tuy có vài người nhảy được, nhưng cuối cùng lại giống như vẽ không tước không thành lại hóa ra chìm sề, chỉ có vẻ bề ngoài mà không đạt được thần thái. Không ngờ nam tử này lại có thể tái hiện ra lại điệu múa Phi Thiên vũ xưa kia một cách linh động như thế, đúng là khiến người ta phải ca tụng.

Tiểu Sa dựa vào tiếng cổ cầm của Phương Tư Ninh, biểu diễn ra tuyệt kỹ Phi Thiên vũ đã giấu giếm luyện tập bao lâu nay, khiến toàn bộ những người có mặt ở Hương Xuân lầu đều kinh ngạc và ngưỡng mộ không ngừng. Thời gian giống như ngừng lại, mọi người há hốc miệng nhìn vũ cơ trên sân khấu, hoàn toàn dừng nói chuyện.

Liếc mắt nhìn xuống dưới sân khấu, sự đặc ý trong lòng dâng cao. Điệu múa cũng càng lúc càng nhanh, có lúc khom lưng xoay người, có lúc bước chân nhẹ nhàng, tiếng đàn thanh thoát, kỹ thuật nhảy rục rờ, như là một đóa mẫu đơn xinh đẹp, sự diễm lệ cuồng loạn làm sôi trào huyết quản những người đang theo dõi, tất cả đều tình nguyện đắm chìm trong từng điệu múa của hần ta.

“Một mỹ nhân tài hoa như vậy sao bây giờ ta mới phát hiện chứ?!” Khả Hân si mê lắm bầm.

Mọi người bấy giờ mới thức tỉnh, phát hiện bản thân đã quên vỗ tay, nhất thời tiếng vỗ tay nhiệt liệt ầm ầm vang lên, nóc nhà như muốn lật tung.

Cửa phòng ở lầu hai đột nhiên mở ra, một nữ tử mặc áo đen kiểu thị vệ cẩn thận dìu một nữ tử yếu ớt chậm rãi bước xuống.

Tuy rằng gương mặt bờ môi nàng ta trắng nhợt thiếu sức sống, nhưng những ai nhìn vào đôi mắt đen ấy đều không tự chủ được rụt người.

Cả sảnh đường đang ồn ào huyên náo từ từ im lặng. Không quá bao lâu đã trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Phương Tư Ninh đưa mắt nhìn lên, trong mắt tỏa tia sáng kỳ lạ, nàng ta quả nhiên sẽ tới.

Nhị hoàng nữ của Hưng Thịnh Nữ Đế - Hoàng Phủ.

Dù cả người luôn toát vẻ bệnh tật quần thân, nhưng vẫn có vô số công tử danh môn, kỹ nam nguyện ý làm thị thiếp của Hoàng Phủ, nàng ta có một loại mỹ lực tà ác, khiến người ta biết rõ trước mắt là vực sâu vạn trượng nhưng vẫn cam tâm tình nguyện rơi xuống.

Giờ đây Hoàng Phủ đứng yên trên bậc thang nhìn thẳng xuống sân khấu, nhẹ nhàng nói:

“Người tên gì?”

P/s: Nam vừa được Mỡ Mỡ des bia truyện mới. Mọi người thấy có đẹp không.

Không biết Mỡ Mỡ có xem truyện không nhưng mà Nam vẫn muốn cảm ơn Mỡ Mỡ một lần nữa. Moa moa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tử lộ (Con đường chết)

Ngữ khí của Hoàng Phủ hết sức bình thản, nhẹ nhàng ản ản ôn nhu đó lại khiến trái tim hắn ta co rút đau đớn.

Mất mát! Đó chính là cảm giác đầu tiên hiện lên trong đôi mắt của tiểu Sa.

Người không nhớ nổi mình. Cũng phải, trong phủ của Hoàng Phủ có không biết bao nhiêu mỹ nhân danh môn xuất chúng, còn hắn ta chỉ là một nam kỹ nhỏ nhoi bán thịt... làm sao có thể lưu lại một ánh mắt của Nhị hoàng nữ cơ chứ. Nhưng bây giờ người đang đứng trước mặt mình, phải chăng bản thân cũng đợi được một ngày trong mơ thành hiện thực.

Ánh mắt tiểu Sa lóe sáng, gương mặt tinh xảo đỏ bừng mê người, trái tim đập vừa nhanh vừa mạnh khiến giọng nói ngọt ngào của hắn ta hơi run run:

“Tiện nam tên là tiểu Sa. Xin ra mắt Nhị hoàng nữ.”

Ai cũng đều cho rằng người Hoàng Phủ nhìn và hỏi chính là nam kỹ xinh đẹp múa giỏi này, lại quên đi cảm sự lạnh lẽo ngồi một góc. Bởi vì cảm giác hắn mang đến cho người ta rất mờ nhạt, cộng thêm điệu múa của nam kỹ trước mắt quá đặc sắc nên hầu như không một ai còn chú ý.

Có điều người Hoàng Phủ để ý lại chỉ có mình Phương Tư Ninh. Mỗi khi nàng ta nhắm mắt liền có thể cảm nhận giai điệu êm ái chấn động ấy. Đau đớn đến tận cùng, kiên định không lui bước, hận thù và bi thương, cuối cùng là tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng?! Là nam tử như thế nào mới có thể tạo ra những cảm xúc ấy! Sự tò mò khiến nàng ta không vội rời đi mà từ từ tiến về phía sân khấu.

Nghe tiếng đáp lại từ phương hướng khác, ánh mắt Hoàng Phủ mới xuất hiện thêm một bóng dáng, nhìn thấy sự si mê trong mắt nam kỹ xinh đẹp kia, nàng ta khẽ nhếch đôi môi tái nhợt:

“Người có vẻ rất thích múa, trong phủ của bản cung vừa đúng lúc thiếu một vũ cơ... người có muốn về phủ múa cho bản cung xem không?!”

Cảm giác mừng như điên cuộn trào trong lòng, tiểu Sa há miệng nhỏ thở dốc, rất nhanh quỳ xuống đáp lời:

“Tiểu Sa tạ ơn ân điển của điện hạ.”

“Đi ra bên ngoài đứng đợi đi.”

Phất nhẹ tay, Hoàng Phủ không nhìn hắn ta thêm nữa. Bước chân suy yếu chậm rãi đi tới trước mắt Phương Tư Ninh.

Nhìn cặp mắt trong veo bình tĩnh như hắc mã não của đối phương, Hoàng Phủ nở nụ cười nhạt, đột nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm Phương Tư Ninh lên.

Bàn tay đó lạnh lẽo như một khối ngọc thạch, vì sống trong trong nhung lụa nên rất đẹp, mấy ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua cằm hắn:

“Người tên là gì?”

Đề nén cảm giác khó chịu trong lòng, Phương Tư Ninh mỉm cười, nhẹ nhàng đáp: “Phương Tư Ninh.”

Ngón tay được chăm sóc tỉ mỉ của Hoàng Phủ nhẹ nhàng chạm vào da của Phương Tư Ninh. Một trận đau đớn bén nhọn đâm vào làm cho lông mày hắn nhíu lại theo bản năng. Thế mà nàng ta còn hỏi:

“Người không đau?”

Về mặt ôn nhu như vậy, giọng điệu mềm mại như vậy, nàng ta nhìn hắn giống như đang tìm kiếm điều gì.

Đau sao?

Dĩ nhiên là đau!

Nhưng hắn không thể sợ hãi, càng không thể kêu đau. Bởi vì chỉ cần Phương Tư Ninh hắn mở miệng kêu ra tiếng thì sẽ bị người này xem như con giun con dế mà dẫm chết. Càng đến thời điểm đau đớn hắn lại càng cảm thấy tỉnh táo, trong đầu đột nhiên nhớ đến những chuyện trước kia.

Ngày đó bản thân còn rất thiện tâm nên đã vô tình cứu giúp một kẻ ăn mày bị thương tích nặng nề. Tuy cuối cùng nữ tử đó sống không quá một tháng, nhưng từ miệng của nàng ta, Phương Tư Ninh đã biết được rất nhiều chuyện.

Vì muốn có được thứ tốt nhất Hoàng Phủ sẽ không để ý đến sự đau khổ tuyệt vọng của bất cứ ai. Và những gì có thể gọi lên hứng thú của Hoàng Phủ, rất nhanh sẽ bị nàng ta dùng mọi biện pháp phá hủy.

Đối với Hoàng Phủ, mọi thứ đều chỉ là trò chơi cá thời.

Và điều quan trọng nhất mà hắn biết được đó là: Hoàng Phủ cực kỳ ghét đáng về nhu nhược. Những thứ chỉ biết run rẩy, sợ hãi đều phải chết!

Cho nên, nét cười trên má càng sâu, Phương Tư Ninh nhẹ nhàng nói: “Bổn phận của Tư Ninh là khiến khách quý được vui, vì vậy Tư Ninh không thể đau.”

Có vẻ như nàng ta cảm thấy bất ngờ, ý cười càng đậm, nghiêng đầu ghé sát bên tai Phương Tư Ninh: “Người nói đúng, vừa rồi người chỉ cần mở miệng rên một tiếng thôi thì bây giờ...người chỉ là một cỗ thi thể.”

“Tư Ninh đa tạ Nhị hoàng nữ đã hạ thủ lưu tình.” Giọng nói hắn vẫn nhẹ nhàng bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Đứng từ xa quay đầu nhìn về phía sân khấu, đập vào mắt hắn ta chính là cảnh Nhị hoàng nữ dịu dàng thì thầm bên tai tên tiện nam Phương Tư Ninh, móng tay cắm vào da thịt, đôi mắt to tròn của tiểu Sa hiện lên sự ghen tị, phẫn hận (phẫn nộ + hận thù).

Thu hồi tay, Hoàng Phủ hồ hững nói: “Che kín mặt như vậy, xem ra cũng chỉ là loại phấn son thô tục bình thường thôi.”

Đào Xuân đứng cách đó không xa nghe một câu này, sắc mặt khê thay đổi.

Phương Tư Ninh vẫn không lộ ra chút nào tức giận, cũng không có nửa điểm lúng túng, nụ cười sau tấm lụa mỏng càng quyến rũ hơn: “Vâng, Tư Ninh xin đa tạ Nhị hoàng nữ đã khen ngợi.”

Lúc này Hoàng Phủ cũng chỉ hơi nhìn Phương Tư Ninh mà thôi. Giờ khắc này thật sự dễ tâm nhìn hắn, mới thấy đôi mắt gọn sóng lăn tăn ấy không ngờ lại có nét mê hồn như vậy. Tuy rằng không thể nhìn rõ hoàn toàn khuôn mặt, nhưng nàng ta vẫn có thể phác họa ra được vẻ đẹp của hắn.

Mỹ nhân như ngọc, xinh đẹp hơn người Hoàng Phủ đã thấy quá nhiều, có điều khi so sánh với sự can đảm không kiêng dè của Phương Tư Ninh, lại lập tức bị lu mờ trước mắt nàng.

Hoàng Phủ nhướng mày, đột nhiên nở nụ cười, trong chớp mắt đã hiểu tại sao hắn có thể trở thành Danh kỹ.

Đáng vẻ thanh thuần giống như một đóa sen màu trắng nhàn nhạt, lại có thể che lấp hào quang hoa lệ của hoa mẫu đơn.

Cho dù bị nói thành loại phấn son thô tục cũng không tức giận, còn có thể cười nhẹ nhàng đáp lại. Với vẻ đẹp thần bí ẩn sau tấm khăn lụa kia. Nếu không có tâm tư sâu xa hoặc có mưu đồ khác, thì chính là...có cả hai. Hoàng Phủ cong khóe môi, hững hờ nói: “Đúng là khá thú vị.”

Nói xong, một thị vệ kính cẩn đi tới, đỡ lấy bàn tay của nàng ta dìu người bước ra ngoài, hộ vệ đứng phía sau vội vàng đuổi theo.

Sau khi Hoàng Phủ rời đi một lúc lâu, trong đại sảnh mới như chìm vào tĩnh.

“Ài, vừa mới phát hiện ra một mỹ nhân thì lại bị Nhị hoàng nữ thu vào hậu viện rồi.”

“Suyt, cẩn thận vách tường có tai.”

Mọi người trong đại sảnh đều nghị luận hết sức sôi nổi, nhưng cũng hết sức dè dặt âm thanh, sợ bị kẻ khác nghe thấy.

Nhìn theo bóng lưng của Nhị hoàng nữ, ý cười nhẹ nhàng thấp thoáng sau tấm khăn lụa. Lão tú ông Đào Xuân vẫn luôn giả câm bấy giờ mới vui mừng đi tới, đơn dả nói: “Ài nha, Tư Ninh giỏi của ta, Nhị hoàng nữ nói như vậy là đã thấy thích đệ rồi đó.”

Sống ở chốn phong trần bao lâu nay, lão đương nhiên phát hiện Nhị hoàng nữ có vài phần hứng thú với Phương Tư Ninh.

Khê xoay người lại, hắn nhẹ nhàng nói:

“Đào Xuân huynh, Tư Ninh cảm thấy hơi mệt, đệ về Tu Hoa viện nghỉ trước đây.”

Đào Xuân còn chưa kịp ngăn cản, Phương Tư Ninh đã nhẹ nhàng đi vào rèm che.

Thấy trên sân khấu chỉ còn lại một mình lão tú ông, mọi người bấy giờ mới nhớ ra Danh kỹ mới của Hương Xuân lâu còn chưa lộ diện, trong đại sảnh liền ảm ỉ cả lên.

“Sao Danh kỹ mới còn chưa xuất hiện?”

“Đúng vậy, Phương Tư Ninh sao còn chưa bước ra rót rượu cho mọi người chứ?!”

Nghiến răng liếc về phía rèm che một cái, Đào Xuân vội vàng xoa dịu những người khách đang huyên náo.

Đứng trên lầu nhìn thấy hết thảy, Triệu Hằng khê nhíu mày, tối hôm nay chắc chắn có vấn đề, bà ta cũng giống như Hoàng Phủ không hề quan tâm nam kỹ kia múa đẹp thế nào, nhưng chuyện của Phương Tư Ninh nhất định phải làm rõ.

“Vi sao Tư Ninh lại làm cảm sư tấu đàn cho nam kỹ kia chứ?! Quỳnh nhi có biết chuyện gì không?”

Vẫn cười dịu dàng như thế, Lư Quỳnh khẽ gật đầu:

“Quỳnh nhi nghe nói sức khỏe của Tư Ninh vẫn chưa tốt lắm, tũ ông sợ đệ ấy mệt mỏi quá sức nên mới không để Tư Ninh ra mặt.”

Cười lạnh một tiếng, Triệu Hằng mang theo Lư Quỳnh bước đi.

Thật ra Phương Tư Ninh cũng không lập tức trở về Tu Hoa viện, mà lại đứng ở cửa sổ lầu hai, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Chiếc xe ngựa có vẻ tầm thường đang rời đi, thấp thoáng trong đoàn thị vệ là bóng dáng rực rỡ của tiểu Sa.

Bờ môi sau tấm khăn lụa khẽ vẽ ra một nụ cười quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Xác chết

Ánh nắng sớm chiếu vào khung cửa sổ, gió giao mùa mang theo hơi lạnh thổi vạt áo lụa bay bay, bàn tay thon dài họa từng nét, trang giấy trắng từ từ hiện lên một rừng mai.

"Lư Quỳnh không hổ danh là đệ nhất họa sư của Hương Xuân lầu. Rừng mai này thật sống động như thật, ta còn có thể ngửi được mùi hương thanh nhã của hoa mai đây nè."

Nam tử mỉm cười đứng gần cửa sổ, dung mạo lạnh lùng được ánh nắng rọi xuống khiến cả người hần trở nên nhu hòa.

Lư Quỳnh điểm xong một nét cuối liền đặt bút lên kệ, đôi môi hồng nhạt khẽ nhếch:

"Tôi qua ngửi bạn rộn tiếp khách cả đêm, sao sáng nay lại dậy sớm như vậy?!"

Đi vài bước tới bàn trà, vén tà áo ngồi xuống, Tinh Vân Ca mới nhàn nhạt nói:

"Chỉ là ngồi uống vài ly rượu mà thôi, cũng không phải lên giường, đương nhiên có thể dậy sớm. Ngươi mới là người tối qua phải mệt mỏi nhất."

Đưa tay cảm bức họa lên ngắm nhìn, ánh mắt Lư Quỳnh xẹt qua tia cười nhạt.

"Chuyện của Phương Tư Ninh thì liên quan gì tới ta. Có lo cũng là lão tũ ông."

Hai bàn tay thon dài trắng như ngọc đan xen vào nhau đặt lên bàn, Tinh Vân Ca đột nhiên chuyển hướng đề tài:

"Không ngờ tên tiện nam tiểu Sa kia lại có chút bản lĩnh. Giấu cũng sâu như vậy. Tôi qua toàn bộ hảo quang đều bị nó đoạt cả."

Vuốt ve đoá hoa mai còn ướt át, mực đen dính lem ngón tay, bức tranh có đẹp đến đâu đi chăng nữa, khi bị lem dù chỉ một chút cũng rớt giá triệt để. Con người cũng thế.

"Chỉ là một tên hề ngu ngốc muốn bò lên mà thôi. Không biết người biết ta, tự cho mình hơn người. Bị tương kế tựu kế còn đắc ý."

Đôi mày đẹp chau lại, Tinh Vân Ca nghi hoặc:

"Bầy của ai? Ngươi ra tay? Không phải ngươi để tên tiện nam đó tự tung tự tác mấy năm nay làm lá chắn sao?"

Lư Quỳnh cầm cốc nước rửa bút hất thẳng vào bức họa, nhìn tờ giấy ướt đẫm lem bản mực đen mà trở nên xấu xí vô cùng, y mới đặt cốc xuống, xoay người nở một nụ cười dịu dàng:

"Ta không thể hạ một nét bút độc như vậy. Tưởng rằng chim sẽ có thể bám cây cao thành khổng tước, ai ngờ cái cây cao đó lại là cái cây có độc. Bè ngoài tòa ra mùi thơm thu hút là thế, nhưng bản chất bên trong lại độc không gì sánh bằng."

Trầm ngâm nhìn nam tử ôn hòa dịu dàng kia, nội tâm của Tinh Vân Ca xoay chuyển liên hồi, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng như ngọc ra điều khó thể tin nói:

"Ý ngươi là tất cả mọi chuyện đều đã được tính toán tỉ mỉ, từ ngày hần trở về đến việc thi danh kỹ, còn âm mưu - tương kế tựu kế, có thể hy sinh gương mặt của bản thân khiến người ta không còn đề phòng...nhưng làm sao hần có thể biết được đêm qua Nhị hoàng nữ sẽ tới chứ."

Ngồi xuống ghế, Luru Quỳnh uống một ngụm trà, vẫn thản nhiên nói:

"Chuyện này cũng không khó, đề thi thứ hai chính là miếng mồi ngon, ai chả biết Nhị hoàng nữ từ nhỏ đã mê âm nhạc. Chỉ cần có tài, lo gì không được người tới. Tên tiểu Sa kia giành được ánh mắt tán thưởng của cả sảnh đường thì sao chứ, Nhị hoàng nữ cũng chưa từng liếc nhìn."

Ánh mắt đen của Tinh Vân Ca xẹt qua tia u ám, vẫn biết rằng người đó xa không với tới nhưng hắn ta vẫn trầm mê, cười khổ:

"Người nghĩ liệu tên tiện nam ấy ở trong phủ Nhị hoàng nữ có..."

Lời còn chưa nói xong thì bị âm thanh gõ cửa gấp gấp cắt đứt. Ở đây là phòng của Luru Quỳnh, vậy nên Tinh Vân Ca chỉ đưa mắt nhìn y.

"Vào đi."

Tuy bề ngoài Luru Quỳnh vẫn bình thản nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng khó lường. Thị đồng bên người y luôn trầm ổn biết giữ quy cũ, lần này mắt bình tĩnh như vậy, e là có chuyện lớn.

Cửa phòng rất nhanh được đẩy nhẹ ra, một nam thị thanh tú bước vào, vẻ mặt hoảng hốt, mồ hôi đầy trán, ánh mắt lướt nhìn thấy Tinh Vân Ca cũng ngồi trong phòng liền có chút trù chừ, muốn nói lại thôi.

Luru Quỳnh khoát tay, không để ý nói:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngồi yên một bên, trong mắt Tinh Vân Ca cũng ánh lên sự tò mò, chả lẽ...

Thị đồng thờ nhẹ vài hơi để ổn định lòng ngực đang kinh hoàng rồi mới kể:

"Công tử, tiểu Sa đã chết ạ!"

Ánh mắt Luru Quỳnh xẹt qua tia quả vậy, cười dịu dàng vuốt ve miệng ly trà.

Có điều Tinh Vân Ca bên cạnh lại giật mình, không thể tin nói:

"Tin này người nghe ở đâu?"

Thị đồng nhớ lại cảnh tượng hồi nãy mà rung mình một cái, nuốt nước miếng:

"Trời vừa sáng đã có hai thị vệ khiêng một cái cang tới giao cho tú ông rồi đi ngay. Tú ông sai nữ nô vén tấm vải lên, người nằm trên cang chính là tiểu Sa. Hắn đã chết. Chết rất thảm, đôi chân đã cháy đen."

Dường như nghĩ ra điều gì, Luru Quỳnh nheo mắt nói:

"Có phải một bên người, tay và một bên mặt của tiện nam đó đều bị cháy phỏng?"

Thị đồng lập tức sùng bái nhìn y, "Dạ phải công tử."

Trong lòng Tinh Vân Ca bây giờ không biết nên vui hay buồn đây, người hắn nắm mộ ra tay độc ác như vậy, nếu là hắc liệu kết cục sẽ khác sao?!

"Nhảy múa trên than hồng cho tới chết... kết quả này không biết Phương Tư Ninh đã biết chưa nhỉ."

Tâm trạng rất khó chịu nên Tinh Vân Ca cũng không giữ vẻ lạnh lùng nữa, khinh thường nói:

"Phương Tư Ninh cũng chỉ hơn tên tiện nam kia một chút mà thôi, người cần gì phải cẩn thận như vậy. Không giống đệ nhất danh kỹ Luru Quỳnh thường ngày nhà."

Cười nhạt một tiếng, Luru Quỳnh không phản bác đưa tay tiễn khách.

Tinh Vân Ca cũng không còn tâm trạng đánh thái cực, người ta đã tỏ ý, hắn liền đứng dậy bước ra ngoài.

Khi Tinh Vân Ca sắp bước chân ra khỏi cửa, trong phòng đột nhiên vang lên một câu:

"Ta và người tuy không thân nhau như huynh đệ nhưng niệm giao tình nhiều năm nay, ta khuyên người nên tránh xa Phương Tư Ninh ra. Hắn không còn nhu nhược mặc người ức hiếp như xưa đâu."

Nhìn bóng dáng lạnh lùng của Tinh Vân Ca, Luru Quỳnh còn một câu không tính nói ra.

"Phương Tư Ninh hắn còn đáng sợ hơn y."

Tối qua tốn hơn mấy vạn lượng cũng không gặp được Phương Tư Ninh, ngày hôm sau, tam tiểu thư của Tôn Ngự Sử phủ - Tôn Diệu cười vui vẻ dẫn theo một vị tiểu thư nhỏ xinh bước vào cửa.

Tú ông Đào Xuân lập tức mỉm cười dán vào: "Tôn tam tiểu thư, hôm nay sao có thời gian tới sớm vậy? Không biết vị ở bên cạnh đây là..."

Từ Tuyết Nhi chưa kịp né tránh, chỉ cảm thấy thân thể đầy đặn nóng hổi đã kề sát trên người mình, nhất thời nổi giận hét lên: "Cút ra."

Bất thành linh bị đẩy ra, tú ông nheo mắt nhìn kỹ, lão là người tinh tường cỡ nào, nhìn thoáng qua liền thấy viên tai của đối phương có một lỗ nhỏ. Có điều nụ cười trên môi vẫn không giảm: "Tôn tam tiểu thư, nơi này không phải là nơi cho người thế này đến."

Tôn Diệu cười ha hả: "Tư tiểu thư đây là khách chính, lẽ nào khách đến cửa rồi còn đuổi ra hay sao?"

Đào Xuân ngược cầm lên, không tiếp tục để ý người bên cạnh, chỉ lo dán lên người Tôn Diệu, cố ý oán trách nói: "Coi người kia, khách đã đến cửa thì lý nào lại có chuyện đuổi ra, các nam kỹ đều rất ngóng trông Tôn tam tiểu thư đến, nếu không phải do công của phủ Ngự Sử quá cao, thì ta đã sớm cho người đi mời..."

Vừa nói, vừa lôi kiếp Tôn Diệu đi về phía phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp mặt người quen cũ

Từ Tuyết Nhi thấy mình bị bỏ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời cứng đờ, gấp gấp dậm chân tại chỗ:

"Tôn Diệu, tỷ dám bỏ rơi ta."

Nghe giọng nói hờn dỗi ấy, Tôn Diệu lập tức quay đầu lại, vội vàng gác tay tú ông ra chạy đến dỗ ngọt:

"Không dám, làm sao tỷ có thể bỏ đệ chứ, hôm nay đệ mới là khách quý. Đào Xuân, còn không mau đi chuẩn bị một gian phòng thượng đẳng trang nhã."

Nàng vừa nói vừa nghĩ thầm: "Nếu bỏ rơi tiểu tử này, lúc về còn không bị đại ca xé rách tai sao."

Lúc này Từ Tuyết Nhi mới cười vui vẻ, hai người cùng sóng vai đi vào. Phía sau là bốn nữ tử to khỏe đi theo cách khoảng ba bước chân, ý tứ bảo vệ hai người bọn họ.

Tú ông quay đầu lại liếc mắt nhìn, bốn người này tướng mạo bình thường, nhưng thân thể người nào cũng cao to, lúc đi lại lộ ra sự mạnh mẽ, hiển nhiên là hộ vệ có võ công cao cường.

Trong gian phòng trang nhã, một thị đồng tướng mạo xinh xắn bước tới kính cẩn giúp hai người cởi áo choàng. Cả hai vừa ngồi xuống bàn liền thấy ba bốn nam kỹ đi vào, phất chốc đã đưa rượu và thức ăn ngon lên.

Từ Tuyết Nhi nhíu mày lại, liếc mắt nhìn Tôn Diệu nói:

"Chẳng trách tỷ phu nói tỷ chơi bời lêu lổng, nhìn tỷ quen thuộc nơi này như vậy, hiển nhiên là rất thường xuyên đến."

Tôn Diệu là nữ tử hào hoa phong nhã cho nên rất được mấy nam kỹ hoan nghênh, đột nhiên bị nói trúng tim đen như vậy, nàng ta cũng hơi xấu hổ sờ sờ mũi cười:

"Cái này à... Tuyết Nhi không hiểu rồi, Hương Xuân lâu là nơi phong nguyệt nổi tiếng nhất kinh thành, tuy là nơi phong nguyệt nhưng lại vô cùng thanh nhã. Lúc lên lầu đệ cũng nhìn thấy rồi đấy, đại đa số người đến đây đều là bàn chuyện làm ăn, xem biểu diễn, đây là nơi phong lưu chứ không hạ lưu! Nếu không thì cho dù tỷ có gan to bằng trời, cũng không dám dẫn đệ tới nơi này. Nhưng mà sau khi đệ trở về, nhớ đừng nói cho đại ca của tỷ biết, bằng không huynh ấy nhất định sẽ lột da của tỷ."

Đại ca trong miệng của Tôn Diệu, chính là đại công tử của Tôn Ngự sử, Tôn Hàm, chính phu của tân lục phẩm Hàn lâm viện Từ Đình. Hàn lâm viện là nơi kề cận với Nữ hoàng, cơ hội thăng chức đương nhiên sẽ nhanh hơn những nơi khác, nhận được chức vụ như vậy mà không phải là bị phái ra ngoài, có thể thấy rõ tầm quan trọng của việc liên hôn với nhà thông gia đặc lực.

Từ Tuyết Nhi bĩu môi, đôi mắt to tròn càng lộ vẻ xinh đẹp long lanh:

"Đừng biện hộ nữa, không phải tỷ năm lần bảy lượt nói sẽ gặp được tên tiện nam Phuong Tư Ninh sao, hôm qua tỷ lừa ta mất oan mấy trăm lượng bạc rồi, hôm nay mà còn không thấy nữa thì ta mặc kệ. Ta sẽ nói hết chuyện này với tỷ phụ, cho huynh ấy xử lý tỷ."

Vừa mới dứt lời, đã nhìn thấy ánh mắt Tôn Diệu tối lại, hẩn nghi hoặc nhìn theo hướng ánh mắt của Tôn Diệu. Ở sân khấu dưới lầu, một nam tử mặc y phục đồ rục đang chậm rãi đi ra, tóc đen xõa dài như thác, cả khuôn mặt bị che khuất sau tấm lụa mỏng, đôi mắt đen trong suốt, lưu chuyển làm rung động lòng người.

Tôn Diệu chậm rãi đứng lên, gương mặt hiện vẻ chấn động:

"Đúng là hắn..."

Không ngờ trong lúc nàng ta đang thần thờ, Từ Tuyết Nhi đang nhe răng đe dọa đã chạy ào ào đến như một con gió.

"Tuyết Nhi."

Trong lòng Tôn Diệu than một tiếng không hay, vội vàng đuổi theo.

Phuong Tư Ninh vừa bước ra đã thu hút rất nhiều sự chú ý, còn chưa kịp mở miệng đã nghe trên lầu truyền đến tiếng quát to:

"Phuong Tư Ninh."

Ở Hương Xuân lầu này, rất ít ai có thể nhận ra Phuong Tư Ninh khi đã đeo khăn che mặt. Đột nhiên nghe được ba tiếng này, đôi mày hắn hơi nhướn lên, đưa mắt nhìn sang, ánh vào trong mắt là một tiểu thư đáng người nhỏ nhắn đang vội vàng chạy đến đây.

Thiếu nữ mắt hạnh mày ngài, đôi mắt to ngập nước đang chứa đầy sự tức giận.

Khóe môi nở một nụ cười quyến rũ, Phuong Tư Ninh đứng yên không có bất kỳ phản ứng nào.

Từ Tuyết Nhi nhìn dáng vẻ của hắn, không biết hỏa khí từ đâu bốc lên, trong giây lát đã cầm ly rượu trên bàn của vị khách nọ, gào thét ném về phía Phuong Tư Ninh.

Tiểu Cận kêu một tiếng sợ hãi, nhanh chóng bước lên che chắn người của công tử. Không ngờ Phuong Tư Ninh đã có chuẩn bị nên nhẹ nhàng nghiêng người.

Ly rượu mạnh mẽ đánh trúng người tiểu Cận rồi rơi trên mặt đất, chất rượu màu hổ phách thấm ướt một vạt áo, có vài giọt vung vãi khắp nơi, sự việc xảy ra đột ngột khiến khách khứa cả sảnh đường đều trợn mắt kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Muốn hắn mời

Nam: Chương tặng nhân dịp đăng tròn một tháng. Cho nên tối nay vẫn có chương mới nha. <3

Từ Tuyết Nhi thấy đối tượng mình muốn trút giận dễ dàng tránh được thì không khỏi phần nộ hơn, không khỏi đưa đôi mắt long lanh nhìn xung quanh muốn kiếm đồ để ném tiếp. Lúc này Tôn Diệu mới xuống tới nơi, vội vàng vươn tay kéo Từ Tuyết Nhi lại:

"Tuyết Nhi, đừng gây chuyện làm mất mặt nữa."

Phuong Tư Ninh ra hiệu cho tiểu Cận không cần lo lắng, liếc mắt nhìn ly rượu vỡ vụn trên đất, khẽ mỉm cười:

"Đã lâu không gặp, Từ công tử có khỏe không?"

Tú ông thấy tình hình khác thường liền vội vàng đi tới, dừng chân lại giữ khoảng cách vừa ổn, còn những khách nhân khác vốn đang muốn can thiệp khi nghe đến đó thì gật mình. "À, ra là ba người này có quen biết với nhau, hình như còn rất quen."

Trong mắt Từ Tuyết Nhi toát ra vẻ xem thường và căm ghét không hề che giấu, tràn đầy châm chọc nhìn người trước mặt:

"Phuong Tư Ninh, dù sao ngươi cũng ở trong phủ Từ gia hai năm, nay ngươi lại xuất đầu lộ diện ở nơi này, danh dự Từ gia đều bị ngươi làm ô uế rồi."

Nhìn thẳng vào hắn ta, đáy mắt tĩnh lặng gọn sóng lẫn tăn:

"Từ công tử khéo lo, ta với Từ gia bây giờ đã không có quan hệ, Phuong Tư Ninh ta làm gì, cũng là chuyện của riêng ta, sao có thể nói việc ta ở đây là

làm ô uế Từ gia được?"

Về xem thường trên gương mặt Từ Tuyết Nhi càng sâu sắc hơn, hẳn ta không hề nghĩ tới người xưa nay luôn ôn hòa nhường nhịn, vào ở trong này liền biến chất.

"Hừ, càng ngày càng thấp kém chỉ giỏi miệng lưỡi lừa người đảo trắng thay đen."

Còn cảm thấy tức giận, hẳn ta điều ngoa nói tiếp:

"Vậy mà ngươi còn đắc ý, nể tình từng có quen biết, ta tốt bụng khuyên ngươi một câu. Sống ở đây nhục nhã bán thân, chẳng bằng lập tức nhảy xuống sông tự tử, đỡ phải khiến Phương gia mất mặt xấu hổ vì tiện nam như ngươi."

Lời này thật đúng là chứa đầy "tâm ý".

Phương Tư Ninh chỉ cười cười, tiếng nói nhẹ như gió thoảng:

"Thói đời quả thật hay thay đổi, trước kia Từ công tử mặc trên người tơ lụa của cửa hàng nhà ta, thường ngày ăn tổ yến cực phẩm của tửu lầu nhà ta, hưởng thụ mười vạn lượng đồ cưới cũng là của ta. Lúc dùng tiền thì lúc nào cũng gọi ta tỷ phu tốt thế này tỷ phu tốt thế kia. Vừa mới chớp mắt đã trở mặt bảo ta đi chết. Người như ngươi cũng không thấy xấu hổ chạy đi tìm chết, ta thì có gì mà phải thẹn thùng cơ chứ?"

Nghe nam tử che mặt nói như thế, các tân khách trong đại sảnh nhất thời cười phá lên. Mọi người chỉ biết Phương Tư Ninh không biết giữ mình - hồng hạnh vượt tường, vậy mà không ngờ còn có gút mắc như thế này với Từ phủ cao quý.

Lần đầu tiên Từ Tuyết Nhi bị Phương Tư Ninh không chút nể mặt sỉ nhục như vậy, gương mặt đang tức giận cũng ngơ ra, nhưng khi bị mọi người cười cợt, gương mặt trong chốc lát đã đỏ bừng lên, ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào mặt hắn:

"Ngươi... ngươi... ngươi..."

Giọng nói của Phương Tư Ninh vẫn luôn ôn hòa, nhưng từng chữ lại như dao bén:

"Từ công tử, mẫu phụ ngươi dùng đầu môi chót lưỡi lừa gạt sự tín nhiệm của phụ thân ta, từng bước lừa gạt hết mười vạn lượng đồ cưới của ta, đại tỷ đọc đủ thi thơ của ngươi vì theo đuổi vinh hoa mà không tiếc tình nghĩa thê phụ hại ta, lại vì con đường thăng chức mà bán ta đi. Còn ngươi vốn là đệ đệ tốt của ta nhiều năm, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại bỏ đá xuống giếng, giúp đỡ tỷ phu danh giá tương lai của ngươi ức hiếp ngược đãi ta bằng mọi cách. Từ gia các người không biết xấu hổ như vậy vẫn còn đang sống yên lành phú quý, vậy tại sao ta phải đi tìm chết chứ? Tôn tiểu thư, tỷ nói có đúng không?"

Từ Tuyết Nhi không ngờ Phương Tư Ninh lại không hề ngần ngại nói hết tất cả ra ở nơi đây. Hắn ta vô cùng rồi bời chỉ biết đứng im một chỗ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Tôn Diệu đang đứng bên cạnh cũng sửng sốt, gương mặt phong lưu liền trở nên âm trầm.

Nụ cười trên môi càng sâu, Từ Tuyết Nhi vốn dĩ là kẻ khẩu phật tâm xà, trở mặt vô tình, còn về Tôn Diệu... nếu không có ngươi giật dây bắt cầu, xúi giục vị thê chủ tài hoa bạc tình - Từ Đình bán ta cho Hương Xuân lâu, làm sao ta lại lưu lạc đến mức này chứ?

Thấy tình hình không ổn, Đào Xuân vội vã bước tới hòa giải:

"Tôn tiểu thư, Tư Ninh bị bệnh nên tính tình có chút không tốt, xin ngài đừng trách móc. Giờ chúng ta lên lầu uống vài ly rượu, ta sẽ tận lực bồi tội với ngài."

Tuy nói năng nể mặt như vậy nhưng trong lòng tú ông cũng không có bao nhiêu kinh hoàng, Tôn Diệu không như Triệu Hằng, Hương Xuân lâu của lão còn chưa đến mức phải sợ hãi vì đắc tội.

"Mời cái gì mà mời, nơi dơ bẩn thế này, một khắc ta cũng không muốn ở lại."

Từ Tuyết Nhi bỏ mặc Tôn Diệu, bước nhanh đi ra ngoài, khi đi ngang qua người Phương Tư Ninh, trong lòng hắn ta liền nghĩ, nhân lúc tiện nam này không kịp đề phòng phải đánh hắn một bạt tay mới được. Ai ngờ đúng vào lúc này này Phương Tư Ninh lại nhẹ nhàng lui một bước, bắt được cánh tay của Từ Tuyết Nhi.

Từ Tuyết Nhi vừa xấu hổ vừa giận dữ quát:

"Ngươi dám làm gì?"

Đánh người là một loại nghệ thuật, đánh đến máu me đầm đìa gọi là dã thương, đánh cho đau đến không muốn sống gọi là tra tấn. Dưới con mắt của mọi người, thân là khổ chủ như hắn phải diễn đến cùng, món nợ này cứ tạm ghi lại đó.

Phương Tư Ninh cong môi, nhẹ nhàng thả tay ra.

Từ Tuyết Nhi lúng túng thu tay về, vốn là muốn để cho hộ vệ đang đứng phía sau ra mặt thay cho mình, nhưng đảo mắt nhìn thấy tân khách trong cả sảnh đường đều đang nhìn chằm chằm. Hắn ta cũng không ngốc, biết với tình hình bây giờ mà làm lớn chuyện, ắt sẽ tổn hại đến danh tiếng của mình, đành phải nhịn con tức xuống, hừ mũi một tiếng cực kỳ xem thường nói:

"Chờ mà xem." Sau đó lập tức dẫn hộ vệ nghênh ngang rời đi.

Thấy Tôn Diệu đang chuẩn bị đi theo, tú ông cười duyên nín ống tay nàng ta lại:

"Tôn tiểu thư, thật sự không uống thêm một ly sao?"

Tôn Diệu quay đầu lại nhìn, thấy Phương Tư Ninh đang đứng bên cạnh nhìn mình, đáy mắt không có phần nổi mà chỉ có tình lặng như nước, liền không khỏi giật mình một cái, như bị quỷ thần xui khiến cất tiếng:

"Được, nhưng mà không biết Phương công tử có thể mời ta một ly không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chờ

Tôn Diệu chỉ là loại tiểu thư bột, bề ngoài thì phong lưu nhưng bên trong lại bại hoại đến tận xương tủy. Nàng ta nói ra câu này rõ ràng là không có ý tốt.

Trước khi lên lầu, tú ông nhìn chằm chằm Phương Tư Ninh, âm trầm nhắc nhở:

"Nàng ta là nữ nhi của Tôn Ngự sử, người đừng có đại dột mà làm hỏng chuyện làm ăn của ta."

Phương Tư Ninh dừng chân lại, cười như không cười:

"Đào Xuân huynh nói gì vậy?"

Đào Xuân nghe vậy liền cười gằn:

"Từ ngày đầu tiên người bước vào Hương Xuân lâu, người bên ngoài có thể không biết rõ nội tình của người, nhưng ta... thì lại quá rõ ràng. Ta biết người với những người kia có thù oán, nhưng chỗ này của ta là chỗ làm ăn, nếu người chịu kiếm tiền thay ta thì thôi, còn như người muốn tìm cơ hội báo thù, ta chỉ có cách mất lòng trước được lòng sau mà nói thẳng. Những người này, ai cũng không dễ chọc vào, một nam kỹ không quyền không thế như người phải nên hiểu chừng mực."

Phương Tư Ninh nghe vậy thì cười nhẹ:

"Đào Xuân huynh yên tâm đi, Tư Ninh tuyệt đối sẽ không gây sự với người khác trong Hương Xuân lâu, càng sẽ không làm liên lụy đến huynh, nhưng..."

Tú ông hơi nhướn mày:

"Nhưng cái gì?"

Đôi mắt đen tĩnh lặng của Phương Tư Ninh như tỏa ra hàng ngàn tia sáng mê hồn:

"Nhưng nếu không liên quan gì đến Hương Xuân lâu thì..."

Tâm thần Đào Xuân run lên, trong lòng thầm nghĩ: Không ngờ tên Phương Tư Ninh này chỉ để lộ ra một đôi mắt lại có thể quyến rũ câu hồn như vậy. Nếu có thể ngoan ngoãn kiếm thật nhiều tiền về cho mình, bản thân cũng có thể tốt bụng cho hắn chết một cách thoải mái hơn.

Bên trong tính toán không ngừng là vậy, ngoài mặt tú ông vẫn giữ vững vẻ tươi cười:

"Chỉ cần không liên quan đến Hương Xuân lâu, cho dù người muốn giết người phóng hỏa ta đều không quản. Ta thấy người không phải kẻ ngốc, cũng nên tính toán xem đối phương có bối cảnh thế nào, chuyện gì cũng phải nghĩ đến hậu quả, làm không tốt thì hài cốt cũng không còn, ở đây là dưới chân Nữ hoàng..."

Đáy mắt Phương Tư Ninh hiện lên tia châm chọc, môi hồng nở nụ cười quyến rũ:

"Dưới chân Nữ hoàng thì sao chứ?"

Tú ông cảm nhận được sự nguy hiểm trong câu nói này của Phương Tư Ninh, giọng nói lập tức trở nên cay nghiệt:

"Vậy để ta nhắc nhở người, cái gọi là dưới chân Nữ hoàng, nghĩa là người có thân phận thấp hèn như người cho dù có một bụng oan ức cũng không có nơi cáo trạng. Ngược lại, nếu vị Tôn tiểu thư ngồi bên trong kia cho dù mất một sợi lông, thì người cũng không toàn mạng."

Khiến tú ông bất ngờ là Phương Tur Ninh cũng không có nóng giận như tưởng tượng, giọng nói vẫn ôn hòa như nước:

"Ai nói Tur Ninh muốn giết người, ta chỉ là một nam tử tay không tác sát, trói gà không chặt, thân phận lại thấp hèn, làm sao có thể giết được một vị tiểu thư xuất thân hiển hách? Đào Xuân huynh thật quá đề cao Tur Ninh rồi."

Lão tú ông nheo mắt nhìn kỹ đôi mắt Phương Tur Ninh, lời hắn nói quả thật rất đúng, chép miệng một cái, Đào Xuân nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới hòa hoãn:

"Vậy thì tốt, theo ta đi vào kính ly rượu này, cười một cái xóa hết thù hận đi."

Cười một cái xóa hết thù hận?

Phương Tur Ninh cong môi cười thật tươi.

Bởi vì những người này mà hắn phải nhận hết những khinh thường ức hiếp của thiên hạ, bị bán vào kỹ viện, bị đánh cho tới chết, bây giờ lại nói nhẹ nhàng một câu: Cười một cái xóa hết thù hận?!

Chỉ như vậy là coi như trả lại công bằng cho tất cả mọi chuyện sao?

Không! Tuyệt đối không! Đời này Phương Tur Ninh hắn sẽ không tha thứ cho bất cứ ai từng thương tổn mình.

Nhẫn nhịn, chờ đợi, ác độc, đây chính là mấu chốt mà Phương Tur Ninh nhiều lần tự nói với mình.

Hắn phải chờ bao lâu, mới có cơ hội trả lại hết thảy?

Không ai biết.

Nhưng hắn sẽ chờ, có thể chờ, phải chờ.

Vì Phương Tur Ninh biết, ngày này sẽ nhanh chóng đến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Động lòng người

Tôn Diệu ngồi trong căn phòng trang nhã, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Phương Tur Ninh đang mở cửa bước vào.

Đánh giá hắn từ trên xuống dưới, Tôn Diệu chất chất lưỡi nói:

"Từ trước kia ta đã biết Tur Ninh là một mỹ nhân, nhưng không nghĩ sống ở nơi này lại có thể bộc lộ vẻ phong tình như vậy."

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Tôn Diệu đã kinh ngạc phát hiện vị đại tẩu tuần mỹ nho nhã tương lai của ả lại có một chính phu xinh đẹp dịu dàng thế này.

Quả thật tất cả mọi mặt Phương Tur Ninh đều rất tốt. Nhưng đáng tiếc, Phương gia chỉ là thương hộ, làm sao so được với đại ca Tôn Hàm xuất thân cao quý phủ Ngự Sử của ả chứ.

Sau khi đại ca phải lòng Từ Đình, chuyện đầu tiên chính là xử lý vị chính phu này. Để không khiến Từ Đình cảm thấy đại ca ác độc nhỏ nhen, Tôn Diệu đã xung phong vỗ ngực đảm bảo sẽ giải quyết sạch sẽ cái gai chướng mắt này. Không quá ba tháng sẽ khiến Từ Đình cam tâm tình nguyện hưu Phương Tur Ninh rồi bán ra khỏi phủ.

Tôn Diệu có rất nhiều biện pháp, hơn nữa nàng ta còn hiểu rõ tính tình của Từ Đình. Chỉ cần một câu: Gương mặt đẹp thì sao, không thể so với một cây đại thụ có thể dựa vào.

Tâm tư Từ Đình thay đổi, cho nên bây giờ Phương Tur Ninh mới đứng ở đây.

Giờ khắc này, tuy giọng điệu của Tôn Diệu chỉ có ngả ngón và xem thường, nhưng tia thêm thường khó nén nơi đáy mắt.

Hạ mi mắt, Phương Tur Ninh ôn hòa nói:

"Tôn tiểu thư quá khen, sống ở đây lâu ngày, Tur Ninh phát hiện ra nơi này cũng là một nơi tốt để an thân."

Lúc này tú ông bước vào, trên tay bưng khay rượu, cười khanh khách đưa mỗi người một ly:

"Nếu cả hai đều có quen biết, nể tình Đào Xuân ta, từ nay bỏ qua chuyện không vui đi."

Phương Tư Ninh cũng không chối từ, ngón tay thon dài nhận lấy ly rượu.

Tôn Diệu nhìn chằm chằm Phương Tư Ninh, trong lòng nổi lên hứng thú khi thấy biểu hiện này của hắn, vẻ mặt tràn đầy vẻ đắc ý đưa tay nâng ly rượu lên:

"Đào Xuân có thể để hai ta ở riêng với nhau không?"

Vẻ mặt tú ông hiện lên sự ngạc nhiên, hơi do dự nhìn Phương Tư Ninh:

"Chuyện này..."

Nụ cười quyến rũ như ẩn như hiện sau tấm lụa mỏng, ánh mắt đen gợn sóng nhìn lại:

"Đào Xuân huynh không cần nghĩ nhiều, Tư Ninh chỉ ôn chuyện một chút với Tôn tiểu thư mà thôi, không bao lâu sẽ ra ngoài biểu diễn."

Ánh mắt tú ông hơi nheo lại, tỏ vẻ yên lòng, cười hi hi đi ra.

Tôn Diệu cười như không cười nhìn Phương Tư Ninh, ả còn không quên người này trước kia luôn coi mình không ra gì, bây giờ lại cười nói dịu dàng với mình như vậy, rốt cuộc hắn có ý đồ gì đây?

Đại ca Tôn Hàm của ả đoạt thê chủ của hắn, ả cũng hại hắn lưu lạc đến đây, hắn lại có thể không oán hận sao?

Gặp gỡ lần này, Tôn Diệu cho rằng Phương Tư Ninh sẽ giương cung bạt kiếm với mình, nhưng không ngờ hắn rất bình tĩnh, thậm chí còn nghe lời Đào Xuân mà kính rượu cho mình.

Vậy thì chỉ có hai khả năng: Thứ nhất là cuối cùng Phương Tư Ninh cũng biết sự chênh lệch giữa quan và dân. Sống ở nơi này đương nhiên sẽ bị Đào Xuân dạy dỗ. Dù sao hắn cũng chỉ là một nam tử yếu đuối.

Còn khả năng thứ hai chính là hắn đang nhẫn nhịn tìm cơ hội báo thù.

Nhưng đáng tiếc, cho dù là hai khả năng trên thì Phương Tư Ninh đã tìm sai người rồi, Tôn Diệu ả không phải kẻ ngốc chỉ cần nam nhân nịnh nọt một chút đã không biết gì vậy.

Ngẫm nghĩ như vậy, có điều không thể phủ nhận ả cũng chờ mong Phương Tư Ninh sẽ lấy lòng mình. Không chỉ là muốn nhỏ ra ngum uất khi bị hắn khinh thường ngày trước, quan trọng hơn là bởi vì Phương Tư Ninh bây giờ lại càng thêm hấp dẫn ả.

Tôn Diệu ngồi phe phẩy quạt, đắc ý xem Phương Tư Ninh sẽ làm thế nào lấy lòng mình.

Không ngờ Phương Tư Ninh chỉ lặng lẽ ngồi đó, một lúc sau cũng không có động tĩnh gì.

Không giương cung bạt kiếm hô hào báo thù, cũng không trăm phương ngàn kế sử dụng mỹ nhân kế, hắn chỉ im lặng ngồi đó như tượng gỗ, sao có thể đánh động ả?

Tôn Diệu nghi hoặc nhìn đối phương, nhưng rất nhanh, ả đổi thành kinh ngạc. Trong đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ kia có một tầng nước, rung rung động ở mí mắt chứ không chảy xuống.

Vốn cho rằng hắn sẽ giả ý thân cận mượn cơ hội báo thù, nhưng không ngờ Phương Tư Ninh lại trưng ra dáng vẻ dịu dàng đáng thương đến thế.

Có điều hắn cũng không nhìn ả, chỉ cúi đầu, sâu kín nói:

"Cho đến nay, oán hận của ta đối với Tôn Hàm vẫn còn đó."

Tôn Diệu nhìn hắn, nhất thời có chút bất ngờ, lại nghe Phương Tư Ninh tiếp tục nói:

"Từ Đình là con người vô tình vô nghĩa, hoàn toàn quên mất những gì Phương gia đã từng làm cho nàng ta, chỉ nghĩ đến việc thăng quan tiến chức mà vứt bỏ, hủy hoại cả đời phụ lang của mình. Loại người đó ta không hề lưu luyến. Năm đó khi Từ gia gặp chuyện khó khăn, ta đưa hết mười vạn lượng đồ cưới của phụ thân để lại ra giúp đỡ, nhờ có ta, Từ gia mới có thể giữ được cuộc sống hoa lệ đó. Nhưng không ngờ...chỉ trong chớp mắt, những nỗ lực vun đắp hơn hai năm của ta để dành bị Tôn Hàm đánh vỡ."

Tôn Diệu ngần ngừ nhìn đôi mắt đen cổ giầu bi thương ấy, tuy Phương Tư Ninh nói hắn oán hận, nhưng giọng nói của hắn không hề phẫn nộ, chỉ ẩn chứa muôn ngàn bất lực, nhẹ nhàng lặng lẽ tiến vào lòng người, làm tan chảy sự phòng bị và khinh thường của ả.

Bình tâm nghĩ lại, Tôn Diệu cũng không hối hận vì những chuyện mình đã làm, có người sinh ra là để cho người ta chà đạp, ai bảo xuất thân của Phương Tư Ninh không sánh bằng đại ca? Nhưng có lẽ do đôi mắt ấy quá mức quyến rũ mê hồn, giọng nói ôn hòa mà bi thương, khiến cho ả nhất thời sinh ra ý

thương tiếc.

Khóe mắt Phương Tư Ninh tràn ra vẻ mờ mịt quyền rũ, đôi bảo thạch đen lặng yên không tiếng động xem xét đôi phương. Muốn Tôn Diệu tin rằng hẳn hoàn toàn không có ý thù hận là điều không thể, à là người khá thông minh, cho nên Phương Tư Ninh phải tỉ mỉ thể hiện đúng chừng mực, vậy mới có thể tạo ra hiệu quả như dự tính.

Sai một ly, đi ngàn dặm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đôi mắt mê hồn

Cảm thấy thời gian cho Tôn Diệu tự hỏi đã đủ, Phương Tư Ninh thở dài:

"Họ đối xử với ta thế nào cũng không quan trọng, nhưng tại sao không thể buông tha cho thị đồng của ta? Y đã theo ta từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, trong lòng ta, y không khác gì đệ đệ ruột thịt. Ngày đó y đang bệnh nặng lại bị sai đến phòng giặt quần áo, mùa đông khắc nghiệt còn phải giặt đồ riêng cho cả Từ gia. Người có biết, mỗi khi ta nhìn thấy mái tóc ướt sũng nước, cả người run run, ngón tay sưng đỏ của y thì trái tim ta đau đớn thế nào không? Toàn bộ khoảng sân đều phơi đầy những bộ quần áo xinh đẹp quý giá khiến người ta nhìn mà thèm muốn, đâu có ai nghĩ đến chuyện thương tiếc một thị đồng bệnh tật suy yếu của ta? Y cũng đâu có làm gì sai chứ, y chỉ muốn giúp đỡ ta rời khỏi chốn lạnh bạc này mà thôi, như thế cũng đáng bị đánh chết ư? Ta quý xuông cầu xin nhận sai cũng không thể khiến họ động lòng trắc ẩn dù chỉ một chút, sao lòng người lại có thể tàn nhẫn đến vậy?"

Tôn Diệu trầm mặc, những chuyện này quả thật à đều biết nhưng chưa từng để ở trong lòng, đại ca đối xử với Phương Tư Ninh như thế cũng là chuyện đương nhiên. Huống chi năm đó à từng mơ ước mỹ mạo của hắn, tìm mọi cách lấy lòng nhưng đều bị từ chối thẳng thừng, bởi vậy khi à thấy Phương Tư Ninh bị chà đạp thì càng thêm vui mừng hả giận, nào có ý giúp đỡ chứ. Có điều bây giờ mỹ nhân này như biến thành người khác vậy, giờ tay liếc mắt đều có thể câu mất hồn người đối diện.

Những cảnh giác và phòng bị ban nãy trong lúc Tôn Diệu không hay biết đã tan thành mây khói.

Phương Tư Ninh đưa mắt nhìn Tôn Diệu, âm thanh ôn hòa nói:

"Cuộc đời của ta đã bị Từ gia và đại ca của ngươi phá hủy, ngươi nói ta có thể không oán hận sao?"

Tôn Diệu nhìn lại, đôi mắt ấy thật sự rất động lòng, khiến lương tâm à có chút hối hận.

"Đại ca ta cũng hơi ghen một chút, dù sao Tư Ninh cũng từng là chính phu của đại tẩu, lại nhiều lần cầu xin rời đi, chưa từng có lòng phá hoại bọn họ. Đại ca lại không chịu tha cho Tư Ninh, ta nên khuyên nhủ huynh ấy mới phải."

Tôn Diệu như bị quỷ thần xui khiến mà nói ra lời đồng tình, có trời mới biết mỹ nhân cứng đầu này sau khi thông suốt lại phong tình đến mức này, sớm biết như vậy à đã không khuyên Từ Đình bán hắn cho Hương Xuân lâu, đáng ra à phải tìm đủ cách biến Phương Tư Ninh trở thành thị thiếp của mình.

Mặc dù Tôn Diệu là một tiểu thư phong lưu rất có tâm kế, nhưng lại không có đủ định lực. Phương Tư Ninh ôn hòa nhẹ nhàng nói ra nỗi oan ức và oán hận của mình, tựa như dòng nước khôn khéo luôn lách, đánh thủng được tâm tư mà Tôn Diệu tự cho là không thể đã động được.

Tôn Diệu căn bản không nghe rõ Phương Tư Ninh đã nói cái gì, chỉ chăm chú nhìn đôi mắt đen gọn sáng đang dịu dàng nhìn lại mình.

Phương Tư Ninh khẽ liếc mắt, giọng nói ôn hòa hơi hờn giận rồi lại tựa như đang làm nũng:

"Ta vốn chỉ muốn bình đạm sống qua một đời, ngươi lại xúi giục Từ Đình bán ta cho Hương Xuân lâu, sao trái tim của ngươi lại tàn nhẫn như vậy?"

"Món nợ này Tư Ninh cũng không thể đổ hết lên đầu ta được, ta chỉ nói với Từ Đình là đại ca ta không thích nhìn thấy Tư Ninh mà thôi. Ta không ngờ đại tẩu lại tuyệt tình như vậy. Aizz!" Tôn Diệu theo bản năng đẩy hết tội lỗi lên người Từ Đình.

Ánh mắt Phương Tư Ninh chứa đầy tia phức tạp nhìn Tôn Diệu.

Tôn Diệu bị nhìn mà ngứa ngáy, liền đứng lên muốn nắm lấy tay hắn, đúng lúc sắp ôm được Phương Tư Ninh vào lòng an ủi vài câu, không ngờ hắn lại đột nhiên đứng dậy lùi về sau một bước, giọng nói còn đặc biệt trở nên xa cách:

"Bên ngoài còn rất nhiều khách đang chờ ta, Tôn tiểu thư đi thông thả, thứ lỗi Tư Ninh không tiễn." Nói xong liền kiên quyết quay đầu rời đi.

Chờ đến khi góc váy của Phương Tư Ninh biến mất ở ngoài cửa, đầu óc của Tôn Diệu giống như vừa bị tạt một chậu nước lạnh, vô cùng hối hận đi qua đi lại trong phòng, hận bản thân sao lại không hành động sớm, bỏ phí một cơ hội tốt như vậy.

Trải qua sự việc ngày hôm qua, tú ông vốn cho rằng Tôn Diệu sẽ không trở lại, nhưng lão không nghĩ tới sau khi Phương Tư Ninh kính rượu xong, Tôn Diệu giống như bị câu mắt hồn phách, ba ngày hai lượt đều đến Hương Xuân lầu tìm người.

Đáng tiếc là lại không thể gặp riêng với Phương Tư Ninh được nữa, bởi vì người muốn gặp vị Danh kỹ mới này quá nhiều, đặc biệt là tiểu thư của Thẩm An Bình của phủ Vi Bá hầu và tiểu thư Ngô Tử Tâm của phủ Hộ bộ thượng thư, hai người vẫn theo sát bên cạnh Phương Tư Ninh. Vô cùng vui vẻ tiêu pha ngàn vàng chỉ mong có được cái liếc mắt của mỹ nhân, bọn họ chưa có cơ hội gặp riêng hẳn, sao có thể để người khác có cơ hội đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lửa giận

Sau ngày hôm đó đã ba ngày trôi qua, ngắm sắc trời rất tốt, gió chiều thổi nhẹ nhẹ, Tôn Diệu mang theo tùy tùng đến Hương Xuân lầu. Nữ nô thấy Tôn Diệu đến liền lập tức kính cẩn chạy tới, nói Phương Tư Ninh đã đi ra ngoài, vừa nghe xong câu này vẻ tươi cười trên mặt ả liền biến mất, lửa giận dồn nén suốt mấy ngày qua triệt để bạo phát:

"Nếu Phương Tư Ninh còn không ra, ta sẽ lật tung Hương Xuân lầu này lên ngời hiếu chưa?!"

Về mặt nữ nô tràn đầy khổ sở, vội vàng chạy vào trong báo cho tú ông biết.

Thấy nữ nô đã chạy vào trong, Tôn Diệu cũng không đứng yên chờ đợi, bước chân nóng nảy đi lên lầu, sau đó không chút nghỉ ngơi một cước đá văng cửa phòng trang nhã gần nhất. Chỉ thấy một kỹ nam xinh đẹp đang ôm một nữ văn sĩ tầm trung niên, cả hai đều giật nảy mình trợn mắt há miệng nhìn Tôn Diệu. Hừ lạnh một tiếng, ả quay đầu bước đi, không nói thêm lời nào đá văng cửa một gian phòng khác. Mấy nữ nô đang làm việc thấy vậy đều hoảng sợ nhìn nhau, cả đám đồng loạt cuống quýt chạy lên lầu ngăn cản.

"Tôn tiểu thư."

Trước khi Tôn Diệu một cước đạp văng cánh cửa thứ ba, một nữ nô đã nhanh nhẹn chạy tới, bắt chắp thân phận cao quý của Tôn Diệu, đưa tay giữ chặt người từ phía sau, tú ông được nữ nô thông báo cũng kịp thời chạy đến nói:

"Tôn tiểu thư, ở đây là Hương Xuân lầu, không phải phủ Ngự Sử của người."

Lửa giận trong người vẫn đang cháy âm ỉ, Tôn Diệu không cười cợt như thường ngày mà chỉ như rồng mảy nhìn Đào Xuân:

"Vậy thì sao?"

Tú ông cũng không phải kẻ hiền lành gì, lão lạnh lùng nhìn Tôn Diệu:

"Không sao cả, chỗ này của ta là chỗ làm ăn, nếu Tôn tiểu thư tới mua vui thì chính là khách, còn nếu muốn gây sự thì xin lỗi phải mời người đi nơi khác."

Nhớ đến thế lực phức tạp sau lưng Hương Xuân lầu, Tôn Diệu đành cố gắng nén giận:

"Ta chỉ muốn gặp Phương Tư Ninh, chỉ cần gặp được, đồ đạc bị hỏng ta sẽ bồi thường đúng giá."

Bấy giờ về mặt tú ông mới khá lên, thở phào một hơi nhẹ nhõm:

"Hôm qua Tư Ninh được Thẩm tiểu thư mời chiều nay đi ngắm hoa, bây giờ thật sự không có ở trong viện, người có lực tung các phòng cũng không tìm thấy Tư Ninh đâu."

Trong đầu Tôn Diệu luôn tràn ngập những lời nói ôn hòa dịu dàng của Phương Tư Ninh, đặc biệt là đôi mắt đen gọn sóng quyến rũ ấy luôn lưu chuyển quanh tâm trí ả, làm cho Tôn Diệu ngày đêm đều vô đầu bứt tai tìm mọi cách để chiếm được mỹ nhân. Nhưng không ngờ Phương Tư Ninh thật sự không có ở đây, Tôn Diệu sùng sốt trong chốc lát liền vội vàng bước tới, nắm chặt hai cánh tay của Đào Xuân hỏi:

"Ngắm hoa, ngắm hoa ở đâu?"

Con người tú ông chuyển động, tươi cười nói:

"Ay da, là hoa viên phía sau núi của chùa Thảo Luân, Tôn..."

Còn không đợi lão nói xong, Tôn Diệu đã xoay người chạy ra đi như một cơn gió. Một thị đồng là người đắc lực nhất bên người tú ông bước tới, mở miệng thăm dò nói:

"Chủ nhân, có phải ngài hơi dung túng tên tiện nam đó hay không, nếu gây ra đại họa gì..."

Đào Xuân lạnh lùng liếc nhìn hẩn một cái:

"Chỉ cần tiền nam đó ngoan ngoãn kiếm tiền về cho ta, cái khác ta sẽ xem như không nhìn thấy, dù sao nó cũng chỉ là nam nhân, không thể làm được chuyện kinh thiên động địa gì. Người kêu tiểu Cận và tiểu Cảnh trông chừng nó cho kỹ, không được để xảy ra chút sai sót gì."

Đáy mắt thị đồng xẹt qua một tia hung ác, trên mặt vẫn cười hi hi:

"Dạ. Nhất định sẽ không làm hỏng chuyện của người."

Ngon núi phía sau chùa Thảo Luân có một con suối chảy dài quanh năm, ven bờ cây xanh rợp bóng, hoa thơm chim hót, cộng thêm ngọn núi nhỏ soi mình trên bóng nước, mỗi một cảnh đẹp ở đây đều khiến người ta tâm tình sáng khoái. Có mười mấy vị tiểu thư trẻ tuổi ăn mặc cao quý đang ngồi trên mặt cỏ, dưới gốc cây trái một tấm thảm, vài ca cơ xinh đẹp đang biểu diễn, trong số đó có một người đang gảy đàn tỳ bà cất tiếng hát: Hương thơm theo gió đưa người tới, ngắt hoa cúc đại tằng mỹ nhân, tiểu thư khí chất phi phàm, lang quân thẹn thùng muốn trao tâm.

Từ xa nhìn lại thật là một cảnh tượng quý phái phong lưu.

Tôn Diệu phóng tầm mắt quan sát, ngồi ở giữa là một nữ tử rất tao nhã mặc áo vàng nhạt, đó chính là tiểu thư Thẩm An Bình của phủ Vi Bá hầu, người cầm quạt mặc áo trắng cười rất hòa ái thân thiện chính là Ngô Tử Âm của phủ Hộ Bộ thượng thư, cả hai đều đang vui vẻ nói chuyện với Phương Tư Ninh.

Trong lòng Tôn Diệu vô cùng khó chịu, bước nhanh đi đến, từ trên cao nhìn xuống bọn họ:

"Tur Ninh, ta ba lần bốn lượt tới Hương Xuân lầu, tại sao lại đóng cửa không gặp chịu gặp ta?"

Hàng mi dài nhẹ nhàng rung động, Phương Tư Ninh đưa mắt nhìn Tôn Diệu, hơi gật đầu, thái độ hồ hững đáp:

"Thực sự xin lỗi, có lẽ là Tôn tiểu thư đến không đúng lúc."

Trước kia thì dịu dàng đáng thương, chớp mắt đã lạnh nhạt vô tình, người này rõ ràng là cố ý trêu chọc ả. Lửa giận lại hùng hực bốc lên, Tôn Diệu hừ lạnh một tiếng muốn tiến lên bắt người. Không ngờ Thẩm An Bình đã nhanh chóng hắt văng tay Tôn Diệu ra, sau đó đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt ả, lửa giận nổi lên cũng không kém:

"Tiểu gia tôn không biết bao nhiêu công sức mới mời được Tur Ninh, người ở đâu chui ra mà dám chạy đến đây đòi đưa người đi."

Mắt thấy ngón tay kia sắp sửa chạm đến mũi mình, Tôn Diệu giận tím mặt:

"Ta với Tur Ninh là người quen cũ."

"Cái gì mà người quen cũ người quen mới, không lẽ Tur Ninh lại có ý gì khác với người hay sao?" Về mặt thanh tú của Ngô Tử Âm hiện lên tia trào phúng, giọng nói không nóng không lạnh phản bác lại Tôn Diệu.

Hai người này trái đũa phải chém cùng lúc, Tôn Diệu nhìn bọn họ một chút, cắn môi hậm hực không thôi. ả biết rõ hai người này đều là tiểu thư thế gia, một người thì có thể không sợ, nhưng hai người hợp lại thì phủ Ngự Sử của ả cũng có chút khó tiêu. Suy nghĩ như thế, Tôn Diệu chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói:

"Thẩm tiểu thư đúng là hết sọ quên đau, quên lần dạo phố trước kia rồi sao? Chẳng lẽ người rất thích bị trói rồi nằm trên ngựa dạo phố. Bởi vậy mới muốn tranh giành mỹ nhân với ta sao? Chắc chắc..."

Lần trước bởi vì Thẩm An Bình uống rượu gây sự, cho nên mới bị Vi Bá hầu đánh gần chết, việc này chính là điểm yếu của nàng. Nghe người khác nhắc lại chuyện này trước mặt Phương Tư Ninh, con mắt Thẩm An Bình liền đỏ ngầu như máu, vừa xuống xông đến đâm một cái, lại bị Ngô Tử Âm chặn đứng. Ngô Tử Âm chắn trước mặt Thẩm An Bình, sắc mặt âm trầm lạnh lùng nhìn chằm chằm Tôn Diệu:

"Khá lắm, to gan quá rồi."

Tôn Diệu không thèm nhìn hai người đang hùng hổ đó, chỉ quay đầu nhìn chằm chằm Phương Tư Ninh, trong mắt biến ảo không ngừng.

Phương Tư Ninh chậm rãi đứng lên, ánh mắt đen tĩnh lặng không chút gợn sóng nhìn lại:

"Tôn tiểu thư, hôm nay Thẩm tiểu thư mời ta đến thưởng ngoạn, không ngại thì ngồi xuống cùng thưởng thức đi."

Hội họ nói một câu, chỉ vì khoe mẽ mang chút ý cười mà đôi mắt lập tức không còn vẻ lạnh nhạt, lộ ra một ít tia quyến rũ, khiến người nhìn không chớp mắt.

Con tức giận của Thẩm An Bình nhất thời tan thành mây khói, cả người như đang đứng trên cơn gió vậy, trong mắt chỉ chất chứa hai viên bảo thạch tỏa sáng lấp lánh ấy, trong lòng rộn ràng ngứa ngáy, rất khó hình dung hết được. Nàng ta nhếch miệng cười đến vô lại, ánh mắt sắc bén khiêu khích:

"Được, được, Tôn tiểu thư cùng ngồi xuống thưởng thức với bọn ta đi."

Nói xong, Thẩm An Bình lập tức vỗ mạnh một cái vào bả vai Tôn Diệu, làm cho Tôn Diệu không kiềm được phải lao đảo hai bước ngã ngồi trên mặt đất.

Thẩm An Bình cười ha ha, Ngô Tử Âm cũng thuận tay đẩy một ca cơ bên cạnh tới trước mặt Tôn Diệu:

"Đi, nhớ bồi tiếp Tôn tiểu thư cho tốt." Giọng nói hết sức thân mật, chỉ là nụ cười nguy hiểm, khí thế bức người.

Khách dạo chơi bên ngoài nhìn lại, chỉ thấy không khí giữa bọn họ rất quý dị, rất không ổn, nhất thời tò mò liên tục ghé mắt nhìn mấy lần.

Chỉ có Phương Tư Ninh im lặng ngồi, lâu lâu mỉm cười rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lấy lòng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ca cơ cúi người bước qua, ngoan ngoãn ngồi ở bên người Tôn Diệu. Nhìn thấy vẻ mặt tức giận tràn đầy miễn cưỡng của vị tiểu thư này, y làm như vô ý lộ ra một khoảng đùi trắng, cọ xát lên mu bàn tay đang chống trên mặt đất của Tôn Diệu.

Tôn Diệu cúi đầu nhìn, trên mặt ca cơ ngạt ngào son phấn, dung nhan tú lệ, nếu là ngày thường ả còn có chút hứng thú, nhưng vừa nhìn thấy Phương Tư Ninh ngồi đối diện, hần nhả nhận ôn hòa, chỉ cần yên tĩnh ngồi ở đó cũng đã hơn hết mọi ca cơ nam kỹ đang cố gắng diễn trò.

Có Phương Tư Ninh ở đây, những người còn lại đều như con công xoe đuôi vậy.

Nhân mày đẩy ca cơ kia ra, Tôn Diệu điều chỉnh vẻ mặt tự cho là phong lưu nhất của mình, bung ly rượu lên đi tới trước mặt Phương Tư Ninh, muốn nói chuyện với hần, không ngờ Thẩm An Bình lại cố ý vung tay đánh đổ ly rượu, khiến cả vạt áo trước ngực ả đều ướt đầm. Ngón tay cầm ly rượu trống rỗng từ từ siết chặt lại, khớp xương gò ra, đã rất lâu rồi ả mới bị mất mặt đến thế này.

Phương Tư Ninh thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ cầm ly rượu của mình lên đưa cho Tôn Diệu. Hành động này của hần làm cho Tôn Diệu rất bất ngờ, nhìn những ngón tay trắng như tuyết ngọc đưa ly rượu sang, vốn đã muốn từ chối, nhưng lại giống như bị mê hoặc mà nhận lấy, uống cạn ly xong Tôn Diệu mới nhớ ly rượu này đã được Phương Tư Ninh dùng qua, ả dường như cảm giác mùi vị của rượu bất giác mang theo hương thơm ngát, quần quanh cổ họng rồi chảy xuống bụng, ấm áp không thôi. Trong lòng rạo rực hần lên, lén đưa mắt nhìn, vậy mà vẻ mặt người kia lại không có chút gì khác thường, vẫn một bộ dạng bình tĩnh ôn hòa.

Thấy cảnh này, vẻ mặt Thẩm An Bình bút rứt không thôi, tựa phần nộ lại như hối hận, trừng mắt nhìn Tôn Diệu hai cái mới chịu thôi.

Tôn Diệu bước chân phiêu phiêu về tới chỗ ngồi của mình, lửa giận lúc nãy đã hoàn toàn bị dập tắt.

"Tur Ninh, cây cầm có tên là Dao Cầm, là danh cầm hiếm có ta tìm được, lần này cố ý đưa đến làm lễ vật để tặng Tur Ninh." Ngô Tử Âm vỗ tay ra hiệu cho nữ nô cẩn thận mang tới, mở hộp gấm đặt trước mặt hần.

"Dao Cầm dài ba thước sáu tấc một phân, ứng theo 361 độ chu thiên trong năm. Mặt trước rộng tám tấc ứng với tám tiết, mặt sau rộng bốn tấc ứng theo bốn mùa, bề dày hai tấc ứng theo lưỡng nghi. Đàn gồm mười hai phím ứng với mười hai tháng trong năm, sau thêm một phím nữa ứng với tháng nhuận. Trên mắc năm dây ngoài ứng theo ngũ hành, trong ứng với ngũ âm: Cung – Thương – Dốc – Chủy – Vũ." Phương Tư Ninh vừa vuốt ve cây cầm vừa nhẹ nhàng nói.

"Dao Cầm này quả thật là bảo vật, Tur Ninh rất thích, đa tạ Ngô tiểu thư."

Ngô Tử Âm biết Phương Tư Ninh am hiểu cầm kỹ, vì muốn làm mỹ nhân vui vẻ mới trăm phương ngàn kế bỏ ra nhiều tiền tìm được cây Dao Cầm này, giờ khắc này nghe hần nói vậy, vẻ mặt nàng ta liền vô cùng hớn hờ.

Thẩm An Bình không cam lòng yếu thế, vỗ tay một cái, nữ nô lập tức đi tới dâng một hộp gỗ lên. Nàng ta cong môi cười nói:

"Tur Ninh thường ngày ở trong viện chắc là rất buồn chán, lần này ta có món đồ để Tur Ninh chơi cho vui."

Thẩm An Bình nói xong, đích thân bước đến mở hộp gỗ ra, mọi người không khỏi dài cổ nhìn theo.

Trong hộp đựng hai con quay* hình dạng quả chuông rất đẹp mắt.

Đây là trò chơi đang thịnh hành trong kinh thành hiện nay. Hai con quay này được làm bằng gỗ cực kỳ quý hiếm, chế tác có ba phần chủ yếu: chính là thân, đỉnh quay và mấu để quấn dây.

Thẩm An Bình vén tay áo, đặt một miếng gỗ mỏng bằng phẳng xuống nền cỏ, sau đó cầm con quay lên thuần thực quấn dây vào mấu, tiếp theo nắm chặt sợi dây đã quấn vào mấu dùng lực quăng chuẩn xuống miếng gỗ mỏng đã đặt sẵn. Con quay đẹp liền quay tròn nhìn rất thú vị. Mọi người đều đang chăm chú nhìn không chớp mắt. Vì để chơi được trò này thật tốt trước mặt mỹ nhân, Thẩm An Bình đã tập luyện cả một tháng, thấy hiệu quả như mong muốn, nàng ta khó nén được đắc ý nói:

"Tur Ninh có thấy vui không?"

Phuong Tur Ninh nhìn theo ánh mắt mọi người, hơi ngạc nhiên nhướn mày.

Ngô Từ Âm tươi cười giải thích:

"Vì muốn lấy lòng Tur Ninh, An Bình đã tốn không ít bạc và công sức mới mua được một cây gỗ quý sau chùa Thảo Luân, rồi mời thợ chế tác con quay giỏi nhất trong thành tới, dặn người ta nhanh chóng làm xong trong thời gian sớm nhất, tiêu phí hết hai ngàn lượng bạc mới làm ra được hai con quay này."

Lúc này, con quay cũng từ quay chậm lại. Phuong Tur Ninh nhìn cảnh những tiểu thư thế gia này tranh nhau lấy lòng mình, đôi mắt đen tĩnh lặng khẽ gọn sóng lấp lánh:

"Trò chơi này thật đúng là thú vị." Nói xong, Phuong Tur Ninh chủ động đi đến bên người Thẩm An Bình, cầm lấy sợi dây trong hộp, làm theo động tác quấn dây vào mấu, dùng lực quăng một cái. Chỉ có điều con quay chỉ xoay siêu vèo vài cái rồi ngã sang một bên. Mọi người nhìn màn hay này, dồn dập cười ha ha.

Thẩm An Bình ngồi xuống nhặt con quay hấn vừa chơi, cười sáng lạn nhìn Phuong Tur Ninh:

"Trò này hơi khó chơi, cần phải tập nhiều lần mới được. Nếu Tur Ninh muốn học, ta có thể hằng ngày tới dạy."

Phuong Tur Ninh đưa mắt nhìn Thẩm An Bình, nhẹ nhàng đặt sợi dây vào tay nàng ta:

"Như vậy thì rất phiền phức cho Thẩm tiểu thư."

Thẩm An Bình liền thuận thế nắm lấy bàn của Phuong Tur Ninh, vẻ mặt rất chân thành nói:

"Chỉ cần là Tur Ninh, dù có tốn bao nhiêu công sức ta cũng không thấy phiền."

Phuong Tur Ninh cúi đầu nhìn bàn tay bị nắm chặt, giọng nói mơ hồ mang theo ý cười:

"Tur Ninh thấy Thẩm tiểu thư chơi rất đẹp, khi nào Tur Ninh thấy chán, Thẩm tiểu thư chơi cho Tur Ninh xem là được rồi."

Thẩm An Bình lập tức gật đầu cười:

"Khi nào tới Hương Xuân lâu, ta đều sẽ cho người mang con quay theo, khi nào Tur Ninh cảm thấy buồn chán ta quay cho Tur Ninh xem."

Ngô Từ Âm cảm quạt đập vào tay thầm nghĩ: Từ xưa đến nay Thẩm An Bình theo đuổi không biết bao nhiêu mỹ nhân, chưa từng thấy nàng ta nghiêm túc như vậy. Quả là một góc mai nhẹ nhàng thanh nhã, khiến cho tất cả gốc cây trong vườn phủ đều trở nên thấp kém, chẳng trách lại tỏ ra chân thành như vậy.

Thật ra nàng ta luôn chú ý đến Phuong Tur Ninh, người kia im lặng đứng đó như tiên nhân, mỗi khi liếc mắt đều sinh ra vạn phần phong tình, khiến Ngô Từ Âm phải cảm thán: Hương Xuân lâu là nơi cực kỳ ô uế, không ngờ lại có được nhân vật giống như phượng hoàng, thật khiến người ta kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Diên cuồng

Tôn Diệu càng nhìn càng thiếu kiên nhẫn, lập tức đứng phất dậy. Ngô Từ Âm liếc mắt nhìn, khóe môi nở cười khiêu khích:

"Sao vậy, Tôn tiểu thư cũng có lễ vật muốn tặng cho Tur Ninh sao?"

Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tôn Diệu, cái nhìn vừa như xem thường vừa như muốn xem chuyện vui, náo nhiệt không gì tả nổi. Phuong

Tư Ninh ngồi về chỗ của mình, không hề có ý kiến gì, giống như không biết sóng ngầm mãnh liệt giữa bọn họ.

Thẩm An Bình cười vang nói:

"Chỉ sợ Tôn tiểu thư đến vội quá, chắc không chuẩn bị gì hết." Nói xong còn nhướn mày một cái với Tôn Diệu.

Mặt Tôn Diệu trong nháy mắt đỏ bừng lên, dù da mặt ả dày, cũng cảm thấy bị sỉ nhục không thôi. Đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, Tôn Diệu đột nhiên cười lạnh, đắc ý nói:

"Ai nói ta không mang lễ vật đến, Tư Ninh hãy xem cho kỹ đây." Tôn Diệu gọi nữ nô lại nhỏ vài câu, vẻ mặt nữ nô liền hiện lên thần sắc kinh hãi:

"Tiểu thư, chuyện này không được đâu."

Tôn Diệu trừng mắt nhìn đám người đang chờ để cười nhạo mình, trên mặt tuy vẫn mang theo nụ cười, nhưng giọng nói lại âm trầm tức giận:

"Lập tức đi làm."

Nữ nô nuốt nước bọt một cái, bất đắc dĩ chỉ có thể nghe theo.

Mọi người ngồi tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất, Phương Tư Ninh nhìn cảnh đẹp ở phía xa xa, bên tai nghe tiếng suối chảy róc rách hòa với tiếng cười nói, hẳn đưa tay nâng ly rượu lên uống một ngụm nhỏ, đôi mắt khẽ khép hờ mắt che giấu sự suy tư.

Thẩm An Bình nói rất hăng hái, cười đến mức văng một ngụm rượu ra ngoài. Ngô Tử Âm lắc lắc cây quạt ngồi ở bên cạnh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhả nhận giống như mọi chuyện không liên quan tới mình.

Rượu ngon có tính hàn thấm vào ruột gan, Phương Tư Ninh thả lỏng người. Từ cái đêm lạnh giá ấy, tuy đã được chữa trị tốt nhất, nhưng một người bị đánh sắp chết sao có thể nói khỏe là khỏe ngay được. Hằng ngày hằng giờ, không lúc trong lòng hẳn không đau. Ngay cả hít thở thôi mà cũng giống như đang bị hàng trăm ngàn châm đâm mạnh vào ngực, không phải kể đến việc đi đứng bình thường. Có điều, Phương Tư Ninh chỉ nhếch khóe môi cười quyền rũ, đôi mắt hơi cong lên.

Vốn là dịp tặng lễ vật lại biến thành dịp ganh đua so sánh lễ vật của ai quý giá hơn. Các tiểu thư cao quý chưa từng để những thứ này vào mắt, đúng là những ngày tháng phong lưu vui vẻ.

Tôn Diệu điều chỉnh sắc mặt, ngồi một chỗ yên lặng chờ đợi, Thẩm An Bình lơ đãng chọc khóe thăm dò vài lần nhưng ả vẫn không hề hé miệng, thấy vậy nàng ta liền hừ lạnh không thèm để ý Tôn Diệu nữa.

Rất nhanh mọi người nhìn thấy hai nữ nô khiêng một cái rương đen to lớn đến đây.

Thẩm An Bình hiếu kỳ, nhướn mày nói:

"Đựng cái gì vậy?"

Tôn Diệu không nén được sự đắc ý trong đáy mắt, trên mặt lại bày ra vẻ không để ý lắm:

"Là cái gì, cứ chờ mà xem."

Tôn Diệu đứng lên, dẫn dò nữ nô khiêng rương lên đỉnh tháp của chùa Thảo Luân.

Thẩm An Bình bĩu môi:

"Có làm ra vẻ bí ẩn."

Đáy mắt Ngô Tử Âm lóe qua một tia u quang, nhàn nhạt nói:

"Ta thấy cũng chưa chắc."

Tôn Diệu tự mình dẫn người đi lên đỉnh tháp, mọi người vẫn vui đùa như cũ, không ai để ý đến.

Một lát sau, trên trời tựa hồ có thứ gì đó rơi xuống, một ca cơ theo bản năng đưa tay lên hứng lấy, vừa nhìn thấy rõ là gì liền hưng phấn hét to:

"Ôi, ông trời ơi, có mưa ngọc lưu ly."

Một tiếng kêu lên, tất cả mọi người đều ngẩng mặt lên, ánh mắt tập trung giữa không trung.

Trên đỉnh tháp cao cách đó không xa, có vô số viên ngọc lưu ly nhỏ như bông tuyết nhẹ nhàng bay lượn, không ngừng từ trên cao rơi xuống. Lúc đầu còn tụ tập một chỗ, sau đó bị gió thổi tản ra khắp nơi, bay trắng đầy trời, từ xa nhìn lại, những viên ngọc lưu ly phản xạ dưới ánh mặt trời đẹp như một bầu trời sao.

Không phải mưa ngọc lưu ly, mà là rải ngọc lưu ly.

Trong lúc bay lượn những viên ngọc lưu ly va chạm vào nhau phát ra tiếng rất dễ nghe, phảng phất như tiên âm từ trời cao vọng xuống.

Các tiểu thư cao quý không ngờ Tôn Diệu lại làm ra chuyện điên cuồng như thế, ai nấy đều tròn mắt ngoác mồm mà nhìn.

Trên không gió lớn, có một ít viên ngọc lưu ly nhẹ nhàng rơi xuống mặt cỏ, trên tảng đá, bên dòng suối, thậm chí còn rơi vào trong nước chìm mất. Các ca cơ và nam kỹ đều không thể kềm chế được, dón dập đứng dậy đi nhặt, bọn họ không để ý hình tượng mà nằm rạp trên đất, có người bước xuống suối mò ngọc, tranh giành cướp đoạt, dứ dấn lôi kéo nhau.

Nhìn xuống khung cảnh hoảng loạn đó, Tôn Diệu đứng trên đỉnh tháp cười ha hả, tiếng cười cực kỳ đắc ý, can rở.

Không thể nghi ngờ, ả thắng rồi, đại đại thắng. Thắng một cách điên cuồng, thắng một cách hoành tráng.

Cảnh tượng xa hoa như thế, người người đều chấn động, chỉ có Ngô Từ Âm chú ý nét mặt Phương Tư Ninh.

Hắn chỉ mỉm cười đứng nhìn, như đang thưởng thức hoa tuyết.

Đẹp dễ giống như bức tượng tỉ mỉ điêu khắc, không chút thể hiện một tia kinh ngạc hoặc hâm mộ.

Dị thường bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức khác thường.

Chờ đến khi Tôn Diệu từ tháp cao đi xuống, không nói hai lời đã cười nhạt:

"Thẩm tiểu thư, lễ vật của ta so với người thì thế nào?"

Sắc mặt Thẩm An Bình hết sức khó coi, vừa muốn mở miệng lại bị Ngô Từ Âm đứng bên cạnh ngăn cản.

Tôn Diệu si nục Thẩm An Bình đến mức không còn chôn dung thân, đúng lúc đang dương dương tự đắc, lại nhìn thấy Phương Tư Ninh đi tới, rõ ràng là muốn nói chuyện với ả đây mà, Tôn Diệu vui vẻ tiến lên hai bước:

"Tur Ninh..."

Đứng một chỗ không nhúc nhích, sắc mặt Thẩm An Bình đỏ bừng, rõ ràng vì đấu thua mà thấy rất mất mặt. Ai ngờ Phương Tư Ninh lại nhẹ nhàng nói:

"Bây giờ vẫn còn sớm, Thẩm tiểu thư trở về Hương Xuân lầu đánh một ván cờ với Tur Ninh được không?"

Phương Tư Ninh mời Thẩm An Bình đánh cờ? Hắn chủ động mời người khác đánh cờ sao? Tất cả mọi người đều ngây ra, thậm chí ngay cả bản thân Thẩm An Bình cũng ngẩn ngơ suốt nửa ngày, đến khi xác định đối phương không phải nói đùa, nàng ta vô cùng mừng rỡ vỗ vai Ngô Từ Âm, luôn miệng nói:

"Được, được, được."

Không riêng gì Thẩm An Bình, những người khác cũng theo bọn họ chen chúc nhau rời đi, từ đầu tới cuối Phương Tư Ninh đều không nhìn Tôn Diệu dù chỉ một cái.

Tôn Diệu đứng ở đó, vẻ vui mừng đắc ý vì ngỡ rằng đã khiến mỹ nhân rung động từ từ biến mất, chỉ còn sự ghen tị phần nộ không thôi.

Một ca cơ và nam kỹ bên kia vẫn còn điên cuồng tranh nhau cướp đoạt những viên ngọc lưu ly, đó là rương ngọc lưu ly mà phụ thân chuẩn bị để tặng cho đại ca Tôn Hàm của ả vào ngày sinh thần một tháng sau. Quãng đi hơn năm ngàn dặm nhưng lại không đổi được một cái nhìn của mỹ nhân.

Thật sự là châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chơi mạt chược*

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Mạt chược là một môn chơi cờ có nguồn gốc từ Trung Hoa.

Cách chơi: Để chơi Mạt chược phải có từ 4 đến 6 người. Nếu có sáu người thì 4 người chơi, 2 người ngồi ngoài dự bị nhận gió Trung và gió Phát, hết gió Đông, 2 người này vô và 2 người cửa Đông và cửa Tây ra, còn nếu 5 người thì người thứ 5 gió Trung sẽ thế người gió Đông khi hết vòng gió.

Bắt đầu chơi, một người gieo ba con xúc xắc để chọn chỗ (2 con 1 màu và một con khác màu). Người được cửa Đông sẽ gieo xúc xắc để bắt đầu, một con để chỉ tụ bài nằm cửa nào, tổng số sẽ chỉ bắt bài từ hàng thứ mấy đếm từ phải qua trái. Nếu chỉ có bốn người chơi thì lần đầu tiên gieo xúc xắc trúng cửa nào, người ở cửa đó sẽ là cửa Đông, còn từ 5 người thì ai được cửa Đông sẽ giữ cái, gọi là nhà cái, những người còn lại là nhà con.

Lấy bài hay bắt bài mỗi người 13 quân, cửa cái 14 quân và sẽ đánh ra 1 quân đầu tiên. Khi tới hay ù thì sẽ có 14 quân.

14 quân bài khi tới được chia ra là 4 phu, mỗi phu 3 quân và 1 cặp mắt. Có hai loại phu là phu ngang và phu dọc, dù ngang hay dọc tất cả các phu đều phải cùng một loại, một hàng. Ví dụ sách ăn theo sách, văn theo văn, vạn theo vạn, tài phao theo tài phao. Phu ngang là ba con giống nhau, nếu có hai con mà người khác đánh ra bất kỳ từ cửa nào cũng có quyền ăn, khi đó phải xướng lên "phồng" hoặc "đôi", phu dọc là theo thứ tự, ví dụ 234, 345... và chỉ được ăn khi người trên đánh xuống, khi tới thì bất kỳ cửa nào đánh cũng được. Tất cả tài phao đều là phu ngang.

Cửa cái, sau khi bắt bài nếu có hoa hoặc khung thì dừng, trường hợp chỉ có 1 hoa có quyền đánh hoặc dừng, nhưng từ 2 hoa bắt buộc phải dừng. Hoa đứng cửa thì được tính phán và không được đánh khung nữa, còn nếu không có hoa cửa vẫn được quyền đánh khung (nhiều nơi không cho). Dừng xuống bao nhiêu hoa hoặc khung thì được bắt lại bấy nhiêu quân bài ở chồng ngược lại gọi là đầu coong. Nếu đủ 14 con bài mà tròn, nhà cái sẽ ù gọi là Thiên ù.

Sau khi cả làng đã lấy hoa xong thì nhà cái sẽ đánh ra một con bài rác, người kế tiếp nếu ăn không được và không bị ai phồng (lấy vào hay ăn bài) thì sẽ được bắt một con vào bài từ chồng bài thuận, và sau đó sẽ phải đánh đi một con.

Cứ đánh và bắt bài như vậy cho tới khi bài tròn, nghĩa là khi đủ 4 phu và 1 mắt thì được ù. Nếu bắt lấy mà ù thì gọi là ù cái và cả làng phải chung cái, còn nếu người khác đánh cho ù thì ai đánh phải chung cái, 2 người kia sẽ chung con. Thông thường chung cái sẽ gấp đôi chung con (không kể điểm thưởng), vì thế tránh chung cái cũng là một cách đánh để đỡ phải thua nhiều, và đây là một nghệ thuật cũng như chiến thuật căn bản của người chơi Mạt chược: Ăn lớn, chung nhỏ.

Hai ngày sau, Hương Xuân lần lại có một vị khách quý ghé thăm.

Tôn Diệu bước vào cửa, nữ nô thấy á sặc mặt lập tức thay đổi, vội vã đi vào thông báo.

Tú ông đơn đã cười hi hi tiến lên đón tiếp:

"Ay da, thì ra là Tôn tiểu thư đến chơi, mau vào trong ngồi."

Rõ ràng là sợ á gây sự, nhưng vẫn làm ra vẻ vui mừng đón tiếp, Tôn Diệu khịt mũi coi thường, vênh váo hung hăng hỏi:

"Tur Ninh đâu?"

Đào Xuân cười nói:

"Tôn tiểu thư, bên trong đang mở màn, Tur Ninh đang ở cùng với..."

Ý tứ chính là Phuong Tur Ninh đang chơi mạt chược bên trong.

Tôn Diệu nhếch môi cười lạnh một tiếng:

"Đã như vậy, ta cũng đi xem." Nói xong liền đẩy tú ông ra, hùng hổ lên lầu.

Trong phòng, mấy nam kỹ nổi tiếng của Hương Xuân lần đầu đang ngồi đó, ngay cả Tinh Vân Ca cũng có mặt, quả thật trăm hương khoe sắc, mê hoặc lòng người. Tôn Diệu tìm kiếm Phuong Tur Ninh trong số các nam kỹ xinh đẹp đó, sau đó khi thấy người, đôi mắt ả liền dính chặt lên người hắn, không chớp mắt một cái.

Phuong Tur Ninh ngồi bên cạnh người Thẩm An Bình, vẫn một thân y phục đồ rục. Tôn Diệu từng nhìn thấy hắn ngồi gầy còm trên sân khấu, ả cảm thấy, cho dù là hắn đang ở đâu, cho dù hắn không làm gì, vẫn khiến ả cảm thấy mê mẩn không thôi. Nhưng nếu ánh mắt ấy chỉ có một mình Tôn Diệu ả thì càng hoàn mỹ.

Những tiểu thư đang ngồi đây đều xuất thân hào môn, vung tiền như rác, Thẩm An Bình nhìn thấy Tôn Diệu, trên mặt lập tức nở nụ cười:

"Tôn tiểu thư cũng đến chơi một ván đi."

Lần trước Tôn Diệu vì muốn hả giận, xài hết hơn năm ngàn lượng bạc, rương ngọc lưu ly này không phải của ả, nếu như bị đại ca hung dữ biết được, chỉ sợ là... Theo bản năng, ả quyết định rút lui, không ngờ Ngô Tử Âm dường như nhìn thấu được đáy lòng ả nên cười khê:

"Tôn tiểu thư, ngươi đừng mắc lừa nàng ta. Hôm nay họ Thẩm này như gặp vận may, thắng liên tiếp không ngừng, ta khuyên ngươi đừng chơi thì tốt hơn."

Tiếng con bài xào xào trên bàn lại vang lên ào ào, sau đó đã được sắp chỉnh tề, Mạn Chu là tiểu thư của phủ Binh Bộ thượng thư ngồi đối diện cũng cười ha hả:

"Đúng rồi, còn thua nữa ta cũng phải cời quần ra giao cho Thẩm tiểu thư mất."

Ba người bọn họ vốn có giao tình rất tốt, giờ khắc này một đáp một xướng rõ ràng là đang sỉ nhục ả.

Tôn Diệu hằm hằm mặt lập tức đi tới, liếc xéo Ngô Từ Âm:

"Vậy thì mời ngươi nhường chỗ đi."

Ngô Từ Âm đứng dậy ngồi vào chỗ bên cạnh Thẩm An Bình, chỉ có đôi mắt vẫn để ý đến Phuong Tư Ninh.

Tiểu Cảnh lập tức cung kính cầm một hộp thẻ bài đi đến, tới trước mặt Tôn Diệu, nở nụ cười xinh đẹp:

"Tôn tiểu thư là muốn..."

Ánh mắt Tôn Diệu nhìn về phía Phuong Tư Ninh, chỉ thấy hắn đang nghiêng người nói chuyện với Thẩm An Bình, không hề chú ý đến bên này, nhất thời không khỏi tức giận, ả lớn tiếng quát:

"Năm trăm lượng."

Phuong Tư Ninh hơi đưa mắt nhìn qua, khoé môi mỉm cười không nói gì.

Hai viên xúc xắc màu trắng đặt ở khoảng trống giữa bàn.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, Tôn Diệu lại là cao thủ đánh mạt chược, sau khi ngồi xuống đã chém giết khắp nơi, trận thứ thất toàn thắng, trên mặt ả khó nén được vẻ đắc ý. Trận thứ hai, Tôn Diệu lại thắng, nụ cười trên mặt liền vô cùng ngạo mạn, vừa cười vừa không tự chủ được nhìn chăm chăm Phuong Tư Ninh.

Thẩm An Bình bị thua liên tục sắc mặt không khỏi trở nên khó coi. Phuong Tư Ninh lại cười nói:

"Xem ra thần tài đổi vị trí rồi, chỉ bằng Tư Ninh thay Thẩm tiểu thư chơi vài ván."

Thẩm An Bình nghe vậy, lập tức nở nụ cười:

"Được, thắng là của Tư Ninh, thua thì ta chịu."

Tôn Diệu cười gằn, Thẩm An Bình này bắt quá chỉ đang tìm bậc thang để đi xuống mà thôi. Sau khi Phuong Tư Ninh ngồi thay chỗ, trận thứ ba tiếp theo Tôn Diệu lại thắng, trong lòng không khỏi cảm thấy tự mãn. Nhưng mà từ ván thứ tư, ả chỉ mới đánh có một nửa số bài đã bị đánh một gậy, không có bài chống đỡ. Ván thứ năm, thứ sáu, Tôn Diệu thua liền ba ván, không nhiều không ít, thua đúng một ngàn lượng.

Cảm thấy tình hình không đúng, nữ nô theo hầu lo lắng quẩn hết người, thấp giọng nói:

"Tiểu thư, hay... chúng ta về đi."

Tôn Diệu đang thua tiền, sắc mặt đương nhiên vô cùng không tốt, lạnh lẽo nói:

"Cút ra."

Phuong Tư Ninh nhìn Tôn Diệu một chút, trong mắt xẹt qua tia trào phúng.

Ván tiếp theo, dường như Tôn Diệu đang từ từ đổi vận, cũng thắng được vài lượt bài, thu về được 50 lượng, trong lòng ả mới bình tĩnh lại một chút. Nhưng cứ như đang bị ông trời trêu chọc vậy, ván tiếp theo, Tôn Diệu lại bắt đầu xuống dốc, không bao lâu, đã thua sạch sành sanh.

Phuong Tư Ninh tráo bài, động tác thanh thoát nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, không nhìn ra một kẽ hở. Trò mạt chược này từ năm ba tuổi hắn đã ngồi trong lòng đại tỷ Phuong Văn Bình mà học được, xưa nay vô cùng thành thạo, chỉ cần con bài vào tay, hắn có thể muốn gì được đó. Dĩ nhiên Tôn Diệu đánh mạt chược cũng không tệ, nhưng Tôn Ngự Sử là người cực kỳ căm ghét những trò bài bạc này, cho nên kỹ thuật của ả làm sao có thể so với hắn được.

Tôn Diệu theo bản năng muốn đứng lên, lại bị Thẩm An Bình dè lại:

"Ay, sao mà nói đi là đi ngay vậy. Đánh, nhất định phải đánh."

Tôn Diệu cắn chặt răng, ả biết nếu hôm nay lâm trận bỏ chạy, đời này ả cũng đừng mong nâng cao đầu ở kinh thành nữa, nhưng nếu tiếp tục đánh...

Chóp mũi của Tôn Diệu bắt đầu đỏ mồn mồn, miến cưỡng chống đỡ, nắm một con bài trong tay xoay tới xoay lui không ngừng, phải cân nhắc bảy tám lần

mới dám đặt xuống. Rõ ràng điển hình leo lên lưng cộp khó xuống, toàn bộ số tiền kia đều không phải của ả, nếu không thể thắng lại, vậy thì đời này Tôn Diệu ả đừng mong quay về gặp đại ca.

Phương Tư Ninh lặng lẽ nhìn về mặt của Tôn Diệu, hạ mi che lại sự lạnh lùng và chế giễu trong đáy mắt. Người ở phía sau nhìn vào những con bài của hắn luôn cảm thấy kỳ lạ, Phương Tư Ninh khẽ mỉm cười, cầm một con bài trong tay ném ra ngoài.

Gió Đông.

Lần này, khắp phòng yên lặng như tờ.

Mồ hôi trên trán Tôn Diệu càng nhiều, vạt áo trước sau đều ướt đẫm, tay cũng bắt đầu run rẩy, ả đột nhiên đứng phắt lên, về mặt giận giữ nhìn hắn:

"Phương Tư Ninh, ngươi dám phá bài."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Từ từ đi xuống vực

Thẩm An Bình nhếch môi cười lạnh nói:

"Dám chơi dám chịu, ở đây có bao nhiêu con mắt như vậy, ngại cho rằng người khác đều bị mù cả sao?"

Cả mặt Tôn Diệu tức đến đỏ bừng lên, rõ ràng đã phẫn nộ cực điểm.

Nhìn thấy đối phương đã rơi vào bẫy, Phương Tư Ninh nhẹ nhàng đẩy bài về phía trước một cái, ôn hòa nói:

"Chơi bài thật vô vị, hay là quay lại đánh cờ đi."

Hắn nói như vậy, rõ ràng là đang cho Tôn Diệu cơ hội không bị thua đến mức cái quần cũng không có mà mặc.

Mọi người nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, Mạn Chu giật giật miệng như muốn nói gì, Thẩm An Bình tức thì kéo áo nàng ta lại, không hề để ý cười nói:

"Được, không chơi không chơi, ta đánh cờ với Tư Ninh."

Thẩm An Bình đã sớm mê mẩn Phương Tư Ninh đến thần hồn điên đảo, giáo huấn Tôn Diệu chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải bận tâm.

Trên mặt của Tôn Diệu cũng hiện lên vẻ sùng sốt, nhưng đồng thời trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, bấy giờ ả mới phát hiện khắp toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Lúc đi ngang qua người Tôn Diệu, Phương Tư Ninh nhẹ nhàng nâng mắt liếc ả một cái, chỉ một cái nhìn thoáng qua thôi, đã khiến cho trái tim vừa rơi xuống vực của Tôn Diệu lại bay lên tận mây xanh.

Ra cửa, người đi sau cùng - Ngô Tử Âm lặng lẽ đến gần, thấp giọng cười nói:

"Trước khi mèo cắn chết chuột đều muốn chơi đùa một trận, hôm nay Tư Ninh chơi có vui không?"

Phương Tư Ninh hơi nghiêng đầu, ánh mắt đen tĩnh lặng nhìn nàng ta, vẫn ôn hòa trả lời một câu:

"Cuộc sống của các vị tiểu thư thế gia đa phần đều nhàm chán, màn kịch hôm nay, Ngô tiểu thư xem có thấy thú vị không?"

Ngô Tử Âm sững sờ, chớp mắt hai cái, trong mắt phóng ra tia phong lưu, cười ha ha nói:

"Thú vị, thú vị, quả là rất thú vị."

Có một thì có hai, có hai sẽ có ba. Đánh bạc là thứ rất dễ khiến người ta mê muội. Phương Tư Ninh dám đánh bạc, là bởi vì hắn vĩnh viễn sẽ không bị dục vọng và những nhân tố khác khuấy nhiễu. Hắn đánh bạc chỉ có một mục đích, chính là thả mồi dẫn cá cắn câu. Hắn có thể thắng không phải dựa vào vận may, mà bằng sự lý trí sáng suốt, cộng với sự chuẩn bị chặt chẽ.

Phương Tư Ninh biết rõ tài sản của Tôn Diệu, càng biết đó là tài sản riêng của vị Từ chính phu kia giao hết cho muội muội đáng tin cậy này quản lý. Tài sản đại khái là ba vạn lượng, hắn chiếu theo số lượng đó sắp xếp thành kế hoạch một tháng. Một ngày một ngàn lượng, mười ngày sẽ thắng được một vạn lượng.

Nhưng trên thực tế, không phải ngày nào Tôn Diệu cũng đến, cho nên mỗi lần Tôn Diệu đến thì hẳn phải tính toán thật kỹ, dẫn dắt ả vào những ván bài khác nhau, mỗi một ván bài, tiền thắng được đều phải vượt hơn ba ngàn.

Từ đầu tới cuối, Phuong Tư Ninh đều chỉ ngồi bên cạnh Thẩm An Bình cười cười xem bọn họ đánh bài, hẳn nói cho Thẩm An Bình biết cách làm sao không chế được tiền đánh bạc, ván trước bị thua, ván này phải ít lại, như vậy mới giữ được lâu dài. Mà nếu ván trước thắng, thì phải dùng số tiền thắng được phân phối đều ra, gia tăng số tiền đặt cược thích hợp cho ván sau.

Đây chính là quy tắc cơ bản mà đại tỷ cười nói với hắn. Nhớ vào một ngày sáu năm trước. Khi đó hắn đang ngồi đánh đàn cho phụ thân nghe thì thấy đại tỷ vui vẻ đi tới.

Tỷ ấy rõ ràng đã đánh nhau với người ta. Còn nói hôm nay gặp được một người thú vị. Hắn tò mò hỏi người đó là ai? Thế mà đại tỷ lại đưa cho hắn một miếng ngọc bội tinh xảo. "Không phải đệ vẫn thích sưu tầm ngọc bội sao? Cái này là tỷ cầm đồ giùm cho nàng ấy đấy. Nàng ta giàu như vậy, chắc sẽ không chuộc lại đâu."

Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Phuong Tư Ninh xẹt qua tia bi thương rồi lại trở về tĩnh lặng như nước.

Trước kia Thẩm An Bình không biết những quy tắc này, xưa nay nàng ta đánh bạc cược rất tùy tiện, thắng thua bao nhiêu cũng không thèm để ý. Nhưng từ khi có Phuong Tư Ninh, trong vòng nửa tháng gần gũi chỉ thắng chứ không thua, Thẩm An Bình không khỏi cảm thấy rất kinh ngạc.

Tôn Diệu thì hoàn toàn ngược lại, đánh thua bạc cược khiến cho máu cả người ả sôi sùng sục, càng lún càng sâu, bất tri bất giác đã thua hết ba vạn lượng cho những ván bài, hơn nữa vẫn đang không ngừng thua, cuối cùng Tôn Diệu chỉ có thể ký tên điểm chỉ vay nợ, hoàn toàn không còn tiền để chi trả. Tôn Diệu vốn là người rất sáng suốt và khôn khéo, không ngờ chỉ trong một tháng gần gũi đã biến thành một người khác, điên cuồng làm ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt, Ngô Tử Âm nhẹ nhàng hạ xuống một con cờ, cười như không cười nhìn Phuong Tư Ninh:

"Gần đây Tôn Diệu thua rất nhiều tiền, đã trở thành con bạc trắng tay trong Hương Xuân lâu rồi."

Phuong Tư Ninh chăm chú nhìn bàn cờ, giống như không nghe thấy nàng ta nói gì.

Ngô Tử Âm khẽ nháy mắt:

"Không phải ván nào Tôn Diệu cũng thua, ngược lại, nàng sẽ thắng được một ít tiền, sau đó thua lại càng nhiều hơn."

Hạ một con cờ xuống, hắn đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc qua bên tai, ánh mắt nhìn nàng ta rồi nhìn xuống bàn cờ tỏ ý nhắc nhở:

"Ngô tiểu thư, đến phiên rồi."

Ngô Tử Âm nhìn chăm chú vào Phuong Tư Ninh, Tôn Diệu đã bị biến thành một con cờ bạc, mỗi lần đều sẽ thắng được một chút, sau đó tâm lý háo thắng sẽ tăng lên, tiền đặt cược càng nhiều, cuối cùng thua sạch sẽ.

Ngô Tử Âm suy nghĩ, nam nhân đã nhìn thấu tâm tư của Tôn Diệu, và bố trí một cái bẫy cho ả nhảy vào.

Hạ xuống một quân cờ đen, nàng ta nhướn cao lông mày:

"Ta không thích người khác lợi dụng bằng hữu của mình."

Tuy Ngô Tử Âm không chỉ mặt gọi tên, nhưng Phuong Tư Ninh biết rõ nàng ta đang nói tới ai.

Hắn cười nhẹ:

"Tiền làm hai con quay đã thắng lại gấp mười lần rồi."

Phuong Tư Ninh đột nhiên nói một câu như vậy, thật sự làm nàng ta kinh ngạc đến không nói nên lời.

Phuong Tư Ninh đưa mắt nhìn qua, ngón tay thon dài hạ xuống một quân cờ:

"Ngô tiểu thư, Tư Ninh thắng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sát khí nổi lên

Ngô Từ Âm nhìn bàn cờ, lại nhìn sang Phương Tur Ninh, không nhịn được hơi nhướn mày. Hắn dạy Thẩm An Bình làm sao khống chế tâm tình của mình, mặc dù biết bản thân nắm chắc phần thắng, cũng sẽ không vì thắng lợi tạm thời mà mất đi lý trí. Tất cả tiền đều được Phương Tur Ninh dùng phương pháp nghiêm ngặt phân chia làm nhiều phần, số tiền đổ vào bài bạc chỉ chiếm một phần năm. Cho nên Thẩm An Bình không hề bị tổn thất, Phương Tur Ninh không biến nằng ta trở thành con bạc, mà dạy Thẩm An Bình cách để trở thành người chiến thắng.

Hương Xuân lâu là nơi nào chứ?

Nơi này là nơi để mua vui, chỉ cần thu phí xong thì tất cả đều không liên quan đến nữa, bất kể bên nào thua hay thắng, Hương Xuân lâu đều không tổn thất một phân tiền, càng không bị liên lụy chuyện gì. Hương Xuân lâu không có tổn thất, Phương Tur Ninh càng không có, nằng hoàn toàn không can hệ, ním cười ngồi một bên, có lúc thậm chí còn không xuất hiện.

Con bạc một khi đã bị dụ dỗ, bất kể nguyên nhân dụ dỗ trước kia có còn hay không, ả cũng đã mất đi lý trí, chỉ biết điên cuồng lao về phía trước. Người nào sau khi thua bạc cũng đều muốn gỡ lại, Tôn Diệu biết rõ hậu quả càng đánh thì sẽ thế nào, nhưng ả nhất định phải đánh, vì trong suy nghĩ của ả luôn cho rằng bản thân có thể trở mình.

Người phát điên vì bài bạc, chỉ có một mình Tôn Diệu.

Phương Tur Ninh bưng trà khẽ nhấp một ngụm, Ngô Từ Âm biết đây là ý muốn tiễn khách, nằng ta đập cây quạt vào lòng bàn tay, đứng dậy đi tới cửa, đột nhiên lại xoay người lại cười nói:

"Tuy rằng phủ Ngự Sử có tiền, nhưng mọi chi tiêu đều ghi rõ vào sổ sách, Tôn Diệu vẫn luôn điểm chỉ ký giấy nợ, vài ngày nữa chủ nợ chắc chắn sẽ đến gõ cửa, e là nằng ta sẽ bị Tôn Ngự Sử đánh đến gãy chân."

Đánh gãy chân?

Đó chỉ là hậu quả nhẹ nhàng nhất thôi, số tiền mà Tôn Diệu thua lần này, cũng đủ tiêu tốn hết nửa gia tài của Tôn Ngự Sử.

Tôn Ngự Sử tính tình cứng rắn chính trực sẽ xử lý nữ nhi bài bạc bại hoại này như thế nào, kết quả không cần nói cũng biết.

Ngô Từ Âm lại đưa mắt nhìn Phương Tur Ninh, chỉ cảm thấy dưới ánh nến, đôi mắt làm người ta mê mẩn đắm chìm kia lại tràn ra mấy phần tà khí.

Hắn luôn ôn hòa tĩnh lặng như ngọc, nhưng hành sự lại quỷ dị khó lường.

Giống như Thẩm An Bình, Ngô Từ Âm nằng cũng rất yêu thích dáng vẻ và cử chỉ của Phương Tur Ninh, thậm chí ngay cả giọng nói ôn hòa kia đều làm người ta mê mẩn, có thể nói nằng chưa từng thích một nam tử nào như vậy. Nhưng nằng vẫn luôn cảnh giác, bởi vì nam tử ôn hòa như ngọc này vậy mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã khiến một người thông minh phải tán gia bại sản, còn không thể mò ra được chút can hệ nào đến hắn.

Qua đó có thể thấy được Phương Tur Ninh làm việc chu đáo, kín kẽ không một chút sơ hở, chỉ sợ đến giờ Tôn Diệu cũng không biết, hắn đã đào một cái hố cho mình nhảy vào bằng cách nào.

Từ đầu tới cuối, Phương Tur Ninh chỉ yên tĩnh ngồi một bên, nhìn Tôn Diệu vui vẻ nhảy vào vực sâu vạn trượng.

Nam tử như vậy nằng vốn nên tránh xa mới là thượng sách, nhưng cứ mỗi khi nhớ đến đôi mắt đen tĩnh lặng và tâm tư của Phương Tur Ninh, suy nghĩ duy nhất còn lại trong lòng nằng chính là: Muốn có hắn.

Đây là một sức hấp dẫn kỳ lạ đến bản thân Ngô Từ Âm cũng không có cách nào nói rõ, giống như lúc còn nhỏ nằng bị té gãy chân phải ở trong phủ dưỡng thương, mỗi khi cử động đều đau đến thấu xương thấu tủy, nhưng vẫn không kèm được muốn nếm thử tư vị đau đến không thể chịu đựng nổi đó.

Cuối cùng Ngô Từ Âm cũng rời đi, tiểu Cạn lặng lẽ nhìn Phương Tur Ninh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Nhìn bàn cờ trên bàn, hắn đưa tay náo loạn các quân cờ.

Nhất định Ngô Từ Âm sẽ cho rằng hắn có tâm tư độc ác, nhưng nằng ta có biết hay không, bằng cách nào hắn cố gắng sống cho đến bây giờ?

Từ gia... mỗi một người đều không bằng cảm thú.

Khi bọn họ ở trong phủ cao cửa rộng, chăm êm nệm ấm, có từng nghĩ tới hắn phải nằm ở nơi rách nát gió tuyết lạnh lẽo?

Khi bọn họ tận hưởng sơn hào hải vị, có từng nghĩ tới hắn bị đuổi đến nơi ở của hạ nhân ăn không đủ no?

Khi bọn họ tùy ý đánh mạt chược mua vui, có từng nghĩ tới Phương gia hắn đã không còn, trên người hắn khắp nơi là vết thương?

Không có!

Không có bất cứ ai nghĩ đến hắn, không có ai chịu buông tha cho hắn.

Mỗi người đều phải trả giá cho hành động của chính mình, trước kia Phương Tur Ninh ngu si nhường nhịn như vậy, cho nên mới phải chịu những đau khổ này, Tôn Diệu thì có khác biệt gì chứ?

Giết người không thấy máu thì có gì khó!

Chi tiếc, Ngô Từ Âm đã đoán sai, cái Phuong Tur Ninh hẳn muốn, không phải là tiền, mà là mạng của Tôn Diệu.

Ba ngày sau chủ nợ của Tôn Diệu tới cửa phủ Ngự Sử, Tôn Kiến Du không ngờ mình mới vừa viết tấu sớ kết tội Hoài Nam vương dung túng nữ nhi hành hung người khác, quay đầu lại nữ nhi mình đã cho mình một bạt tay thật đau. Trong cơn giận dữ, bà ta cắn răng trả hết tiền nợ, vì quá đau lòng và tức giận mà đánh cho Tôn Diệu ba mươi gậy. Chuyện này bị làm âm ỉ lên, người trong phủ Ngự Sử cầu xin cũng vô dụng, cuối cùng kinh động đến trưởng tử Tôn Hàm sớm đã xuất giá, Tôn Hàm vừa nghe thấy tài sản riêng mình giao cho muội muội quản lý đã bị thua sạch, nhất thời tức giận đến ngất xỉu, khi tỉnh lại không nói một lời đã quay đầu bỏ đi. Lúc này có người cố ý tung chuyện hôm đó Tôn Diệu vùng tiền thì thổ với người khác ra ngoài, Tôn Ngự Sử càng tức giận, lại đánh cho nữ nhi đang đau đớn nằm đó một trận gần chết, nhốt ở trong nhà không cho phép ra ngoài.

Tôn Diệu bị nhốt nửa tháng, trái suy phải nghĩ rốt cuộc đã cảm thấy không đúng, tất cả dường như đều không liên quan đến Phuong Tur Ninh, nhưng mọi thứ đều bắt đầu từ hắn. Ắ muốn gặp mặt Phuong Tur Ninh nên tìm mọi cách trốn ra khỏi phủ Ngự Sử.

Đi đến cửa lớn của Hương Xuân lầu, Tôn Diệu càng nghĩ càng tức giận, đôi mắt tràn ngập sự độc ác âm hiểm. Tiễn nam kia, khá khen cho một đôi mắt câu hồn như vậy, giọng nói ôn hòa như vậy, nhưng lại cả gan ở trong bóng tối đổ thêm dầu vào lửa, gây nên sóng gió.

Nếu như không phải vì hắn, ả sẽ không chìm sâu vào trong bài bạc.

Gắt gao nắm chặt khớp tay đến trắng bệch, Tôn Diệu hận không thể bóp nát cả ngón tay. Được lắm, người bắt nạt, đừng trách ta bất nghĩa, dù sao ta cũng không được sống yên ổn, vậy chỉ bằng lấy mạng của người để trút hết cơn giận này đi.

Nghĩ như vậy, đôi mắt đỏ ngầu của ả liền hiện lên tia sát khí, gương mặt vốn phong lưu càng trở nên dữ tợn.

Ở đầu kia của hành lang truyền đến giọng nói ôn hòa của Phuong Tur Ninh:

"Thẩm tiểu thư nói đùa rồi, bất quá chỉ là mấy kỹ xảo nhỏ thôi..."

Không biết Thẩm An Bình lại nói gì, bên trong ngập tràn tiếng cười.

Tôn Diệu giận đến nghiến răng kèn kẹt:

"Cứ cười đi cười đi, Phuong Tur Ninh, xem ta có hủy đi xương cốt của ngươi không."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiếp tục thả câu

Trong phòng, lư hương bằng ngọc tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, khói thơm lượn lờ bay lượn trên không trung, phảng phất như đào nguyên tiên cảnh.

Phuong Tur Ninh dùng một cây trượng nhỏ như một cái xên, tỉ mỉ san phẳng phần hương bên trong hương trện, dáng vẻ ôn hòa, cộng thêm đôi mắt đen tĩnh lặng ấy, mọi người đều không khỏi ngẩn ngơ ngẩn nhìn.

Trên đời này quả thật có người làm cái gì cũng khiến người ta thấy hài lòng thích thú.

Thẩm An Bình chống tay lên bàn nhìn chăm chăm đôi mắt của hắn, Ngô Từ Âm ôm mỹ nhân nhẹ giọng cười đùa, cơn mắt thỉnh thoảng lại rơi vào trên người Phuong Tur Ninh.

Cả phòng đều là tiểu thư thế gia, chỉ nói chuyện phong nguyệt, nhưng nói đi nói lại cuối cùng cũng sẽ nói đến chuyện trên dưới triều đình.

Thẩm An Bình thở dài nói:

"Gần đây mẫu bà ta gọi ta đi rèn luyện trong quân, mấy người kia không thích nhất chính là những con cháu nhà giàu như chúng ta, hờ một chút là nguyên tắc này nọ, ta nhìn là thấy phiền rồi."

Ngô Từ Âm cười đưa ly rượu cho nàng ta:

"Đây là cơ hội tốt người khác cầu còn không được. Nếu mẫu thân ngươi đã nói như vậy, có thể thấy là đã chuẩn bị xong hết rồi, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt thòi, dù sao đi một chuyến cũng tốt, còn hơn tương lai không có chiến tích gì để kế thừa tước vị. Vậy ngươi có biết mẫu thân ngươi định đưa ngươi tới đâu không?"

Thẩm An Bình nghe vậy cũng không phản đối, nghĩ nghĩ một chút mới nói:

"Ta có nghe là đi Tây Thành thì phải. Hơn hai tháng trước ta có nghe lén được mẫu bà bàn chuyện với người ta, nói Lâm tướng quân phụng mệnh Nữ hoàng tới đó, ngoài mặt là huấn luyện tân binh, bên trong lại có ý tra xét lại quân đội do Tây Quận Vương nắm giữ. Bây giờ mẫu bà muốn đưa ta tới đó. Muốn làm trò gì đây?"

Bàn tay cầm cây trượng nhỏ hơi nhún mạnh, phần hương trong triện liền lồm xướng một lỗ nhỏ. Ánh mắt đen láy của Phương Tư Ninh xẹt qua một tia sáng.

Đưa mắt nhìn Thẩm An Bình, Ngô Từ Âm cười đầy thâm ý:

"Chắc mẫu thân ngươi thấy ngươi suốt ngày lêu lổng nên muốn đưa ngươi tới cho Lâm tướng quân huấn luyện ngươi thành một tiểu tướng quân chăng?"

Mây rậm nhú lại, về mặt Thẩm An Bình hiện lên sự ngang tàng:

"Ngươi ấy, cứ như là ta cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, không có chuyện gì làm vậy. Lâm tướng quân có công trạng hiển hách thì sao, ta chỉ cần thừa kế tước vị là được. Ta không ham thích cái chỗ ngay có một nam tử cũng không có."

Ngô Từ Âm nghe vậy ngẩn đầu lên, giả bộ tròn to đôi mắt thanh tú:

"Lẽ nào ngươi không phải? Nội cái việc ngươi không thích vào đó vì không có nam tử là đủ chứng minh rồi."

Thẩm An Bình bị ghen một cái:

"Ta thì sao chứ, dù sao cũng tốt hơn muội phụ của Thái nữ, đó mới gọi là bá vương hoang đường."

Ngô Từ Âm bắt ngờ nở nụ cười, gật nhẹ nói:

"Cũng phải, nàng ta xưa nay vô cùng hoang đường, gần đây không biết sao lại mê mẩn một con hát trong Bồng Ca viên, dù bắt ép cỡ nào cũng muốn ở lại rạp hát không chịu về, nhiều lần làm cho Thái chính phu giận tím mặt, còn nói là tới nay sẽ đích thân đi bắt nàng ta về nữa."

"Tin tức đúng là linh thông, hóa ra ngươi còn là con sâu trong bụng Thái chính phu." Thẩm An Bình rõ ràng là không tin, mở miệng trêu chọc.

"Người khác nói thì đúng là không thể tin, nhưng thông tin này là do Mạn Chu nói đấy." Ngô Từ Âm phe phẩy quạt, cười đến tiêu sái.

Gió thổi qua, tro hương lập tức bay vào mặt Thẩm An Bình, nàng ta hắt hơi hai cái mới khịt mũi coi thường nói:

"Hai người các ngươi đã nói chuyện gì với nhau tưởng ta không biết sao?! Ta đã đoán ra được rồi, yến tiệc lần trước, ta nhìn thấy Mạn Chu và Chiêu Nhi của phủ Thái nữ liếc mắt đưa tình, nói ra cũng không có gì lạ, Thái chính phu có một muội muội như vậy, làm sao mà không chú ý được?"

Thái chính phu Giai Hải Yên chính là nhi tử của Thái phó đương triều, từ nhỏ đã có tài danh, mỹ mạo đoan chính. Sau đó Thái nữ tuyển phu, Nữ hoàng đích thân lựa chọn, đến ngày sắc phong, phượng liễn nam vàng khảm ngọc đưa đến rước Thái chính phu về phủ, bách quan theo hầu phô trương chấn động cả kinh thành. Lẽ ra Giai gia vốn sẽ phong quang vô hạn, nhưng đáng tiếc Thái phó cả đời anh minh, không ngờ lại sinh ra một nữ nhi không ra gì Giai Đồng Quan. Nữ nhi này ngày ngày rong chơi nhàn rỗi sinh sự khắp nơi, Thái phó đại nhân tuổi tác đã cao không thể quản thúc, Thái chính phu còn đặc biệt đưa nàng ta vào Quốc Tử Giám hy vọng quản giáo được người.

Ai ngờ nàng ta lại xưng vương xưng bá trong Quốc Tử Giám, ăn uống mua vui chuyện gì cũng giỏi, không từ bất cứ việc xấu nào, không chỗ nào không quậy phá, làm cho Học quan bị chọc tức chết. Danh tiếng cả đời Thái phó đều bị hủy trong tay nàng ta. Thái chính phu thương tiếc muội muội từ nhỏ đã mất phụ thân mới không nhẫn tâm trách cứ, không đành lòng đánh đập, chỉ có thể ngày ngày phái người theo sát hấn.

Không biết là ai hiến kế cho Thái chính phu, nếu Giai tiểu thư đi thanh lâu, thì cho một đội thị vệ mặc thiết giáp đi theo đứng ở ngay đầu giường, làm cho cả căn phòng toàn người là người, khiến nàng ta không thể làm được gì. Nếu Giai Đồng Quan đánh nhau ngoài đường, thì cho một đám phụ nam xanh đỏ tím vàng ôm kéo khóa không ngừng, cứ làm như vậy, những người bên dưới ngoài mặt sẽ không dám biểu hiện gì, nhưng sau lưng nhất định bàn tán đủ thứ, cười nàng ta đủ chuyện, cười đến sái quai hàm.

Giai tiểu thư tức giận vô cùng, nổi cơn lên kiên quyết trường kỳ ở lại rạp hát, ai khuyên cũng không chịu về phủ, chính điểm này cũng đã hoàn toàn chọc giận Thái chính phu, gần đây đang chuẩn bị cầm gậy cầm đuốc đi trừng trị vị muội muội này một trận.

Ngô Từ Âm thờ dãi:

"Giai Đồng Quan này đúng là đáng thương, tần lâu sở quán không cho đến, bây giờ cả rạp hát cũng không cho đi."

"Cái gì mà rạp hát, ngài còn chưa biết sao?"

Kỹ nam dựa trong lòng Ngô Từ Âm mềm mại lên tiếng:

"Vị chủ nhân kia đã nghĩ ra một trò chơi mới, bây giờ có thể nói là chấn động kinh thành rồi."

Nam kỹ này tinh thông nhất là hát khúc, có không ít bằng hữu bên trong rạp hát, những lời y vừa nói ra, mọi người liền nổi lên hứng thú dồn dập.

Giọng nói nam kỹ rất êm tai, miêu tả cảnh Giai Đồng Quan ở rạp hát, đặc biệt mời đào hát nổi tiếng nhất là Vũ Dương công tử đến chiếu theo kịch bản của nàng ta mà diễn.

"Dưới sân khấu mọi người đều kinh ngạc, không biết vị tiểu thư thế gia này rốt cuộc đang bày trò gì, đợi đến khi nữ tú tài trên sân khấu mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy trên giường..."

Nam kỹ cười hi hi, lại không chịu nói tiếp, nhất thời khiến cho Thẩm An Bình cảm thấy rất hứng thú, năn nỉ y tiếp tục nói.

Thành công lấy lại được sự chú ý của mọi người, y ngược chiếc cảm trắng nõn lên, mang theo tia đắc ý nhìn về phía Phương Tư Ninh, lúc này mới tiếp tục nói:

"Hoa đán ở đầu giường chỉ khoác một tấm lụa mỏng, tấm thân da thịt trắng như tuyết khiến mọi người đều không rời mắt được, vừa mở miệng đã kêu một tiếng nữ lang, đúng là thiên nhiên tận xương tủy, vừa nghe là khiến xương cốt người ta đều muốn mềm nhũn..."

Trên sân khấu giăng đầy lụa hồng, kiều diễm vô hạn, khung ảnh huyền ảo mê man... Cho nên ở dưới sân khấu bất kể là người có thân phận thế nào, đều không kềm được mà ý loạn tình mê. Đợi đến khi mọi người đều chảy nước dãi, Giai Đồng Quan mới từ trên giường nhảy xuống cười như điên cuồng, biến toàn bộ mọi người ở đó thành trò cười.

Các vị tiểu thư ở đây đều còn trẻ, hàng ngày đều rành rẽ mấy trò treu hoa gheo nguyệt, người lớn trong nhà có biết được thì cũng cười rồi mặc kệ bọn họ, làm lớn chuyện thì chẳng qua cũng chỉ là tuổi trẻ hoang đường. Cho nên bọn họ rất tinh thông những chuyện này, nghe thấy trò chơi của Giai Đồng Quan cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau đó thì phá lên cười.

Ngô Tử Âm theo bản năng hướng nhìn về Phương Tư Ninh, giữa một trận cười, càng làm nổi bật lên nét ôn hòa nhẹ nhàng của hán, ngồi chống cằm nhìn mọi người, ánh mắt đen ấy vẫn luôn tĩnh lặng như mặt hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chơi mạt chược*

*Mạt chược là một môn chơi cờ có nguồn gốc từ Trung Hoa.

Cách chơi: Để chơi Mạt chược phải có từ 4 đến 6 người. Nếu có sáu người thì 4 người chơi, 2 người ngồi ngoài dự bị nhận gió Trung và gió Phát, hết gió Đông, 2 người này vô và 2 người cửa Đông và cửa Tây ra, còn nếu 5 người thì người thứ 5 gió Trung sẽ thế người gió Đông khi hết vòng gió.

Bắt đầu chơi, một người gieo ba con xúc xắc để chọn chỗ (2 con 1 màu và một con khác màu). Người được cửa Đông sẽ gieo xúc xắc để bắt đầu, một con để chỉ tụ bài nằm cửa nào, tổng số sẽ chỉ bắt bài từ hàng thứ mấy đếm từ phải qua trái. Nếu chỉ có bốn người chơi thì lần đầu tiên gieo xúc xắc trúng cửa nào, người ở cửa đó sẽ là cửa Đông, còn từ 5 người thì ai được cửa Đông sẽ giữ cái, gọi là nhà cái, những người còn lại là nhà con.

Lấy bài hay bắt bài mỗi người 13 quân, cửa cái 14 quân và sẽ đánh ra 1 quân đầu tiên. Khi tới hay ù thì sẽ có 14 quân.

14 quân bài khi tới được chia ra là 4 phu, mỗi phu 3 quân và 1 cặp mắt. Có hai loại phu là phu ngang và phu dọc, dù ngang hay dọc tất cả các phu đều phải cùng một loại, một hàng. Ví dụ sách ăn theo sách, văn theo văn, vạn theo vạn, tài phao theo tài phao. Phu ngang là ba con giống nhau, nếu có hai con mà người khác đánh ra bất kỳ từ cửa nào cũng có quyền ăn, khi đó phải xướng lên "phồng" hoặc "đôi", phu dọc là theo thứ tự, ví dụ 234, 345... và chỉ được ăn khi người trên đánh xuống, khi tới thì bất kỳ cửa nào đánh cũng được. Tất cả tài phao đều là phu ngang.

Cửa cái, sau khi bắt bài nếu có hoa hoặc khung thì dừng, trường hợp chỉ có 1 hoa có quyền đánh hoặc dừng, nhưng từ 2 hoa bắt buộc phải dừng. Hoa đúng cửa thì được tính phán và không được đánh khung nữa, còn nếu không có hoa cửa vẫn được quyền đánh khung (nhiều nơi không cho). Dừng xuống bao nhiêu hoa hoặc khung thì được bắt lại bấy nhiêu quân bài ở chông ngược lại gọi là đầu coong. Nếu đủ 14 con bài mà tròn, nhà cái sẽ ù gọi là Thiên ù.

Sau khi cả làng đã lấy hoa xong thì nhà cái sẽ đánh ra một con bài rác, người kế tiếp nếu ăn không được và không bị ai phồng (lấy vào hay ăn bài) thì sẽ được bắt một con vào bài từ chông bài thuận, và sau đó sẽ phải đánh đi một con.

Cứ đánh và bắt bài như vậy cho tới khi bài tròn, nghĩa là khi đủ 4 phu và 1 mắt thì được ù. Nếu bắt lấy mà ù thì gọi là ù cái và cả làng phải chung cái, còn nếu người khác đánh cho ù thì ai đánh phải chung cái, 2 người kia sẽ chung con. Thông thường chung cái sẽ gấp đôi chung con (không kể điểm thưởng), vì thế tránh chung cái cũng là một cách đánh để đỡ phải thua nhiều, và đây là một nghệ thuật cũng như chiến thuật căn bản của người chơi Mạt chược: Ăn lớn, chung nhỏ.

Trong lúc bay lượn những viên ngọc lưu ly va chạm vào nhau phát ra tiếng rất dễ nghe, phảng phất như tiên âm từ trời cao vọng xuống.

Các tiểu thư cao quý không ngờ Tôn Diệu lại làm ra chuyện điên cuồng như thế, ai nấy đều trợn mắt ngoác mồm mà nhìn.

Trên không gió lớn, có một ít viên ngọc lưu ly nhẹ nhàng rơi xuống mặt cỏ, trên tảng đá, bên dòng suối, thậm chí còn rơi vào trong nước chìm mất. Các ca cơ và nam kỹ đều không thể kềm chế được, dồn dập đứng dậy đi nhặt, bọn họ không để ý hình tượng mà nằm rạp trên đất, có người bước xuống suối mò ngọc, tranh giành cướp đoạt, dử dằn lôi kéo nhau.

Nhìn xuống khung cảnh hoảng loạn đó, Tôn Diệu đứng trên đỉnh tháp cười ha hả, tiếng cười cực kỳ đắc ý, càn rỡ.

Không thể nghi ngờ, ả thắng rồi, đại đại thắng. Thắng một cách điên cuồng, thắng một cách hoành tráng.

Cảnh tượng xa hoa như thế, người người đều chấn động, chỉ có Ngô Từ Âm chú ý nét mặt Phương Tư Ninh.

Hắn chỉ mỉm cười đứng nhìn, như đang thưởng thức hoa tuyết.

Đẹp đẽ giống như bức tượng tỉ mỉ điêu khắc, không chút thể hiện một tia kinh ngạc hoặc hâm mộ.

Dị thường bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức khác thường.

Chờ đến khi Tôn Diệu từ tháp cao đi xuống, không nói hai lời đã cười nhạo:

"Thảm tiểu thư, lễ vật của ta so với ngươi thì thế nào?"

Sắc mặt Thẩm An Bình hết sức khó coi, vừa muốn mở miệng lại bị Ngô Từ Âm đứng bên cạnh ngăn cản.

Tôn Diệu si nhục Thẩm An Bình đến mức không còn chónh dung thân, đúng lúc đang dương dương tự đắc, lại nhìn thấy Phương Tư Ninh đi tới, rõ ràng là muốn nói chuyện với ả đây mà, Tôn Diệu vui vẻ tiến lên hai bước:

"Từ Ninh..."

Đứng một chỗ không nhúc nhích, sắc mặt Thẩm An Bình đỏ bừng, rõ ràng vì dẫu thua mà thấy rất mất mặt. Ai ngờ Phương Tư Ninh lại nhẹ nhàng nói:

"Bây giờ vẫn còn sớm, Thảm tiểu thư trở về Hương Xuân lầu đánh một ván cờ với Từ Ninh được không?"

Phương Tư Ninh mời Thẩm An Bình đánh cờ? Hắn chủ động mời người khác đánh cờ sao? Tất cả mọi người đều ngây ra, thậm chí ngay cả bản thân Thẩm An Bình cũng ngẩn ngơ suốt nửa ngày, đến khi xác định đối phương không phải nói đùa, nàng ta vô cùng mừng rỡ vỗ vai Ngô Từ Âm, luôn miệng nói:

"Được, được, được."

Không riêng gì Thẩm An Bình, những người khác cũng theo bọn họ chen chúc nhau rời đi, từ đầu tới cuối Phương Tư Ninh đều không nhìn Tôn Diệu dù chỉ một cái.

Tôn Diệu đứng ở đó, vẻ vui mừng đắc ý vì ngỡ rằng đã khiến mỹ nhân rung động từ từ biến mất, chỉ còn sự ghen tị phần nộ không thôi.

Một ca cơ và nam kỹ bên kia vẫn còn điên cuồng tranh nhau cướp đoạt những viên ngọc lưu ly, đó là rương ngọc lưu ly mà phụ thân chuẩn bị để tặng cho đại ca Tôn Hàm của ả vào ngày sinh thần một tháng sau. Quảng đi hơn năm ngàn lượng nhưng lại không đổi được một cái nhìn của mỹ nhân.

Thật sự là châm chọc.

Trong phòng, mấy nam kỹ nổi tiếng của Hương Xuân lầu đều đang ngồi đó, ngay cả Tinh Vân Ca cũng có mặt, quả thật trăm hương khoe sắc, mê hoặc lòng người. Tôn Diệu tìm kiếm Phương Tư Ninh trong số các nam kỹ xinh đẹp đó, sau đó khi thấy người, đôi mắt ả liền dính chặt lên người hắn, không chớp mắt một cái.

Phương Tư Ninh ngồi bên cạnh người Thẩm An Bình, vẫn một thân y phục đỏ rực. Tôn Diệu từng nhìn thấy hắn ngồi gầy cổ cầm trên sân khấu, ả cảm thấy, cho dù là hắn đang ở đâu, cho dù hắn không làm gì, vẫn khiến ả cảm thấy mê mẩn không thôi. Nhưng nếu ánh mắt ấy chỉ có một mình Tôn Diệu ả thì càng hoàn mỹ.

Những tiểu thư đang ngồi đây đều xuất thân hào môn, vùng tiền như rác, Thẩm An Bình nhìn thấy Tôn Diệu, trên mặt lập tức nở nụ cười:

"Tôn tiểu thư cũng đến chơi một ván đi."

Lần trước Tôn Diệu vì muốn hả giận, xài hết hơn năm ngàn lượng bạc, rương ngọc lưu ly này không phải của ả, nếu như bị đại ca hung dữ biết được, chỉ sợ là... Theo bản năng, ả quyết định rút lui, không ngờ Ngô Từ Âm dường như nhìn thấu được đáy lòng ả nên cười khê:

"Tôn tiểu thư, ngươi đừng mắc lừa nàng ta. Hôm nay họ Thẩm này như gặp vận may, thắng liên tiếp không ngừng, ta khuyên ngươi đừng chơi thì tốt hơn."

Tiếng con bài xào xào trên bàn lại vang lên ào ào, sau đó đã được sắp chỉnh tề, Mạn Chu là tiểu thư của phủ Bình Bộ thượng thư ngồi đối diện cũng cười ha hả:

"Đúng rồi, còn thua nữa ta cũng phải cời quần ra giao cho Thẩm tiểu thư mất."

Ba người bọn họ vốn có giao tình rất tốt, giờ khắc này một đáp một xướng rõ ràng là đang sỉ nhục ả.

Tôn Diệu hằm hằm mặt lập tức đi tới, liếc xéo Ngô Từ Âm:

"Vậy thì mời người nhường chỗ đi."

Ngô Từ Âm đứng dậy ngồi vào chỗ bên cạnh Thẩm An Bình, chỉ có đôi mắt vẫn để ý đến Phương Tư Ninh.

Tiểu Cảnh lập tức cung kính cầm một hộp thẻ bài đi đến, tới trước mặt Tôn Diệu, nở nụ cười xinh đẹp:

"Tôn tiểu thư là muốn..."

Ánh mắt Tôn Diệu nhìn về phía Phương Tư Ninh, chỉ thấy hắn đang nghiêng người nói chuyện với Thẩm An Bình, không hề chú ý đến bên này, nhất thời không khỏi tức giận, ả lớn tiếng quát:

"Năm trăm lượng."

Phương Tư Ninh hơi đưa mắt nhìn qua, khoé môi mỉm cười không nói gì.

Hai viên xúc xắc màu trắng đặt ở khoảng trống giữa bàn.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, Tôn Diệu lại là cao thủ đánh mạt chược, sau khi ngồi xuống đã chém giết khắp nơi, trận thứ thất toàn thắng, trên mặt ả khó nén được vẻ đắc ý. Trận thứ hai, Tôn Diệu lại thắng, nụ cười trên mặt liền vô cùng ngạo mạn, vừa cười vừa không tự chủ được nhìn chăm chăm Phương Tư Ninh.

Thẩm An Bình bị thua liên tục sắc mặt không khỏi trở nên khó coi. Phương Tư Ninh lại cười nói:

"Xem ra thân tài đôi vị trí rồi, chỉ bằng Tư Ninh thay Thẩm tiểu thư chơi vài ván."

Thẩm An Bình nghe vậy, lập tức nở nụ cười:

"Được, thắng là của Tư Ninh, thua thì ta chịu."

Tôn Diệu cười gằn, Thẩm An Bình này bất quá chỉ đang tìm bậc thang để đi xuống mà thôi. Sau khi Phương Tư Ninh ngồi thay chỗ, trận thứ ba tiếp theo Tôn Diệu lại thắng, trong lòng không khỏi cảm thấy tự mãn. Nhưng mà từ ván thứ tư, ả chỉ mới đánh có một nửa số bài đã bị đánh một gậy, không có bài chống đỡ. Ván thứ năm, thứ sáu, Tôn Diệu thua liền ba ván, không nhiều không ít, thua đúng một ngàn lượng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Từ từ đi xuống vực

Cảm thấy tình hình không đúng, nữ nô theo hầu lo lắng quần hết người, thấp giọng nói:

"Tiểu thư, hay... chúng ta về đi."

Tôn Diệu đang thua tiền, sắc mặt đương nhiên vô cùng không tốt, lạnh lẽo nói:

"Cút ra."

Phương Tư Ninh nhìn Tôn Diệu một chút, trong mắt xẹt qua tia trào phúng.

Ván tiếp theo, dường như Tôn Diệu đang từ từ đổi vận, cũng thắng được vài lượt bài, thu về được 50 lượng, trong lòng ả mới bình tĩnh lại một chút. Nhưng cứ như đang bị ông trời trêu chọc vậy, ván tiếp theo, Tôn Diệu lại bắt đầu xuống dốc, không bao lâu, đã thua sạch sành sanh.

Phương Tư Ninh tráo bài, động tác thanh thoát nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, không nhìn ra một kẽ hở. Trò mạt chược này từ năm ba tuổi hắn đã ngồi trong lòng đại tỷ Phương Văn Bình mà học được, xưa nay vô cùng thành thạo, chỉ cần con bài vào tay, hắn có thể muốn gì được đó. Dĩ nhiên Tôn Diệu đánh mạt chược cũng không tệ, nhưng Tôn Ngự Sử là người cực kỳ căm ghét những trò bài bạc này, cho nên kỹ thuật của ả làm sao có thể so với

hắn được.

Tôn Diệu theo bản năng muốn đứng lên, lại bị Thẩm An Bình đè lại:

"Ay, sao mà nói đi là đi ngay vậy. Đánh, nhất định phải đánh."

Tôn Diệu cắn chặt răng, ả biết nếu hôm nay lâm trận bỏ chạy, đời này ả cũng đừng mong ngẩng cao đầu ở kinh thành nữa, nhưng nếu tiếp tục đánh...

Chóp mũi của Tôn Diệu bắt đầu đỏ mọng, miễn cưỡng chống đỡ, nắm một con bài trong tay xoay tới xoay lui không ngừng, phải cân nhắc bảy tám lần mới dám đặt xuống. Rõ ràng điển hình leo lên lưng cọp khó xuống, toàn bộ số tiền kia đều không phải của ả, nếu không thể thắng lại, vậy thì đời này Tôn Diệu ả đừng mong quay về gặp đại ca.

Phương Tư Ninh lặng lẽ nhìn về mặt của Tôn Diệu, hạ mi che lại sự lạnh lùng và chế giễu trong đáy mắt. Người ở phía sau nhìn vào những con bài của hắn luôn cảm thấy kỳ lạ, Phương Tư Ninh khẽ mỉm cười, cầm một con bài trong tay ném ra ngoài.

Gió Đông.

Lần này, khắp phòng yên lặng như tờ.

Mồ hôi trên trán Tôn Diệu càng nhiều, vạt áo trước sau đều ướt đầm, tay cũng bắt đầu run rẩy, ả đột nhiên đứng phắt lên, về mặt giận giữ nhìn hắn:

"Phương Tư Ninh, ngươi dám phá bài."

Thẩm An Bình nhếch môi cười lạnh nói:

"Dám chơi dám chịu, ở đây có bao nhiêu con mắt như vậy, ngươi cho rằng người khác đều bị mù cả sao?"

Cả mặt Tôn Diệu tức đến đỏ bừng lên, rõ ràng đã phẫn nộ cực điểm.

Nhìn thấy đối phương đã rơi vào bẫy, Phương Tư Ninh nhẹ nhàng đẩy bài về phía trước một cái, ôn hòa nói:

"Chơi bài thật vô vị, hay là quay lại đánh cờ đi."

Hắn nói như vậy, rõ ràng là đang cho Tôn Diệu cơ hội không bị thua đến mức cái quần cũng không có mà mặc.

Mọi người nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, Mạn Chu giật giật miệng như muốn nói gì, Thẩm An Bình tức thì kéo áo nâng ta lại, không hề để ý cười nói:

"Được, không chơi không chơi, ta đánh cờ với Tư Ninh."

Thẩm An Bình đã sớm mê mẩn Phương Tư Ninh đến thần hồn điên đảo, giáo huấn Tôn Diệu chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải bận tâm.

Trên mặt của Tôn Diệu cũng hiện lên vẻ sùng sốt, nhưng đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ ả mới phát hiện khắp toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Lúc đi ngang qua người Tôn Diệu, Phương Tư Ninh nhẹ nhàng nâng mắt liếc ả một cái, chỉ một cái nhìn thoáng qua thôi, đã khiến cho trái tim vừa rơi xuống vực của Tôn Diệu lại bay lên tận mây xanh.

Ra cửa, người đi sau cùng - Ngô Tử Âm lặng lẽ đến gần, thấp giọng cười nói:

"Trước khi mèo cắn chết chuột đều muốn chơi đùa một trận, hôm nay Tư Ninh chơi có vui không?"

Phương Tư Ninh hơi nghiêng đầu, ánh mắt đen tĩnh lặng nhìn nàng ta, vẫn ôn hòa trả lời một câu:

"Cuộc sống của các vị tiểu thư thế gia đa phần đều nhàm chán, màn kịch hôm nay, Ngô tiểu thư xem có thấy thú vị không?"

Ngô Tử Âm sững sờ, chớp mắt hai cái, trong mắt phóng ra tia phong lưu, cười ha ha nói:

"Thú vị, thú vị, quả là rất thú vị."

Có một thì có hai, có hai sẽ có ba. Đánh bạc là thứ rất dễ khiến người ta mê muội. Phương Tư Ninh dám đánh bạc, là bởi vì hắn vĩnh viễn sẽ không bị dục vọng và những nhân tố khác khuấy nhiễu. Hắn đánh bạc chỉ có một mục đích, chính là thả mồi dẫn cá cắn câu. Hắn có thể thắng không phải dựa vào vận may, mà bằng sự lý trí sáng suốt, cộng với sự chuẩn bị chặt chẽ.

Phương Tư Ninh biết rõ tài sản của Tôn Diệu, càng biết đó là tài sản riêng của vị Từ chính phu kia giao hết cho muội muội đáng tin cậy này quản lý. Tài sản đại khái là ba vạn lượng, hắn chiếu theo số lượng đó sắp xếp thành kế hoạch một tháng. Một ngày một ngàn lượng, mười ngày sẽ thắng được một vạn lượng.

Nhưng trên thực tế, không phải ngày nào Tôn Diệu cũng đến, cho nên mỗi lần Tôn Diệu đến thì hắn phải tính toán thật kỹ, dẫn dắt ả vào những ván bài

khác nhau, mỗi một ván bài, tiền thắng được đều phải vượt hơn ba ngàn.

Từ đầu tới cuối, Phuong Tư Ninh đều chỉ ngồi bên cạnh Thẩm An Bình cười cười xem bọn họ đánh bài, hắn nói cho Thẩm An Bình biết cách làm sao không chế được tiền đánh bạc, ván trước bị thua, ván này phải ít lại, như vậy mới giữ được lâu dài. Mà nếu ván trước thắng, thì phải dùng số tiền thắng được phân phối đều ra, gia tăng số tiền đặt cược thích hợp cho ván sau.

Đây chính là quy tắc cơ bản mà đại tỷ cười nói với hắn. Nhớ vào một ngày sáu năm trước. Khi đó hắn đang ngồi đánh đàn cho phụ thân nghe thì thấy đại tỷ vui vẻ đi tới.

Tỷ ấy rõ ràng đã đánh nhau với người ta. Còn nói hôm nay gặp được một người thú vị. Hắn tò mò hỏi người đó là ai? Thế mà đại tỷ lại đưa cho hắn một miếng ngọc bội tinh xảo. "Không phải đệ vẫn thích sưu tầm ngọc bội sao? Cái này là tỷ cầm đồ giùm cho nàng ấy đấy. Nàng ta giàu như vậy, chắc sẽ không chuộc lại đâu."

Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Phuong Tư Ninh xẹt qua tia bi thương rồi lại trở về tĩnh lặng như nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đánh cờ

Trước kia Thẩm An Bình không biết những quy tắc này, xưa nay nàng ta đánh bạc cược rất tùy tiện, thắng thua bao nhiêu cũng không thèm để ý. Nhưng từ khi có Phuong Tư Ninh, trong vòng nửa tháng ngắn ngủi chỉ thắng chứ không thua, Thẩm An Bình không khỏi cảm thấy rất kinh ngạc.

Tôn Diệu thì hoàn toàn ngược lại, đánh thua bạc cược khiến cho máu cả người ả sôi sùng sục, càng lún càng sâu, bất tri bất giác đã thua hết ba vạn lượng cho những ván bài, hơn nữa vẫn đang không ngừng thua, cuối cùng Tôn Diệu chỉ có thể ký tên điếm chỉ vay nợ, hoàn toàn không còn tiền để chi trả. Tôn Diệu vốn là người rất sáng suốt và khôn khéo, không ngờ chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã biến thành một người khác, điên cuồng làm ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Trong nhà gian, Ngô Tử Âm nhẹ nhàng hạ xuống một con cờ, cười như không cười nhìn Phuong Tư Ninh:

"Gần đây Tôn Diệu thua rất nhiều tiền, đã trở thành con bạc trắng tay trong Hương Xuân lâu rồi."

Phuong Tư Ninh chăm chú nhìn bàn cờ, giống như không nghe thấy nàng ta nói gì.

Ngô Tử Âm khẽ nháy mắt:

"Không phải ván nào Tôn Diệu cũng thua, ngược lại, nàng sẽ thắng được một ít tiền, sau đó thua lại càng nhiều hơn."

Hạ một con cờ xuống, hắn đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc qua bên tai, ánh mắt nhìn nàng ta rồi nhìn xuống bàn cờ tỏ ý nhắc nhở:

"Ngô tiểu thư, đến phiên rồi."

Ngô Tử Âm nhìn chăm chú vào Phuong Tư Ninh, Tôn Diệu đã bị biến thành một con cờ bạc, mỗi lần đều sẽ thắng được một chút, sau đó tâm lý háo thắng sẽ tăng lên, tiền đặt cược càng nhiều, cuối cùng thua sạch sẽ.

Ngô Tử Âm suy nghĩ, nam nhân đã nhìn thấu tâm tư của Tôn Diệu, và bố trí một cái bẫy cho ả nhảy vào.

Hạ xuống một quân cờ đen, nàng ta nhướn cao lông mày:

"Ta không thích người khác lợi dụng bằng hữu của mình."

Tuy Ngô Tử Âm không chỉ mặt gọi tên, nhưng Phuong Tư Ninh biết rõ nàng ta đang nói tới ai.

Hắn cười nhẹ:

"Tiền làm hai con quay đã thắng lại gấp mười lần rồi."

Phuong Tư Ninh đột nhiên nói một câu như vậy, thật sự làm nàng ta kinh ngạc đến không nói nên lời.

Phuong Tư Ninh đưa mắt nhìn qua, ngón tay thon dài hạ xuống một quân cờ:

"Ngô tiểu thư, Tư Ninh thắng rồi."

Ngô Từ Âm nhìn bàn cờ, lại nhìn sang Phương Tur Ninh, không nhìn được hơi nhướng mày. Hắn dạy Thẩm An Bình làm sao khống chế tâm tình của mình, mặc dù biết bản thân nắm chắc phần thắng, cũng sẽ không vì thắng lợi tạm thời mà mất đi lý trí. Tất cả tiền đều được Phương Tur Ninh dùng phương pháp nghiêm ngặt phân chia làm nhiều phần, số tiền đổ vào bài bạc chỉ chiếm một phần năm. Cho nên Thẩm An Bình không hề bị tổn thất, Phương Tur Ninh không biến nàng ta trở thành con bạc, mà dạy Thẩm An Bình cách để trở thành người chiến thắng.

Hương Xuân lâu là nơi nào chứ?

Nơi này là nơi để mua vui, chỉ cần thu phí xong thì tất cả đều không liên quan đến nữa, bất kể bên nào thua hay thắng, Hương Xuân lâu đều không tổn thất một phân tiền, càng không bị liên lụy chuyện gì. Hương Xuân lâu không có tổn thất, Phương Tur Ninh càng không có, nàng hoàn toàn không can hệ, ním cười ngồi một bên, có lúc thậm chí còn không xuất hiện.

Con bạc một khi đã bị dụ dỗ, bất kể nguyên nhân dụ dỗ trước kia có còn hay không, ả cũng đã mất đi lý trí, chỉ biết điên cuồng lao về phía trước. Người nào sau khi thua bạc cũng đều muốn gỡ lại, Tôn Diệu biết rõ hậu quả càng đánh thì sẽ thế nào, nhưng ả nhất định phải đánh, vì trong suy nghĩ của ả luôn cho rằng bản thân có thể trở mình.

Người phát điên vì bài bạc, chỉ có một mình Tôn Diệu.

Phương Tur Ninh bưng trà khế nhấp một ngụm, Ngô Từ Âm biết đây là ý muốn tiễn khách, nàng ta đập cây quạt vào lòng bàn tay, đứng dậy đi tới cửa, đột nhiên lại xoay người lại cười nói:

"Tuy rằng phủ Ngự Sử có tiền, nhưng mọi chi tiêu đều ghi rõ vào sổ sách, Tôn Diệu vẫn luôn điểm chỉ ký giấy nợ, vài ngày nữa chủ nợ chắc chắn sẽ đến gõ cửa, e là nàng ta sẽ bị Tôn Ngự Sử đánh đến gãy chân."

Đánh gãy chân?

Đó chỉ là hậu quả nhẹ nhàng nhất thôi, số tiền mà Tôn Diệu thua lần này, cũng đủ tiêu tốn hết nửa gia tài của Tôn Ngự Sử.

Tôn Ngự Sử tính tình cứng rắn chính trực sẽ xử lý nữ nhi bài bạc bại hoại này như thế nào, kết quả không cần nói cũng biết.

Ngô Từ Âm lại đưa mắt nhìn Phương Tur Ninh, chỉ cảm thấy dưới ánh nến, đôi mắt làm người ta mê mẩn đắm chìm kia lại tràn ra mấy phần tà khí.

Hắn luôn ôn hòa tĩnh lặng như ngọc, nhưng hành sự lại quỷ dị khó lường.

Giống như Thẩm An Bình, Ngô Từ Âm nàng cũng rất yêu thích dáng vẻ và cử chỉ của Phương Tur Ninh, thậm chí ngay cả giọng nói ôn hòa kia đều làm người ta mê mẩn, có thể nói nàng chưa từng thích một nam tử nào như vậy. Nhưng nàng vẫn luôn cảnh giác, bởi vì nam tử ôn hòa như ngọc này vậy mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã khiến một người thông minh phải tán gia bại sản, còn không thể mở ra được chút can hệ nào đến hắn.

Qua đó có thể thấy được Phương Tur Ninh làm việc chu đáo, kín kẽ không một chút sơ hở, chỉ sợ đến giờ Tôn Diệu cũng không biết, hắn đã đào một cái hố cho mình nhảy vào bằng cách nào.

Từ đầu tới cuối, Phương Tur Ninh chỉ yên tĩnh ngồi một bên, nhìn Tôn Diệu vui vẻ nhảy vào vực sâu vạn trượng.

Nam tử như vậy nàng vốn nên tránh xa mới là thượng sách, nhưng cứ mỗi khi nhớ đến đôi mắt đen tĩnh lặng và tâm tư của Phương Tur Ninh, suy nghĩ duy nhất còn lại trong lòng nàng chính là: Muốn có hắn.

Đây là một sức hấp dẫn kỳ lạ đến bản thân Ngô Từ Âm cũng không có cách nào nói rõ, giống như lúc còn nhỏ nàng bị té gãy chân phải ở trong phủ dưỡng thương, mỗi khi cử động đều đau đến thấu xương thấu tủy, nhưng vẫn không kêu được muốn nếm thử tư vị đau đến không thể chịu đựng nổi đó.

Cuối cùng Ngô Từ Âm cũng rời đi, tiểu Cạn lặng lẽ nhìn Phương Tur Ninh, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sát khí nổi lên

Nhìn bàn cờ trên bàn, hắn đưa tay náo loạn các quân cờ.

Nhất định Ngô Từ Âm sẽ cho rằng hắn có tâm tư độc ác, nhưng nàng ta có biết hay không, bằng cách nào hắn cố gắng sống cho đến bây giờ?

Từ gia... mỗi một người đều không bằng cầm thú.

Khi bọn họ ở trong phủ cao cửa rộng, chăm êm nệm ấm, có từng nghĩ tới hắn phải nằm ở nơi rách nát gió tuyết lạnh lẽo?

Khi bọn họ tận hưởng sơn hào hải vị, có từng nghĩ tới hần bị đui đến nơi ở của hạ nhân ăn không đủ no?

Khi bọn họ tùy ý đánh mặt chược mua vui, có từng nghĩ tới Phương gia hần đã không còn, trên người hần khắp nơi là vết thương?

Không có!

Không có bất cứ ai nghĩ đến hần, không có ai chịu buông tha cho hần.

Mỗi người đều phải trả giá cho hành động của chính mình, trước kia Phương Tư Ninh ngu si nhường nhịn như vậy, cho nên mới phải chịu những đau khổ này, Tôn Diệu thì có khác biệt gì chứ?

Giết người không thấy máu thì có gì khó!

Chi tiếc, Ngô Tử Âm đã đoán sai, cái Phương Tư Ninh hần muốn, không phải là tiền, mà là mạng của Tôn Diệu.

Ba ngày sau chủ nợ của Tôn Diệu tới cửa phủ Ngự Sử, Tôn Kiến Du không ngờ mình mới vừa viết tấu sớ kết tội Hoài Nam vương dung túng nữ nhi hành hung người khác, quay đầu lại nữ nhi mình đã cho mình một bạt tay thật đau. Trong cơn giận dữ, bà ta cắn răng trả hết tiền nợ, vì quá đau lòng và tức giận mà đánh cho Tôn Diệu ba mươi gậy. Chuyện này bị làm âm ỉ lên, người trong phủ Ngự Sử cầu xin cũng vô dụng, cuối cùng kinh động đến trưởng tử Tôn Hàm sớm đã xuất giá, Tôn Hàm vừa nghe thấy tài sản riêng mình giao cho muội muội quản lý đã bị thua sạch, nhất thời tức giận đến ngất xỉu, khi tỉnh lại không nói một lời đã quay đầu bỏ đi. Lúc này có người cố ý tung chuyện hôm đó Tôn Diệu vùng tiền thì thố với người khác ra ngoài, Tôn Ngự Sử càng tức giận, lại đánh cho nữ nhi đang đau đón năm đó một trận gần chết, nhốt ở trong nhà không cho phép ra ngoài.

Tôn Diệu bị nhốt nửa tháng, trái suy phải nghĩ rốt cuộc đã cảm thấy không đúng, tất cả dường như đều không liên quan đến Phương Tư Ninh, nhưng mọi thứ đều bắt đầu từ hần. Á muốn gặp mặt Phương Tư Ninh nên tìm mọi cách trốn ra khỏi phủ Ngự Sử.

Đi đến cửa lớn của Hương Xuân lâu, Tôn Diệu càng nghĩ càng tức giận, đôi mắt tràn ngập sự độc ác âm hiểm. Tiệm nam kia, khá khen cho một đôi mắt câu hồn như vậy, giọng nói ôn hòa như vậy, nhưng lại cả gan ở trong bóng tối đổ thêm dầu vào lửa, gây nên sóng gió.

Nếu như không phải vì hần, ả sẽ không chìm sâu vào trong bài bạc.

Gắt gao nắm chặt khớp tay đến trắng bệch, Tôn Diệu hận không thể bóp nát cả ngón tay. Được lắm, người bắt nạt, đừng trách ta bất nghĩa, dù sao ta cũng không được sống yên ổn, vậy chỉ bằng lấy mạng của người để trút hết cơn giận này đi.

Nghĩ như vậy, đôi mắt đỏ ngầu của ả liền hiện lên tia sát khí, gương mặt vốn phong lưu càng trở nên dữ tợn.

Ở đầu kia của hành lang truyền đến giọng nói ôn hòa của Phương Tư Ninh:

"Thẩm tiểu thư nói đùa rồi, bất quá chỉ là mấy kỹ xảo nhỏ thôi..."

Không biết Thẩm An Bình lại nói gì, bên trong ngập tràn tiếng cười.

Tôn Diệu giận đến nghiến răng kèn kẹt:

"Cứ cười đi cười đi, Phương Tư Ninh, xem ta có hủy đi xương cốt của ngươi không."

Trong phòng, hương băng ngọc tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, khói thơm lượn lờ bay lượn trên không trung, phảng phất như đào nguyên tiên cảnh.

Phương Tư Ninh dùng một cây trượng nhỏ như một cái xên, tỉ mỉ san phẳng phấn hương bên trong hương trện, dáng vẻ ôn hòa, cộng thêm đôi mắt đen tĩnh lặng ấy, mọi người đều không khỏi ngẩn ngơ ngẩn nhìn.

Trên đời này quả thật có người làm cái gì cũng khiến người ta thấy hài lòng thích thú.

Thẩm An Bình chống tay lên bàn nhìn chăm chăm đôi mắt của hần, Ngô Tử Âm ôm mỹ nhân nhẹ giọng cười đùa, con mắt thỉnh thoảng lại rơi vào trên người Phương Tư Ninh.

Cả phòng đều là tiểu thư thế gia, chỉ nói chuyện phong nguyệt, nhưng nói đi nói lại cuối cùng cũng sẽ nói đến chuyện trên dưới triều đình.

Thẩm An Bình thờ dãi nói:

"Gần đây mẫu bà ta gọi ta đi rèn luyện trong quân, mấy người kia không thích nhất chính là những con cháu nhà giàu như chúng ta, hờ một chút là nguyên tắc này nọ, ta nhìn là thấy phiền rồi."

Ngô Tử Âm cười đưa ly rượu cho nàng ta:

"Đây là cơ hội tốt người khác cầu còn không được. Nếu mẫu thân ngươi đã nói như vậy, có thể thấy là đã chuẩn bị xong hết rồi, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt thòi, dù sao đi một chuyến cũng tốt, còn hơn tương lai không có chiến tích gì để kế thừa tước vị. Vậy ngươi có biết mẫu thân ngươi định đưa ngươi tới đâu không?"

Thẩm An Bình nghe vậy cũng không phản đối, nghĩ nghĩ một chút mới nói:

"Ta có nghe là đi Tây Thành thì phải. Hơn hai tháng trước ta có nghe lén được mẫu bà bàn chuyện với người ta, nói Lâm tướng quân phụng mệnh Nữ hoàng tới đó, ngoài mặt là huấn luyện tân binh, bên trong lại có ý tra xét lại quân đội do Tây Quận Vương nắm giữ. Bây giờ mẫu bà muốn đưa ta tới đó, muốn làm trò gì đây?"

Bàn tay cầm cây trượng nhỏ hơi nhún mạnh, phần hương trong triện liền lồm xướng một lỗ nhỏ. Ánh mắt đen láy của Phương Tư Ninh xẹt qua một tia sáng.

Đưa mắt nhìn Thẩm An Bình, Ngô Từ Âm cười đầy thâm ý:

"Chắc mẫu thân ngươi thấy ngươi suốt ngày lêu lổng nên muốn đưa ngươi tới cho Lâm tướng quân huấn luyện ngươi thành một tiểu tướng quân chăng?"

Mây rậm nhú lại, về mặt Thẩm An Bình hiện lên sự ngang tàng:

"Ngươi ấy, cứ như là ta cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, không có chuyện gì làm vậy. Lâm tướng quân có công trạng hiển hách thì sao, ta chỉ cần thừa kế tước vị là được. Ta không ham thích cái chỗ này có một nam tử cũng không có."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trò vui

Ngô Từ Âm nghe vậy ngẩn đầu lên, giả bộ tròn to đôi mắt thanh tú:

"Lẽ nào ngươi không phải? Nội cái việc ngươi không thích vào đó vì không có nam tử là đủ chứng minh rồi."

Thẩm An Bình bị nghẹn một cái:

"Ta thì sao chứ, dù sao cũng tốt hơn muội phu của Thái nữ, đó mới gọi là bá vương hoang đường."

Ngô Từ Âm bắt ngờ nở nụ cười, gật nhẹ nói:

"Cũng phải, nàng ta xưa nay vô cùng hoang đường, gần đây không biết sao lại mê mẩn một con hát trong Bồng Ca viên, dù bắt ép cỡ nào cũng muốn ở lại rạp hát không chịu về, nhiều lần làm cho Thái chính phu giận tím mặt, còn nói là tối nay sẽ đích thân đi bắt nàng ta về nữa."

"Tin tức đúng là linh thông, hóa ra ngươi còn là con sâu trong bụng Thái chính phu." Thẩm An Bình rõ ràng là không tin, mở miệng trêu chọc.

"Người khác nói thì đúng là không thể tin, nhưng thông tin này là do Mạn Chu nói đấy." Ngô Từ Âm phe phẩy quạt, cười đến tiêu sái.

Gió thổi qua, tro hương lập tức bay vào mặt Thẩm An Bình, nàng ta hắt hơi hai cái mới khịt mũi coi thường nói:

"Hai người các ngươi đã nói chuyện gì với nhau tưởng ta không biết sao?! Ta đã đoán ra được rồi, yến tiệc lần trước, ta nhìn thấy Mạn Chu và Chiêu Nhi của phủ Thái nữ liếc mắt đưa tình, nói ra cũng không có gì lạ, Thái chính phu có một muội muội như vậy, làm sao mà không chú ý được?"

Thái chính phu Giai Hải Yên chính là nhi tử của Thái phó đương triều, từ nhỏ đã có tài danh, mỹ mạo đoan chính. Sau đó Thái nữ tuyển phu, Nữ hoàng đích thân lựa chọn, đến ngày sắc phong, phương liên nạm vàng khảm ngọc đưa đến rước Thái chính phu về phủ, bách quan theo hầu phô trương chấn động cả kinh thành. Lẽ ra Giai gia vốn sẽ phong quang vô hạn, nhưng đáng tiếc Thái phó cả đời anh minh, không ngờ lại sinh ra một nữ nhi không ra gì Giai Đồng Quan. Nữ nhi này ngày ngày rong chơi nhàn rỗi sinh sự khắp nơi, Thái phó đại nhân tuổi tác đã cao không thể quản thúc, Thái chính phu còn đặc biệt đưa nàng ta vào Quốc Tử Giám hy vọng quản giáo được người.

Ai ngờ nàng ta lại xưng vương xưng bá trong Quốc Tử Giám, ăn uống mua vui chuyện gì cũng giỏi, không từ bất cứ việc xấu nào, không chỗ nào không quậy phá, làm cho Học quan bị chọc tức chết. Danh tiếng cả đời Thái phó đều bị hủy trong tay nàng ta. Thái chính phu thương tiếc muội muội từ nhỏ đã mất phụ thân mới không nhẫn tâm trách cứ, không đành lòng đánh đập, chỉ có thể ngày ngày phái người theo sát hần.

Không biết là ai hiến kế cho Thái chính phu, nếu Giai tiểu thư đi thanh lâu, thì cho một đội thị vệ mặc thiết giáp đi theo đứng ở ngay đầu giường, làm cho cả căn phòng toàn người là người, khiến nàng ta không thể làm được gì. Nếu Giai Đồng Quan đánh nhau ngoài đường, thì cho một đám phụ nam xanh đỏ tím vàng ôm kéo khóc lóc không ngừng, cứ làm như vậy, những người bên dưới ngoài mặt sẽ không dám biểu hiện gì, nhưng sau lưng nhất định bàn tán đủ thứ, cười nàng ta đủ chuyện, cười đến sái quai hàm.

Giai tiểu thư tức giận vô cùng, nổi cơn lên kiên quyết trường kỳ ở lại rạp hát, ai khuyên cũng không chịu về phủ, chính điểm này cũng đã hoàn toàn chọc giận Thái chính phu, gần đây đang chuẩn bị cầm gậy cầm đuốc đi trừng trị vị muội muội này một trận.

Ngô Từ Âm thờ dài:

"Giai Đồng Quan này đúng là đáng thương, tần lâu sờ quán không cho đến, bây giờ cả rạp hát cũng không cho đi."

"Cái gì mà rạp hát, ngài còn chưa biết sao?"

Kỹ nam dựa trong lòng Ngô Từ Âm mềm mại lên tiếng:

"Vị chủ nhân kia đã nghĩ ra một trò chơi mới, bây giờ có thể nói là chấn động kinh thành rồi."

Nam kỹ này tinh thông nhất là hát khúc, có không ít bằng hữu bên trong rạp hát, những lời y vừa nói ra, mọi người liền nổi lên hứng thú dồn dập.

Giọng nói nam kỹ rất êm tai, miêu tả cảnh Giai Đồng Quan ở rạp hát, đặc biệt mời chào hát nổi tiếng nhất là Vũ Dương công tử đến chiếu theo kịch bản của nàng ta mà diễn.

"Dưới sân khấu mọi người đều kinh ngạc, không biết vị tiểu thư thế gia này rốt cuộc đang bày trò gì, đợi đến khi nữ tú tài trên sân khấu mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy trên giường..."

Nam kỹ cười hi hi, lại không chịu nói tiếp, nhất thời khiến cho Thẩm An Bình cảm thấy rất hứng thú, nấn nì y tiếp tục nói.

Thành công lấy lại được sự chú ý của mọi người, y ngược chiếc cảm trắng nõn lên, mang theo tia đắc ý nhìn về phía Phuong Tư Ninh, lúc này mới tiếp tục nói:

"Hoa đán ở đầu giường chỉ khoác một tấm lụa mỏng, tấm thân da thịt trắng như tuyết khiến mọi người đều không rời mắt được, vừa mở miệng đã kêu một tiếng nữ lang, đúng là triển miên tận xương tủy, vừa nghe là khiến xương cốt người ta đều muốn mềm nhũn..."

Trên sân khấu giăng đầy lụa hồng, kiều diễm vô hạn, khung ảnh huyền ảo mê man... Cho nên ở dưới sân khấu bất kể là người có thân phận thế nào, đều không kềm được mà ý loạn tình mê. Đợi đến khi mọi người đều chảy nước dãi, Giai Đồng Quan mới từ trên giường nhảy xuống cười như điên cuồng, biến toàn bộ mọi người ở đó thành trò cười.

Các vị tiểu thư ở đây đều còn trẻ, hàng ngày đều rành rẽ mấy trò tiêu hoa ghẹo nguyệt, người lớn trong nhà có biết được thì cũng cười rồi mặc kệ bọn họ, làm lớn chuyện thì chẳng qua cũng chỉ là tuổi trẻ hoang đường. Cho nên bọn họ rất tinh thông những chuyện này, nghe thấy trò chơi của Giai Đồng Quan cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau đó thì phá lên cười.

Ngô Từ Âm theo bản năng hướng nhìn về Phuong Tư Ninh, giữa một trận cười, càng làm nổi bật lên nét ôn hòa nhẹ nhàng của hân, ngồi chống cằm nhìn mọi người, ánh mắt đen ấy vẫn luôn tĩnh lặng như mặt hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ai tính kế ai?

Nam kỹ bên này đang nói rất vui vẻ, không ngờ "phịch" một tiếng cửa phòng bị người đá văng ra. Về mặt Tôn Diệu rất không tốt xông vào, khước môi nở nụ cười hung tàn, trực tiếp đẩy người đang cản trước mặt ra, phóng thẳng về phía Phuong Tư Ninh.

Còn chưa chờ đến lúc ả đến gần người hân...

"Buông tay ra."

"Muốn ăn đòn đây mà!"

Tiếng quát tháo nổi lên, một bầu rượu bay qua, "choang" một tiếng, bầu rượu chuẩn xác nện ngay trán Tôn Diệu rồi lập tức rớt xuống đất vỡ tan.

Gân xanh trên trán giật giật, lửa giận bốc cháy không thôi, Tôn Diệu lại liều mạng nhào tới muốn tóm lấy Phuong Tư Ninh, có điều vẫn chưa chạm vào đã cảm thấy một nguồn sức mạnh ập tới, tiếp theo da đầu nóng bỏng đau xót, mặt trái đã trúng một quyền.

Ả quát to một tiếng, cả người đã bị Thẩm An Bình hất qua một bên. Gương mặt tuấn mỹ của Thẩm An Bình đỏ bừng giận dữ, mạnh mẽ bước tới đạp lên người ả. Ngô Từ Âm lạnh mặt gọi một tiếng, ngoài cửa lập tức có mấy hộ vệ tiến vào nhập cuộc. Bọn họ vung tay ra là lập tức tóm chặt lấy Tôn Diệu, trong nháy mắt biến thành một đoàn, những âm thanh linh binh lách cách, la hét, tiếng mắng chửi, tiếng kêu thảm...

Mấy nam kỹ nhất thời sợ đến muốn ngất đi, cuống quýt trốn qua một bên sợ bị quyền cước quét trúng.

Đúng là náo nhiệt, Phuong Tư Ninh thờ dài, nhẹ nhàng đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Tranh giành nam kỹ là chuyện thường tình ở thanh lâu, đặc biệt là ở Hương Xuân lâu thì càng nhiều, có thể nói là hai ngày ba bữa là có màn trình diễn võ thuật. Mọi người đều là người đi ra ngoài tìm vui, càng là những trường hợp ồn ào thì càng thích thú. Mấy nam kỹ cũng dựa vào chuyện đó để nâng cao giá trị bản thân. Tôn Diệu mới trốn từ phủ ra, bên người tất nhiên không có hộ vệ, dĩ nhiên là bị đánh một trận toi tã, người ngoài nhìn thấy cũng chỉ cười ả vô năng, không ai nghĩ theo hướng khác.

Cuối cùng Tôn Diệu chỉ có thể ôm thiết thòi, nổi giận đùng đùng rồi đi, khi đi tới cửa sổ đột nhiên bị một sợi dây lụa cột tóc từ phía trên buông xuống cản đường. ả nổi giận nắm lấy sợi dây lụa đó, ngẩng đầu lên nhìn, thấy tiểu Cảnh đang đứng dựa vào cửa sổ nhìn mình nở nụ cười.

Tôn Diệu sùng sốt, chớp mắt đã nhìn thấy tiểu Cảnh đi xuống lầu, trên tay lại mang theo một cái bao đưa cho ả, sau đó vẫn cứ cười hi hi. Cảm cái bao trong tay ả vẫn cảm thấy có gì không đúng, hăm hừ mở bao ra, trong đó có khoảng mười lượng bạc ngân.

Thấy Tôn Diệu đã hơi bình tĩnh, tiểu Cảnh lại cười cười:

"Công tử có nói, tẩu tẩu và đại ca của người thiếu công tử mười vạn lượng, thời gian gần đây người thua ba vạn lượng xem như là tiền lời, số tiền này xem như là tiền công người vất vả mấy tháng nay, đa tạ người đi sớm về tối mang tiền đến cho công tử."

Tôn Diệu vốn cho rằng chỉ cần dùng toàn bộ tinh lực là sẽ có được mỹ nhân trong tay, không ngờ chỉ một bước là ngã từ trên cao xuống, da thịt bị tổn thương không nói, người ta lại còn tìm đến cửa trào phúng mình. ả lập tức bước lên nắm chặt tay áo của tiểu Cảnh, đáy mắt không che giấu được tia oán hận:

"Hắn ở đâu?"

Tiểu Cảnh khẽ nhăn mày nói:

"Công tử không rành nói chuyện với người, tối nay công tử phải đến Bồng Ca viện xem hát."

Nói xong tiểu Cảnh liền hất tay ả ra, xoay người nhanh nhẹn đi lên lầu, có điều ở nơi không ai nhìn thấy, trong mắt chợt lóe sáng tia ngoan độc.

Tôn Diệu đưa mắt nhìn thấy đối diện cách đó không xa có hai hộ vệ đứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu Cảnh đi mất.

Từ Hương Xuân lâu đi ra, Tôn Diệu lắc lư đi tới bên hồ, nhìn thấy bộ dạng vô cùng chật vật của mình dưới bóng nước, chán nản không dứt. Phiền lòng, phần nộ, oán hận đang bùng cháy một dục vọng không tên, Phương Tư Ninh, giữa chúng ta không thể kết thúc như vậy, người hại ta phải chịu nỗi khổ da thịt, thì phải dùng bản thân để bồi thường." Càng nghĩ càng giận, ả lập tức xoay người rồi đi.

Gần tới đầu Xuân, ánh trăng cũng hơn.

Trời tối, ngoài đường trở nên rất yên tĩnh, kiệu đi ra từ Hương Xuân lâu vững vàng ra đường lớn, vòng đi vòng lại mấy vòng, Tôn Diệu ở phía sau đi theo sát nút, mãi cho đến khi kiệu đi vào một con đường nhỏ, ả gấp gáp đi theo nhưng vẫn bị mất dấu, khó khăn lắm mới theo được đến cửa Bồng Ca viện, đúng lúc nhìn thấy một cỗ kiệu bình thường đang dừng ở trước cửa.

Một luồng máu nóng xông lên đầu, ả không khỏi nở nụ cười lạnh. Trước cổng Bồng Ca viện người đến người đi, phong lưu khoái lạc, tiếng cười lạnh của ả cũng không khiến người khác chú ý.

Lúc tiểu Cảnh đi theo bên cạnh cỗ kiệu đến đây, ống quần không cẩn thận bị cành cây kéo rách, y liền vội vàng cúi người xuống kéo ra, đúng ngay tại lúc này, một trận âm thanh nào động vang đến. Tiểu Cảnh giật mình, vội vàng nhìn sang hướng phát ra âm thanh, phía bên kia Tôn Diệu ngã nhào trên đường, con mắt của ả tròn to, tựa hồ không thể tin tại sao mình bị người ta một đao chém thành hai mảnh.

Toàn bộ sự kiện này phát sinh ngoài dự liệu, bắt đầu từ khi Tôn Diệu đi đến Bồng Ca viện, không phải nói là bắt đầu từ khi ả nhìn thấy Phương Tư Ninh từ trong Hương Xuân lâu, tính mạng của ả đã định là phải chôn vùi giữa một mảng huyết sắc đen tối.

Giờ khắc này, ả thở hồng hộc, cái lưng bị chém ngang đang không ngừng đổ máu, thân thể bị đứt làm hai đoạn vẫn còn ảm áp như cũ, máu trong bóng tối tỏa ra một mùi ngai ngái nồng nặc, dần dần nở ra một đoàn hải đường điểm lệ trên nền gạch màu xanh.

Tiểu Cảnh từ xa nhìn thấy người mình vừa gặp cách đây không lâu đang nằm trong vũng máu, sắc mặt y liền tái nhợt như tờ giấy.

Sao lại như vậy?

Người có chuyện phải là Phương Tư Ninh mới đúng chứ?

Trong mắt chứa sự hoang mang hơn bao giờ hết, bàn tay nắm chặt góc áo của tiểu Cảnh không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Xui xẻo?

Bọn hộ vệ mặt lạnh xuất hiện trong bóng tối ở bên góc đường, một người trong đó rút trường kiếm về, không hề cảm xúc nói:

"Dám vô lễ với quý nhân, đi tra xem rốt cuộc là ai."

Tiếng huyền não ồn ào xuyên thủng bầu trời rộng lớn, trước cửa Bồng Ca viện có vài con đom đóm đang bay lảng vảng chung quanh mấy cái đèn lồng, một trận gió thổi qua khiến nó dường như có thể bị thiêu cháy bất cứ lúc nào, làm nổi bật ánh sáng trên trang phục của những quan to quý nhân đang chen chúc đến xem náo nhiệt. Cô kỹ nữ nhìn cực kỳ bình thường đó nhanh chóng được khiêng lên, biến mất giữa con phố mờ mờ. Mọi người nghị luận sôi nổi, cuối cùng có người thét lên một tiếng, đã nhận ra rốt cuộc nàng ta là ai.

Đó không phải là đệ nhất ăn chơi chốn kinh thành Giai tiểu thư sao, nàng ta vừa bị Thái chính phu kéo ra khỏi rạp hát trông y như một con lươn trơn nhớt, thừa dịp xảy ra biến cố đã lần đi mất, đến lúc này mới xuất hiện.

Nữ hảo sắc nằm đó sớm đã biến mất không một tiếng động.

Giai Đồng Quan nhìn vào con hẻm nhỏ được ánh đèn lồng đèn trên cao hắt xuống. Ngày thường hẻm nhỏ đó chật chội đông người, chỉ không biết tại sao tối nay lại vắng người như vậy, so với cửa lớn ngoài Bồng Ca viện huyền não, thật là đúng là một trời một vực.

Giờ khắc này, ở nơi đó bất ngờ có một cỗ kiệu được bốn người khiêng đứng đó.

Tất cả người bên kiệu đều lặng im không một tiếng động, bỗng một trận gió đêm thổi bay tấm màn kiệu lên, một nam tử xinh đẹp mặc áo đỏ đang ngồi bên trong, môi hồng nở nụ cười nhạt, đôi mắt đen cong cong mê hoặc, giống hệt những mỹ nhân chỉ có thể nhìn thấy trong những bức họa.

Nhìn thoáng qua, Giai Đồng Quan sững người như ngây dại. Đợi đến khi nàng ta bừng tỉnh chạy tới, cỗ kiệu kia đã biến mất, là hồ ly tinh, hay là quỷ?

Chỉ có gió lạnh không ngừng thổi qua con hẻm nhỏ, khiến cho toàn thân nàng ta nổi da gà.

Tin tức của Hương Xuân lâu xưa nay là linh thông nhất, đừng nói đại sự xảy ra trong kinh thành, cho dù là chính phủ nhà ai làm vỡ gương, hay đánh nam thị cũng đều biết rõ.

Thẩm An Bình vừa vào cửa liền oang oang:

"Tôn Diệu chết rồi."

Ngô Tử Âm đang đánh cờ với Mạn Chu nghe xong lời này lập tức sững tay lại, đôi mắt tối đen chớp một cái:

"Chết rồi?"

"Đúng vậy, chết ở trước cửa Bồng Ca viện, máu chảy đầy đất, ruột lòi hết cả ra ngoài, có rất nhiều người vây xem, lúc ta đến nơi thì người đã được nha môn đưa đi rồi."

Thẩm An Bình ngồi xuống, bụng chén lên ừng ực uống một hơi, đến cả nửa ngày mới thở ra được.

"Chết như thế nào?" Mạn Chu nhướn mắt lên, vẻ mặt ngạc nhiên không ngờ được.

Thẩm An Bình như đang nhớ tới một chuyện gì đó vui vẻ, hạ thấp giọng xuống:

"Nói ra cũng lạ, không biết ả ta nổi điên cái gì, lại dám động chạm tới kiệu của Thái chính phu, ngay lập tức bị xem như thích khách mà giải quyết tại chỗ."

"Sao lại như vậy được? Khi Thái chính phu ra ngoài lúc nào mà không có nghi trọng, ả ta bị văng đầu cỡ nào cũng sẽ không..." lời còn chưa nói hết, Ngô Tử Âm đã sững sốt, nàng chợt nhớ đến chuyện cười ngày hôm qua trong lúc vô tình đã nhắc đến.

Hôm qua Mạn Chu có kể với nàng chuyện Thái chính phu muốn tự mình đi bắt vị muội muội không ra gì đó về. Đúng rồi, nếu là giữa ban ngày Thái chính phu xuất hành, người bình thường làm gì có cơ hội đến gần, nhưng ban đêm đi đến Bồng Ca viện thì khác, lẽ nào còn có thể giống trống khua chiêng, tiền hô hậu ủng mang theo một đám nhân mã đi bắt người hay sao? Làm vậy há chẳng phải sẽ bị người ta chê cười đến chết! Nhưng trên đời làm gì có chuyện tuyệt đối bí mật, Mạn Chu có thể có được tin tức này, chưa chắc người khác không có được...

"Vậy Tôn Ngự Sử không làm lớn chuyện sao?" Mạn Chu buột miệng hỏi một câu.

"Lớn cái gì mà lớn, vốn là nữ nhi bà ta gây ra họa lớn, nghe nói Thái chính phu còn tiến cung khóc lóc kể lể một trận, Tôn Ngự Sử chẳng những không quấy được mà còn phải cho qua, làm gì còn sức mà lo cho nữ nhi đã chết. Chết rồi càng tốt, Nữ hoàng có thể nhắm mắt mở một mắt coi như chuyện đã qua." Thẩm An Bình bĩu môi, vẻ mặt xem thường.

"Chuyện này...sao lại xảy ra chứ?" Tuy cả đám tiểu thư thế gia này không ưa thích Tôn Diệu, nhưng chuyện xảy ra bất ngờ quá, cho nên Mạn Chu còn chưa kịp vui sướng trên nỗi đau của người khác, cả người đều hồ đồ.

Thẩm An Bình cười nhạo nói:

"Cái này ấy à, bên ngoài đều đồn tám phần mười là Tôn Diệu tướng Thái chính phu là đào hát trong Bồng Ca viện, vậy nên mới không thèm để ý mà tới trêu chọc. Đụng chạm đến hoàng thất bị chém ngay tại chỗ cũng đâu phải là chuyện hiếm lạ, các triều đại đều có, huống chi lúc này Thái chính phu vì muội muội không ra gì mà bị Thái nữ giáo huấn một trận, tâm tình không được tốt, đúng lúc gặp một người không biết tốt xấu để lập uy, chỉ trách à ta xui xẻo quá thôi."

"Ha ha, chuyện trong quan trường, lúc nào may mắn, lúc nào xui xẻo, cũng là một học vấn lớn, lúc này đây gương mặt sát của Tôn Ngự Sử chắc chắn không tốt rồi."

Trên mặt Ngô Tử Âm nổi lên một tia lạnh lùng chế giễu.

Xui xẻo?

Phải, toàn là do Tôn Diệu xui xẻo, nhưng xui xẻo liên tiếp đổ lên đầu à hình như là hơi quá trùng hợp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Khách không mời mà đến

Mới bước vào nhà thất, Phương Tư Ninh vừa vận dụng phải đôi mắt sâu sắc của Ngô Tử Âm, hần nhưn mảy, trên môi nở nụ cười ôn hòa:

"Chư vị đang nói gì vậy, sao lại vui vẻ quá."

Thẩm An Bình lập tức hồ hởi kể lại mọi chuyện với Phương Tư Ninh.

Vẫn quan sát biểu hiện của hần, Ngô Tử Âm thấy Phương Tư Ninh lặng lẽ lắng nghe, trong đôi mắt đen tĩnh lặng ấy không có một chút tia âm, thật khiến nằng ta không khỏi càng thêm chú ý đến nam tử rất bí ẩn này. Dư quang khỏe mắt thấy được sự khác thường của Ngô Tử Âm, có điều hần vẫn lặng lẽ ngồi nghe Thẩm An Bình nói chuyện.

Bước thứ nhất của hần vẫn là thả câu, Tôn Diệu không phải kẻ ngu dốt, nhưng à có nhược điểm là rất phong lưu hào sảng. Chỉ cần ba phần bi thương bảy phần quyến rũ mê hoặc đã đủ để khiến à cảm thấy ngửa ngáy khó chịu.

Bước thứ hai chính là kích thương, người này vốn tràn đầy tự tin nhưng lại bị Thẩm An Bình mạnh mẽ hạ thấp, nếu à chịu cam tâm buông tay mới là lạ.

Bước thứ ba là dẫn dắt, mấy thứ như bài bạc một khi đã nhiễm vào là khó có thể sửa được, đặc biệt là thắng nhỏ mà thua lớn, giống như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Chuyện đến nước này, những việc tiếp theo lại càng trôi chảy. Đánh bạc chỉ là cái bẫy để Tôn Diệu vấp ngã, bị người đời cười chê đồng thời chịu chút khổ sở, hần nắm đúng thời cơ từ từ gia tăng sức lực.

Bài bạc thua sạch, mất hết mặt mũi, đầu đá ghen ty, đánh nhau gây sự...nếu chỉ vì vậy mà đã tha cho à thì quá dễ dàng rồi.

Phương Tư Ninh hần một khi ra tay thì chỉ có một kết cục.

Không chết không ngừng.

Tôn Diệu luôn tự xưng phong lưu, nhưng sau lưng đã làm không biết bao nhiêu chuyện hãm hại các nam tử nhà lành. Mà tất cả việc này đều được Tôn Ngự Sử dựa vào quyền lực trấn áp. Những người đó là tiện dân bản cùng không thể làm gì, vậy nếu à động chạm đến quý nhân không thể động vào thì sao?

Một khi gây chuyện liên quan đến Thái chính phu, à liền trở thành mối họa cho cả gia tộc. Dù cho đêm đó Tôn Diệu không chết, Tôn Ngự Sử cũng sẽ đánh à cho đến chết để xong chuyện.

Từ đầu tới cuối, Phương Tư Ninh chưa hề xúi giục Tôn Diệu đánh bạc, không có xúi giục à đánh nhau gây sự, càng không liên quan đến việc à đi quấy rối Thái chính phu, mọi thứ mọi thứ đều là Tôn Diệu tự mình ra tay, ai lại nghĩ tới trách cứ một danh kỹ cơ chứ.

E rằng bây giờ phủ Tôn Ngự Sử đang hối hận khi sinh ra đứa nữ nhi này, còn phải đau đầu tìm trăm phương ngàn kế để chuyện này lắng xuống, vậy càng đừng nói đến chuyện đi điều tra cái chết của à. Dù như thế nào, hành vi bất chính là thật, thanh danh bại hoại là thật, trêu ghẹo Thái chính phu là thật, sỉ nhục hoàng thất là thật, bị xử quyết tại chỗ cũng là thật, tất cả đều là thật đến không thể thật hơn được, cho dù có lật lại vụ án, Tôn Ngự Sử cũng sẽ như người cảm ăn phải hoàng liên, có đắng cũng không nói ra được.

Đối mặt với ánh mắt dò xét của Ngô Từ Âm, hấn vẫn nhàn nhã ngồi uống trà, vẻ mặt như thường cùng mọi người nói chuyện, biểu hiện kinh ngạc đối với chuyện này rất đúng mức.

Ngô Từ Âm không có bất kỳ chứng cứ nào, ở trước mặt người khác tự nhiên không thể truy xét quá mức, chỉ có thể nén xuống đầy một bụng bực bội, quyết định âm thầm điều tra rõ ràng chuyện này.

Phương Từ Ninh lấy cớ không được khỏe để về sớm nghỉ ngơi, vừa bước ra khỏi nhà thất đã bị Ngô Từ Âm gọi lại:

"Chuyện của Tôn Diệu không liên quan gì tới Từ Ninh sao?"

Hắn quay người lại, khỏe môi hơi nhếch lên nụ cười ôn hòa:

"Đĩ nhiên là không, Ngô tiểu thư đề cao Từ Ninh quá rồi."

Tuy rằng hấn đang mặc y phục đơn giản, nhưng vẫn xinh đẹp không gì bằng.

Ngô Từ Âm nhìn chăm chú vào ánh mắt đen tuyền lạnh ấy, trong lòng thầm thở dài. Nếu Tôn Diệu chết thật sự là do Phương Từ Ninh, vậy tâm tư của hấn đúng là quá đáng sợ, từng bước đẩy người ta vào tử lộ. Còn chưa đợi nàng ta mở miệng nói vài lời thì Phương Từ Ninh đã nhẹ nhàng bước đi xa.

Đang lúc ngồi ngắm hoàng hôn, viện của hấn lại có khách đến thăm.

Ngồi ở trong phòng, ánh mắt Phương Từ Ninh hơi ngạc nhiên nhìn người mới đến, bầu không khí nhất thời rơi vào yên tĩnh. Tiểu Cảnh cúi đầu nín thở chăm trà, tiểu Cận thì cẩn thận bày ra năm đĩa bánh lên bàn.

Trên đĩa có đầy hạt dưa, mứt hoa quả, thanh mai, bánh hoa sen, bánh nhân đào, phối hợp với mùi hương thanh nhã của trà làm người xem qua phải nhắm nháp một chút. Chỉ tiếc, trong phòng chẳng có ai nhìn qua một cái.

Hơi cúi đầu, sóng mắt khẽ gợn, Phương Từ Ninh cười nhẹ:

"Vân Ca huynh hôm nay lại có thời gian rảnh qua thăm Từ Ninh vậy?"

Tĩnh Vân Ca nhìn thoáng qua bày trí trong phòng rồi mới vén tà áo ngồi xuống. Giọng nói dễ nghe như hát:

"Trong Tu Hoa viện chỉ có ba người chúng ta, Từ Ninh đệ lên làm danh kỹ lâu rồi mà ta còn chưa ghé thăm, như vậy có chút không tốt."

Hiện nay Phương Từ Ninh chính là nhân vật nổi bật gần nhất trong Hương Xuân lâu, quan to quý nhân bên ngoài muốn gặp hấn còn phải xếp hàng chờ đến lượt hoặc là chờ đến ngày hấn biểu diễn công khai. Huống chi Phương Từ Ninh còn trẻ, ngày tháng đặc ý vẫn còn dài, nếu Tĩnh Vân Ca hấn đối địch với người này, tương lai chắc chắn không thể sống yên, cho nên không thể là địch thì phải giao hảo thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp lạnh lùng của Tĩnh Vân Ca hé ra nụ cười như đóa Tuyết Liên, Phương Từ Ninh ra hiệu tiểu Cảnh rót trà cho hấn ta, ôn hòa nói:

"Từ ngày Từ Ninh bị đánh gần chết thì sức khỏe luôn không tốt, Từ Ninh là người mới lại chưa ghé thăm trước, bây giờ để Vân Ca huynh phải qua thăm mới là không đúng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kì Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tự hiến ân cần

Trên mặt Tĩnh Vân Ca hơi động, đáy mắt hiện lên tia u quang rồi biến mất, đưa bàn tay thon gầy trắng như ngọc vỗ hai cái lên mu bàn tay của Phương Từ Ninh.

"Sức khỏe không tốt nên nghỉ ngơi nhiều, ta cũng chỉ tiện đường nên mới ghé qua thăm Từ Ninh đệ. Trời cũng đã tối, ta còn nhiều việc."

Tĩnh Vân Ca nói xong liền ưu nhã đứng lên chậm rãi đi ra cửa. Phương Từ Ninh cũng đứng dậy mỉm cười tiễn bước theo sau.

Lúc ra cửa, Tĩnh Vân Ca còn khẽ nghiêng đầu nói:

"Sức khỏe không tốt vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn."

Về mặt ôn hòa của Phương Từ Ninh không chút thay đổi gập nhệ:

"Nhất định Tư Ninh sẽ nghỉ ngơi thật tốt, Vân Ca huynh mời về."

Khỏe môi đẹp như hoa Đào cười nhẹ, Tình Vân Ca liếc mắt nhìn nam tử ôn hòa trước mắt một cái rồi quay người bước đi. Trong lòng nghĩ đến câu nói trước kia của Lưu Quỳnh, không nên động đến Phương Tư Ninh sao? Ý tốt của người ta xin nhận, có điều từ khi Phương Tư Ninh bước vào đây thì hắn đã động đến rồi.

Lúc này mới biết đối phương không thể động, nhưng như thế thì sao? Nếu hắn toàn tâm toàn ý muốn Phương Tư Ninh phải quỳ dưới chân mình, chuyện này cũng không phải không thể. Sợ sệt sệt sệt như Lưu Quỳnh thật đúng là mất mặt Đệ nhất danh kỹ.

Nhìn bóng lưng đối phương, tiểu Cảnh vui mừng nói:

"Công tử, không ngờ Vân Ca công tử lại tới thăm người."

Tiểu Cận khẽ đưa mắt nhìn gương mặt tươi cười của tiểu Cảnh, chỉ hạ mi mắt, im lặng không nói.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, Phương Tư Ninh ngồi trở lại bên ghế, cúi đầu vuốt ve cây cỏ cầm.

Từng ngón tay tinh tế thon dài, da thịt không khác gì ngọc thạch, nhưng đáy mắt lại tràn ngập bóng đen nặng nề, tâm tư phức tạp.

Tiểu Cảnh không được công tử đáp lại nhất thời có chút buồn bực.

Khi Phương Tư Ninh đang ở trong phòng dùng bữa tối, một thị đồng cầm một hộp thức ăn đến, đáng vẻ cẩn thận từng chút một:

"Buổi chiều công tử nghe nói sức khỏe Tư Ninh công tử không tốt, khi trở về người liền tự tay làm điểm tâm bồi bổ rồi sai tiểu Diên mang đến, Tư Ninh công tử..." Nói đến đây lại cười, tỏ vẻ sợ bị cự tuyệt.

Tiểu Cảnh nhìn vẻ mặt Phương Tư Ninh vẫn bình thường thì cả gan nhận lấy hộp thức ăn, từ bên trong lấy ra một cái chén nhỏ bằng bạch ngọc tinh xảo, bên trong đựng ngân nhĩ trắng như tuyết, màu sắc thanh thuần, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào, khiến người ta nhìn là muốn ăn.

"Công tử có nói, nếu người không an tâm, có thể thoải mái mà thử, đây chính là tấm lòng của công tử." Thị đồng nhanh nhẹn nói.

Tình Vân Ca đương nhiên sẽ không phải đùa giỡn, hắn ta tới thăm Phương Tư Ninh, đồng thời cũng chuẩn bị tất cả.

Mấy câu nói này của thị đồng chính là muốn cho hắn biết, nếu không tin tấm lòng của Tình Vân Ca, hắn có thể thử độc.

Phương Tư Ninh cười nhẹ, rồi mắt khỏi chén canh:

"Ta biết rồi, người quay về nói với công tử người, ta rất cảm tạ tấm lòng của hắn, có điều không cần làm nhiều chuyện như vậy."

Thấy Phương Tư Ninh đã nhận lấy, lúc này thị đồng mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lui ra.

Sau đó Phương Tư Ninh lại tiếp tục dùng cơm, không hề chạm tới chén canh ngân nhĩ đó.

Tiểu Cảnh thấy công tử như vậy liền tự nghĩ là đối phương có tâm tư, lặng lẽ lấy ngân châm thăm dò, chốc lát sau rút ra, ngân châm vẫn sáng loáng như cũ, không có một chút nào khác thường.

Tầm mắt của Phương Tư Ninh vẫn nhìn thức ăn trước mắt như cũ, tiểu Cảnh hơi nghi hoặc:

"Công tử, canh ngân nhĩ này không có vấn đề."

Nếu là đích thân Tình Vân Ca làm, chính là muốn thể hiện thành ý, nếu Phương Tư Ninh không động vào, sẽ dễ dàng phá hỏng quan hệ hữu hảo này, cho nên tiểu Cảnh mới tích cực như vậy.

Phát hiện ánh mắt khác thường của tiểu Cảnh, hắn ôn hòa cười nói:

"Ta không thích ăn đồ ngọt quá, lát nữa cầm đi đồ đi."

Tiểu Cảnh có chút khó xử.

Tiểu Cận đưa trà để đưa cho công tử súc miệng, không biết nghĩ tới chuyện gì, môi mấp máy mãi vẫn không nói ra lời.

Về mặt Phương Tư Ninh hiện lên sự kiên quyết:

"Làm theo lời ta nói đi."

Tiểu Cảnh do dự đứng bất động, nhưng nhìn đến đôi mắt thâm sâu ấy cuối cùng cũng bùng chén canh ngân nhĩ đang bốc khói lên, lưu luyến không nỡ đi bỏ.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu, tâm ý của Tinh Vân Ca quả thật làm người ta cảm động, suốt ngày kiên trì đưa canh đến, hơn nữa toàn là những món không rẻ tiền. Đầu tiên là một ít đồ ngọt, biết Phuong Tư Ninh không thích ăn ngọt thì lập tức đổi thành canh nhân sâm tiềm gà, khi nấu xong đồng thời còn chia đều cho vài nam kỹ khác, không khỏi làm cho người khác đều cảm thấy vui mừng. Đáng tiếc số canh này Phuong Tư Ninh đều không chạm đến, tất cả đều dồn vào Tiểu Cảnh bụng đi đồ hết.

Tiểu Cảnh vừa kinh ngạc vừa không khỏi cảm thấy tâm địa của công tử rất cứng rắn, người ta trăm phương ngàn kế tỏ ra ý tốt đều không chút động lòng.

Từ khi Phuong Tư Ninh càng ngày càng nổi bật, bao nhiêu quan to quý nhân đều gửi bái thiếp muốn gặp một lần. Ngay cả thư sinh tài nữ nhà nghèo cũng thường đi qua trước cửa Hương Xuân lâu, chỉ mong có cơ hội được nhìn thấy hắn. Tú ông Đào Xuân cũng như hóa thành một người khác, gần như nuông chiều Phuong Tư Ninh đến mức muốn gì được đó, thậm chí mấy lần còn muốn phái thêm người đến đây hầu hạ, nhưng đều bị hắn khéo léo từ chối.

Hôm đó Phuong Tư Ninh dậy sớm cảm thấy cơ thể mệt mỏi, đóng cửa không tiếp khách. Đào Xuân nghe vậy lại chẳng tức giận mà còn cố ý đến thăm, vừa vào cửa đã hỏi han ân cần, vẻ quan tâm không tả nổi:

"Hai ngày liền đều không cần biểu diễn, nghỉ ngơi thật tốt tịnh dưỡng thân thể là được."

Đôi môi hơi tái nhợt của Phuong Tư Ninh khẽ cong lên ba phần ý cười:

"Đa tạ Đào Xuân huynh quan tâm."

Về mặt Đào Xuân hiền lành, chu đáo nói:

"Ta đã dặn dò phòng tắm thay đổi nước tắm, nước tắm lần này đã được xem xét kỹ. Lúc thời tiết còn lạnh thì dùng nước tắm đủ đủ, lưu thông máu huyết, làm ấm tứ chi, toàn thân sẽ ấm áp mềm mại như mùa xuân. Bây giờ thời tiết đã từ từ ấm lên, đổi lại dùng hoa cúc nấu sôi để tắm, mới giúp mát sáng tâm tư thoải mái, toàn thân sang khoái, đảm bảo không bị nóng nực, vết thương trên người đệ còn chưa khỏi hẳn, phải dùng hoa cúc mới thấy dễ chịu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kỹ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giúp đỡ

Nếu như đổi thành người khác chắc chắn đã sớm cảm kích không ngừng, nhưng về mặt của Phuong Tư Ninh vẫn nhàn nhạt, đối với tú ông vẫn như cũ không lạnh không nóng:

"Quả nhiên là Đào Xuân huynh suy nghĩ chu đáo." Sau đó thì không nói thêm câu nào nữa.

Lão cũng không phải người tầm thường, tình hình như vậy cũng không có chút nào tức giận, chỉ mỉm cười xoay người ngồi trên ghế, đáng về lo lắng nói:

"Lát nữa ta phải đi mời một đại phu có tiếng, để nàng ta chữa trị vết thương cho đệ, nhân lúc thời tiết ẩm bồi bổ một chút, lúc trời lạnh thì cơ thể mới không bị gì."

Phuong Tư Ninh chỉ mỉm cười không nói, ánh mắt đen láy gọn sóng như làn thu thủy đang cảm động, khiến người khác bất kể thế nào cũng không nổi nóng được.

Cuối cùng không nhịn được nữa, tú ông phải nói vào đề tài chính:

"Ngày mai là lễ Đoan Ngọ rồi, lệ thường là chúng ta đóng cửa không tiếp khách. Ta đã đặt một gian phòng ở Oánh Tiên các, chúng ta đến đó uống rượu vui chơi, đồng thời xem thuyền rồng sẽ rất thú vị, người khác ta đều không mời, chỉ mời một mình đệ, chỉ là không biết đệ có rảnh hay không..."

Mỗi lần đến ngày lễ, người có thể theo Đào Xuân đến Oánh Tiên các ăn uống đều là mấy danh kỹ đứng đầu, cái này cũng là tượng trưng cho thân phận. Phuong Tư Ninh hơi kinh ngạc nhìn về mặt đầy nhiệt tình của lão, cười nhẹ một tiếng bèn nói:

"Nếu Đào Xuân huynh đã có lòng mời, Tư Ninh cung kính không bằng tuân lệnh."

Chờ lão tú ông hài lòng cười hi hi đi ra ngoài, nụ cười ôn hòa trên mặt Phuong Tư Ninh liền biến mất, hồ nước tĩnh lặng trong đôi mắt dần dần biến mất, thoáng qua một tia sáng sắc bén.

Hắn sẽ không quên, tú ông Đào Xuân của Hương Xuân lâu là nhân vật hại hại.

Buổi tiệc này, mục đích sau lưng rốt cuộc là gì?

Tinh Vân Ca và Đào Xuân thay nhau lấy lòng, hết việc này đến việc kia, sao lại trùng hợp như vậy?

Lúc hai người đang nói chuyện trong phòng, thị đồng tâm phúc của lão đã sớm lặng lẽ lui ra. Tiểu Cận đang định bùng trà vào lại bị gã chặn lại ở cửa.

Trong lòng tiểu Cận run lên:

"Quách đại ca."

Tiểu Cảnh do bùng trái cây nên trở về sau tiểu Cận một lúc, vừa định rẽ phải về phòng của công tử thì thấy bóng dáng Quách Lại nên chân mới bước ra đã rụt về. Có chút lo lắng núp sau cây cột, nhìn lên hai người ở xa to nhỏ nói chuyện với nhau.

Quách Lại cười khẩy một tiếng, âm thanh trầm thấp:

"Bảo ngươi trông chừng hần ta, ngươi đã làm tốt chưa?"

Tiểu Cận nhỏ giọng đáp:

"Quách đại ca, lòng nghi ngờ của công tử rất nặng, chưa từng chịu tin tưởng tiểu đệ."

Quách Lại hừ một tiếng:

"Tên tiện nam kia tâm cơ rất nhiều, cho nên ta mới kêu ngươi chú ý, trong phòng hần ta chắc là có nhiều đồ quý giá lắm đúng không?"

Lão tú ông không chế bạc của mọi người vô cùng tốt, ngay cả tiền của mấy nam kỹ được khách cho trực tiếp cũng không chịu buông tha. Nhưng Phương Tư Ninh thì khác, hần chỉ qua lại với tiểu thư thế gia, ai cũng ra tay hào phóng, ngân lượng vào cửa đã đưa cho Đào Xuân không ít, nhưng những lễ vật trị giá liền thành lại trực tiếp đưa đến cho Phương Tư Ninh.

Quách Lại biết điều ấy nên đã dặn dò tiểu Cận và tiểu Cảnh tìm cơ hội, đợi khi Phương Tư Ninh đi ra ngoài liền lặng lẽ len vào phòng hần lục soát khắp nơi, hòng cướp lấy những bảo vật kia. Ai ngờ cho dù Quách Lại lục soát thế nào, cũng không tìm thấy được gì, điều này khiến gã không khỏi vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Sau đó gã hết lần này đến lần khác kiến nghị tú ông làm như trước kia, trực tiếp ép Phương Tư Ninh phải giao ra bảo vật, nhưng hiện giờ thanh danh của hần quá lớn, toàn kết giao với khách quý, với lại tính tình còn lắm người ta không thể nắm bắt được, cho nên Đào Xuân cũng không muốn trực tiếp xung đột với hần, chỉ có thể nói bóng nói gió mà thôi.

Tiểu Cận ráng nặn ra nụ cười:

"Quách đại ca, người công tử lui tới đều là tiểu thư quyền quý, nói không chừng đã đưa cho ai đó giữ giúp rồi, sau này tiểu đệ sẽ lưu ý hơn."

Quách Lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm tiểu Cận, mãi đến khi mồ hôi lạnh trên trán y đổ xuống mới cười gằn một tiếng:

"Vậy thì tốt, nếu để ta phát hiện ngươi có tâm tư khác, cũng đừng trách ta bảo tú ông bán ngươi đi."

Cơ thể tiểu Cận run rẩy, luôn miệng nói không dám, một lát sau nhìn thấy Đào Xuân đi ra, Quách Lại mới vội vã đi theo.

Chờ tiểu Cận mang ly trà đi vào, Phương Tư Ninh kêu người đến gần, đưa cho y một cái túi thơm.

Cầm túi thơm nặng trĩu trên tay, tiểu Cận tính toán có ít nhất cũng mười lạng, trong lòng không khỏi nghi hoặc không thôi. Tiền hàng tháng của y chỉ có hai trăm xu, đối phương lại ra tay rộng rãi như vậy. Tiểu Cận cẩn thận nói:

"Công tử, người đây là..."

Phương Tư Ninh lấy ra hai khúc tơ lụa, một sợi dây chuyền ngọc, một đôi ngọc trâm hình đầu phượng, vẻ mặt ôn hòa nói:

"Những thứ này đều là cho ngươi."

Nước mắt lập tức chảy ra, tiểu Cận nghẹn ngào nói:

"Công tử, chuyện này... ngàn vạn lần không thể được, mấy món đồ này quá quý giá..."

Nụ cười trên mặt Phương Tư Ninh không phải là hoài nghi hay dò thám, trái lại cực kỳ ôn hòa:

"Đã là cho ngươi, thì cứ nhận lấy đi."

Tiểu Cận nhướng lông mày, có chút nghi hoặc. Y biết có được số tiền này sẽ giải quyết được khó khăn trong nhà, tuy rằng trước kia tú ông mua y bằng kế ước sinh tử, nhưng tiểu Cận luôn lấy tiền của mình đưa về giúp đỡ cho mẫu phụ vừa nghèo khổ vừa bệnh tật, chỉ là...

Dường như hiểu được đắn đo trong lòng y, Phương Tư Ninh khẽ nói:

"Người yên tâm, ta không cần người làm gì cho ta đâu, không phải hôm qua đại ca người có lên đến đây tìm người hay sao, đây là tiền trị bệnh cho phụ thân người đó."

Trong lòng tiểu Cận rung động, nước mắt chảy dài không ngừng, không biết phải nói sao.

Phương Tư Ninh quan sát tiểu Cận, tuy rằng y nghe lời người khác ở bên cạnh giám thị mình, nhưng hắn đã thăm dò mấy lần, tiểu tử này còn âm thầm che giấu mình nữa, có thể thấy tâm địa của y không phải xấu xa, nếu không như vậy, hắn cũng sẽ không ra tiền trợ giúp tiểu Cận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đi dạo chơi

Nắm chặt tiền trong tay, tiểu Cận lặng lẽ lau nước mắt mới nói:

"Công tử, sau này tiểu Cận nhất sẽ tận tâm hầu hạ người."

Phương Tư Ninh gật nhẹ nói:

"Ngày mai ta sẽ đi Oánh Tiên các cùng Đào Xuân, người chuẩn bị trước đi."

Tiểu Cận kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi, tựa hồ có lời muốn nói nhưng lại không thể nói. Phương Tư Ninh thấy y như vậy vẫn làm như không nhìn thấy, đưa tay xoa nhẹ trán nói:

"Ta mệt rồi, lui ra đi."

Tiểu Cận cẩn thận từng chút thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài, nhưng đi đến cửa bước chân lại dừng, cố ý quay lại nhìn Phương Tư Ninh, miệng giật giật rồi lại miễn cưỡng nín lại, cuối cùng vẫn đi ra.

Nhìn bóng lưng của tiểu Cận, hắn lắc đầu cười cười. Lúc này không nói còn hơn là nói, có lúc không cần lên tiếng cũng có thể nói rõ vấn đề. Sáng sớm hôm nay, Phương Tư Ninh đang ngồi chải tóc thì nghe thấy tiếng tiểu Cảnh bên ngoài:

"Tinh Vân Ca công tử đến rồi."

Sau khi thông báo, Tinh Vân Ca ưu nhã bước vào cửa, phía sau còn có thị đồng đang cúi đầu.

"Ngày lễ bình yên thế này mà còn quấy rầy, thật ra là vì hôm nay ta có một vị khách quan trọng, muốn hỏi mượn đệ cây trâm bằng hồng ngọc." Tinh Vân Ca cười nhẹ, vén tà áo ngồi xuống.

"À." Nhìn Tinh Vân Ca một chút, thấy hắn ta mặc một bộ gấm màu trắng nhạt thêu hoa mai, áo quần đồng bộ, liền cười cười hỏi:

"Có thể làm cho Vân Ca huynh chuẩn bị long trọng như vậy, chắc chắn vị khách này cũng không tầm thường."

Hiếm khi thấy hai má trắng nõn của Tinh Vân Ca đỏ ửng, giọng nói êm ái cũng thêm một tia lưu luyến:

"Chỉ là khách quen thôi, vạn lần không sánh được những quý nhân hay lui tới chỗ của đệ. Lần trước nhìn thấy lúc đệ biểu diễn cài bộ trang sức đó quá thật xinh đẹp, trong lòng ta vô cùng yêu thích, ta chỉ mượn đeo một ngày, lúc về sẽ trả lại ngay, tuyệt đối sẽ không làm hư hỏng chút nào."

Tinh Vân Ca vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào bộ xiêm y được đặt may riêng trên người Phương Tư Ninh, đáy mắt che giấu một tâm tình phức tạp.

Ánh mắt đen láy của Phương Tư Ninh không lộ ra chút khác thường, bàn tay ra hiệu cho thị đồng:

"Một bộ trang sức thì có đáng là gì, nếu Vân Ca huynh đã thích, Tư Ninh sẽ tặng cho huynh."

Tinh Vân Ca hơi ngạc nhiên, sau đó lắc đầu chối từ, nhưng thấy Phương Tư Ninh kiên trì thì cũng không nói nhiều nữa, chỉ cười cười:

"Canh của ta nấu, đệ có thích không?"

Về mặt của Phương Tư Ninh vẫn ôn hòa như thường nói:

"Tình tình của Vân Ca huynh dĩ nhiên Tư Ninh thập phần cảm kích."

Tình Vân Ca gật gật đầu, làm như rất vui mừng nói:

"Hôm nay đệ chuẩn bị như vậy là muốn đi ra ngoài sao?"

Phương Tư Ninh cũng không giấu diếm, cười nói:

"Hôm nay Đào Xuân huynh mời đệ đi xem thuyền rồng, Vân Ca huynh có muốn đi cùng không?"

Về mặt Tình Vân Ca hơi đổi một chút, nhìn chằm chằm Phương Tư Ninh, tuy trong lòng có chút loạn nhưng ngoài mặt vẫn để lộ ra vẻ vui mừng hâm mộ:

"Tư Ninh đệ đúng là có phúc lớn, Đào Xuân huynh chưa từng đánh giá cao người khác như vậy đâu."

Nói xong, Tình Vân Ca liền đứng lên:

"Nếu là vậy, ta sẽ không ở đây làm chậm trễ đệ nữa."

Phương Tư Ninh cười nhẹ nói:

"Vân Ca huynh còn chưa lấy trang sức, đã muốn đi rồi sao?"

Quay đầu lại, vẻ đẹp lạnh lùng của Tình Vân Ca hiện lên sự cười nhạo nói:

"Aizz, xem trí nhớ của ta này, phải rồi, ta đến phòng đệ để mượn trang sức mà."

Tiểu Cảnh đưa bộ trang sức hồng ngọc đến, Tình Vân Ca sai thị đồng cầm lấy, nói thêm vài câu qua loa xã giao rồi mới rời đi.

Nhìn chằm chằm cửa phòng, đột nhiên Phương Tư Ninh lạnh lùng nở nụ cười.

Ngay cả Tình Vân Ca cũng nhìn ra chỗ không đúng, có thể thấy được hôm nay đúng là Hồng Môn yến* rồi.

*Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Mất thấy Phương Tư Ninh muốn ra ngoài, tiểu Cận rốt cuộc không nhịn được:

"Công tử, người gần đây không được khỏe, hay là để tiểu Cận đi nói với tú ông hôm nay công tử không khỏe, không thể đi được..."

Phương Tư Ninh quay đầu, nhìn tiểu Cận rồi lại nhìn tiểu Cảnh vẫn cúi đầu im lặng đứng đằng sau, thấy đối phương đáng vẻ thấp thòm, trong lòng hân hoan động, ngoài miệng vẫn nói:

"Lỡ như đệ tú ông biết là người ở sau lưng khuyên bảo ta, không chừng người sẽ bị trừng phạt, không sợ sao?"

Tiểu Cận mím môi cắn chặt răng nói:

"Công tử đối với tiểu Cận tốt như vậy, đương nhiên tiểu Cận phải suy nghĩ cho công tử."

Nghe thấy tiểu Cận dám cả gan nói như thế, tiểu Cảnh nhìn không được lập tức ngẩng đầu rồi lại phức tạp cúi đầu xuống.

Nếu Đào Xuân đã sắp tâm gài bẫy như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ, Phương Tư Ninh khẽ mỉm cười:

"Chuyện ta dặn người làm đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Tiểu Cận sững sờ, vội vàng nói:

"Vâng, chuyện công tử dặn dò, tiểu Cận đã làm theo rồi."

Nụ cười bên khóe môi càng sâu:

"Vậy thì thả lỏng tâm trạng đi, xem như đi giải sầu."

Nói xong, hắn cũng đi ra ngoài. Tiểu Cận không thể ngăn cản, trên mặt nổi lên vẻ lo lắng. Tiểu Cảnh đi theo sau cùng, trong mắt lóe lên tia quyết tâm.

Một đường ngồi xe ngựa, Phương Tư Ninh đưa tay nhắc rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy các cửa tiệm bên ngoài đều treo cờ ngải trên cao, bọn trẻ con trên phố và cỗ tay đều buộc những sợi dây ngũ sắc, trên thất lưng các thiếu nam đeo đủ loại túi thơm thêu đầy màu sắc, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Đang ở trước mặt tú ông nên tiểu Cận không dám nói nhiều, chỉ chỉ vào một nơi cách đó không xa:

"Công tử, người nhìn xem trên hồ là thuyền rồng đó."

Phương Tư Ninh bảo xe ngựa dừng ở bên hồ, nơi này đã chật ních người vây xem, cách đó không xa có mười hai con rồng ở trong hồ đang thủ thế chờ đợi, mỗi con đều dài hơn mười mét, vừa hẹp vừa dài giống nhau, đầu thuyền trang trí thành đầu rồng, đuôi thuyền là đuôi rồng, dùng gỗ khắc thành, sơn thêm màu sắc, trên mỗi con thuyền ngồi khoảng ba mươi bốn mươi thuyền viên, chỉ cần nghe tiếng trống vang lên ba cái, mái chèo tung sóng đẩy chiếc thuyền như vút bay lao về phía trước, người người hoan hô nhảy nhót, tiếng vỗ tay như sấm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Uống rượu

"Công tử người xem, họ về thuyền rồng đều không giống nhau, thật là đẹp mắt." Tiểu Cận và tiểu Cảnh kinh ngạc thốt lên, nhưng một người trong lòng thật ra là rất muốn kéo dài thêm thời gian, một người lại muốn hấp dẫn lực chú ý của Phương Tư Ninh.

Theo tiếng kêu nhìn lại, hắn vừa đứng lúc nhìn thấy một người dùng mái chèo xuyên vào dòng nước, bọt nước tung tóe, người ở đầu thuyền và đuôi thuyền dùng nhịp điệu điều khiển, khiến thuyền rồng chập chùng như du long nghịch nước. Người ở trên chiếc thuyền khác không chịu yếu thế, lập tức giảm thấp đuôi rồng xuống, khiến đầu rồng nổi lên cao, nước từ trên đầu rồng lập tức phung trào ra, như rồng đang nuốt mây phun mưa. Từng chiếc thuyền rồng không khác nào rồng thật đang bay lượn trên mặt nước, tiếng pháo, tiếng ca hát, tiếng chiêng trống, tiếng khăn giã cổ vũ reo hò huyền ảo, sóng nước rào rào, tình cảnh cực kỳ hoành tráng.

Phương Tư Ninh nhìn đến mê mẩn, tựa hồ muốn tiếp tục nhìn rất lâu. Tú ông có chuyện lớn trong lòng đương nhiên gấp gáp, thấy thế vội vàng nói:

"Bàn tiệc ta đã đặt rồi, chúng ta mau vào thôi."

Phương Tư Ninh cười như không cười nhìn tú ông một chút:

"Đào Xuân huynh giống như đang rất gấp gáp, trong Oánh Tiên các có ai đang chờ chúng ta hay sao?"

Về mặt của Đào Xuân hơi cứng lại, dưới ánh mặt trời lán da hắn gần như trong suốt, ánh mắt trong trẻo đến độ có thể thấy rõ tận đáy lòng của người đối diện. Trong lòng lão tránh không khỏi căng thẳng, nụ cười trên mặt càng thêm thân thiết:

"Đệ nói gì vậy, Oánh Tiên các ở trên cao, chúng ta ngồi ở trên lầu xem không phải tốt hơn sao?"

Phương Tư Ninh nở nụ cười nhìn Đào Xuân, ôn hòa nói:

"Nếu vậy, xin mời Đào Xuân huynh dẫn đường."

Quả thật là Đào Xuân đã đặt trước một gian phòng ở gần sông, Phương Tư Ninh vừa bước vào bên trong đã phát hiện trên tường có vẽ một bức tranh sơn thủy, trên kệ đặt lư đốt trầm hương, hai bên bàn bày trí không ít cổ vật, trên tường còn dán không ít thơ đối, đứng bên cửa sổ còn có thể nhìn thấy cảnh sắc bờ sông liên miên không dứt, khung cảnh vô cùng hợp lòng người.

Tú ông tươi cười tự mình rót rượu cho Phương Tư Ninh:

"Hôm nay có ý may đệ đến đây một phần cũng là để xin lỗi, lúc trước giữa chúng ta có không ít khúc mắc, cũng may bây giờ đều đã qua, đệ là người khoan hồng độ lượng, đừng ghi hận ta nha."

Chung rượu vừa đưa đến, hắn liền nhẹ nhàng đề lại tay lão, khoé môi khẽ cười nói:

"Đồ vật thô tục thế này sao có thể uống rượu? Tiểu Cận, cầm bộ dụng cụ uống rượu Bạch Ngọc đến đây."

Tiểu Cận vâng một tiếng, lấy ra bộ dụng cụ uống rượu Bạch Ngọc đã chuẩn bị sẵn, bày ra hai cái ly.

Phương Tư Ninh vuốt ve miệng ly nói:

"Đào Xuân huynh, ly rượu bên ngoài không sạch sẽ lại không phong nhã, hay là dùng của Tư Ninh đi."

Lúc đầu Đào Xuân cứ tưởng trong hộp này chỉ đựng điểm tâm, không ngờ lại là ly rượu, lão cầm ly rượu lên, chỉ thấy ly này màu sắc trắng ngà như mỡ, sạch sẽ thanh lịch, cầm trong tay còn có cảm giác trơn mịn ấm nhuận, tình tế đánh giá chốc lát Đào Xuân mới mỉm cười:

"Ly rượu này của đệ được thiết kế khéo léo, tạo hình tinh mỹ, quả thật là không tầm thường."

Nụ cười càng sâu, Phương Tư Ninh chủ động thay tú ông rót ra một ly rượu chỉ đầy hai phần ba:

"Đào Xuân huynh quả thật tinh tường, ly rượu này là Ngô tiểu thư đưa cho ta, nếu là rượu ngon lâu năm rót vào ly rượu này sẽ tỏa ra mùi hương mê hoặc, vật hiếm thấy như vậy cho nên Tư Ninh luôn cất giấu. Hôm nay rượu này rõ ràng là rượu hoa đào, mùi thơm đúng là không gì bằng."

Ly rượu Bạch Ngọc trơn láng sáng bóng, màu sắc khiến người ta ưa thích không thôi, có thể nói là tinh phẩm, đương nhiên có giá trị không nhỏ, nhưng Phuong Tư Ninh lại chuẩn bị ly rượu này mang theo, có thể nói rõ hẳn đã âm thầm phòng bị lão, trong lòng Đào Xuân cười gằn, bề ngoài vẫn vui vẻ gật đầu nói:

"Ngô tiểu thư là người vô cùng kén chọn, ngay cả người ấy mà đệ cũng đồ ngọt được, thật là có bản lĩnh."

Tuy nói như vậy nhưng lão cũng không có động vào ly rượu trước mặt, mãi đến khi Phuong Tư Ninh rót đầy ly rượu của mình, tay vừa nhấc, ngửa cổ một cái, cuối cùng gục ra cái ly rỗng, bấy giờ lão mới chịu uống theo.

Phuong Tư Ninh lại tiếp tục rót cho tú ông hai phần ba ly rượu, của mình thì lại rót đầy:

"Đào Xuân huynh, ta biết gần đây huynh bị cảm nhiễm phong hàn không thể uống nhiều, cho nên, ta lại uống cạn ly này, mong Đào Xuân huynh tha thứ cho sai lầm trước kia của ta."

Từ lượng của hắn không cao, chỉ uống hai ly liền từ chối không uống nữa. Đào Xuân liếc mắt nhìn gò má ửng hồng của Phuong Tư Ninh, khoe môi cười càng thêm nhiệt tình:

"Chắc là đệ cũng đói rồi, món cá chưng tương ở Oánh Tiên các này là tươi ngon nhất đấy."

Nói xong, Đào Xuân dặn dò người bưng thức ăn lên, lại ân cần nói tiếp:

"Rượu hoa đào nhạt quá, uống không đủ vị, hay là đổi thành Tuý Lâu tử đi, như thế uống mới thấy hợp."

Tuý Lâu tử là rượu gạo nếp, màu sắc như ngọc, thơm ngát thuần hậu, uống vào ngọt ngào như rượu Hương nhưng lại là rượu mạnh.

Tiểu Cận âm thầm sốt ruột, lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với Phuong Tư Ninh, tỏ ý đừng đồng ý, ai ngờ công tử lại rất hào phóng đưa bình rượu Bạch Ngọc cho thị đồng cầm đi đổi rượu.

Trong lòng Đào Xuân hài lòng tiến triển của kế hoạch, giọng nói lại tỏ vẻ hối tiếc:

"Trước kia ta quả thật không biết bản lĩnh của đệ, gần sai vạn sai đều do mắt của ta quá kém. Chỉ là ta làm việc trong nghề này nhiều năm, có mấy lời phải nói trước, đệ đừng có chê ta nhiều chuyện đó."

Phuong Tư cúi đầu cười nói:

"Đào Xuân huynh nói quá lời, có gì xin cứ nói thẳng."

Con người tú ông đảo nhẹ, nở nụ cười:

"Ta muốn cho đệ biết, những người đó tuy rằng ái mộ tài hoa và dung mạo của đệ, bao nhiêu trân bảo đều có thể tặng đến như nước chảy, nhưng đệ đừng nên hào phóng tiêu sài như vậy, bản thân phải tích lũy cho riêng mình. Nếu đệ đưa bảo vật cho ta giữ gìn, sau này khi gặp được người tri kỷ muốn trao tâm, lúc đó ta sẽ làm chủ cho đệ, đệ đệ có thể gả một cách đáng hoàng, cũng coi như thành toàn duyên phận của hai chúng ta, chẳng phải là vẹn toàn cả đôi bên sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mưu đồ Hé lộ

Nhìn về mặt đối phương bày ra bộ dáng moi tìm móc phổi nói, đôi mắt đen tinh lạnh khê gọn sòng, giống như đã bị cảm động:

"Đào Xuân huynh nói rất phải."

Sau khi bình rượu đổi thành Tuý Lâu tử, Đào Xuân ý vào từ lượng của bản thân rất cao nên không ăn gì hết, chỉ liên tục rót rượu uống. Một khi lão dụng tâm muốn lấy lòng người khác, người đó tuyệt đối sẽ không thấy phiền chán, lão có thể nói về chuyện của những nhà giàu quyền quý trong kinh thành, còn ra vẻ lĩnh giáo Phuong Tư Ninh về chuyện chơi đàn, cả hai trò truyện khá là ấn ý.

Trong lúc không hay, thì đầu thuyền rồng đã ngừng, người bên ngoài cũng dần dần tản đi, màn đêm dần bao phủ xuống.

Phương Tư Ninh nhiều lần đã để ly rượu xuống, tú ông lại không chịu, trăm phương ngàn kế nói lời thăm thía để ép hắn uống rượu.

Tiểu Cận muốn tiến đến rót rượu, ý đồ muốn rót cho công tử ít một chút, thì người lại lắc đầu nói:

"Đào Xuân huynh quan tâm ta như vậy, ta không thể không biết tốt xấu." Lúc nào cũng rót cho mình nhiều hơn tú ông một chút.

Lại hơn mười ly nữa, người giỏi uống rượu như Đào Xuân cũng ửng hồng cả mặt, hơi men tỏa ra.

Tiểu Cận càng ngày càng sốt ruột, nhìn sang tiểu Cảnh thì thấy y đang chăm chú nhìn bình rượu, trên tay còn chu đáo chuẩn bị sẵn một bình rượu, phòng khi công tử uống hết sẽ tiến lên châm tiếp. Trời ạ, trong lòng tiểu Cận buồn bực trừng mắt nhìn y. Người kia thế mà dám cười khẩy lại với hắn.

Bất đắc dĩ, thấy công tử đang rót rượu thì tiểu Cận cố ý gấp điểm tâm để vô tình đụng vào, ly rượu toàn bộ rơi vào người tú ông.

Quách Lại đứng bên cạnh lập tức cau mày giận dữ:

"Tiểu tử chết tiệt này làm việc kiểu gì vậy?"

Gã hùng hổ muốn xông đến đánh, lại đột nhiên nghe thấy hừ lạnh một tiếng:

"Ngươi tính làm gì?!"

Quách Lại thấy vẻ mặt ôn hòa của Phương Tư Ninh trở nên lạnh lẽo liền luống cuống.

"Thị đồng của ta vẫn chưa cần đến ngươi đến giáo huấn đâu."

Quách Lại thay đổi vẻ mặt tươi cười làm lạnh, liên tục nói mình không đứng.

Tú ông loạng choạng lao đảo đứng lên, gã vội bước tới đỡ. Đào Xuân vịn tay Quách Lại, không chút khó chịu cười nói:

"Ta phải đi thay y phục, Tư Ninh đệ không được rời đi đó nha, ngày hôm nay chúng ta phải uống cho đến cuối cùng mới được."

Ánh mắt đen kịt đã hơi mờ hồ, khuôn mặt dường như bị men rượu hun đỏ, nào còn chút hàn khí:

"Tư Ninh chắc chắn phụng bồi."

Đào Xuân vui vẻ nói hai chữ "tốt" rồi dựa vào Quách Lại bước ra ngoài. Thấy bóng dáng của tú ông vừa khuất, tiểu Cận lập tức sốt ruột nói:

"Công tử, sao người lại uống nhiều rượu như vậy?"

Phương Tư Ninh đưa tay chống cằm, tay còn lại lắc lắc, ra hiệu im lặng.

Vừa ra khỏi cửa, Đào Xuân không khỏi lắc đầu, xoa trán nói:

"Rượu này đúng là mạnh thật, ngay cả ta cũng chịu không nổi."

Quách Lại vừa muốn nói chuyện, đã thấy một quý tiểu thư thông thả đi đến.

Người này mặc một bộ đồ màu tím viền sa bằng chỉ vàng, gương mặt như trắng nõn còn hơn nam tử, mày cong hơn vẽ, cái trán no đủ đầy đặn, bên hông treo một cái roi ngựa đỏ tươi, ngoài ra còn có rất nhiều trang sức quý hiếm khác trên người. Tuổi tác tuy chưa lớn nhưng toàn thân đã tỏ ra phú quý bức người, đó chính là muội muội của Thái chính phu, tiểu thư duy nhất của phủ Thái phó, kinh thành đệ nhất bá vương Giai Đồng Quan.

Giai Đồng Quan đưa mắt nhìn về phía gian nhà thất, Đào Xuân vội vàng kéo nàng ta lại bên cạnh, giọng điệu tràn đầy hờn dỗi:

"Ôi tiểu thư của ta, người ta đã đáp ứng với người rồi thì tuyệt đối sẽ không để miếng thịt này bay đi mất. Người chỉ cần chờ đợi thêm chút nữa, một lát sau ta sẽ âm thầm đưa người sang đó cho Giai tiểu thư, vậy nên người cứ an tâm đi."

Giai Đồng Quan nhếch miệng, buổi tối ngày hôm ấy nhìn thoáng qua, nàng ta gần như đã tìm khắp kinh thành, khó khăn lắm mới tìm được người ở Hương Xuân lâu, vận lượng ngân phiếu trao ra chỉ mong đổi được một đêm phong lưu. Chỉ đáng tiếc tính tình Phương Tư Ninh tuy ôn hòa nhưng rất kiên quyết, nhiều người theo đuổi đều bị từ chối.

Nhưng người xưa chẳng phải đã có câu: Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ. Chỉ cần xấp tiền đủ dày, tú ông liền lên lút đồng ý với Giai Đồng Quan không quá ba ngày sẽ thành công.

Nghe đến đó nàng ta lập tức cười nói:

"Được, vậy ta sẽ ở trong phòng chờ!" Nói xong bước nhanh rời đi.

Nàng ta vừa vào gian phòng ở phía đông, thị đồng liền tranh nhau tiến lên muốn hầu hạ Giai Đồng Quan, người bưng trà thì bê trà lên, kẻ cầm khăn thì

đưa khăn lên, chen chúc vây quanh trăm phương ngàn kẻ lấy lòng. Nhìn thấy một đám người nhao nhao lên, Giai Đồng Quan cảm thấy chán ngán:

"Cút, cút hết ra ngoài."

Chờ đến khi người trong phòng đi ra hết, nàng ta mới nhoẻn miệng cười.

Trên đời này không có nam nhân nào mà Giai Đồng Quan nàng không có được, Phương Tư Ninh, người cho rằng sẽ thoát khỏi tay ta được sao?

Vừa năn nỉ mời được Giai Đồng Quan rời đi, tú ông liền dặn dò Quách Lại:

"Mấy người các người đi ra ngoài chờ, lát nữa ta kêu người vào mang người đi."

Quách Lại ra về nịnh nọt cười nói:

"Vâng."

Trong phòng, tiểu Cận gấp gấp đến muốn khóc:

"Công tử, người mau chạy đi."

Phương Tư Ninh cong môi lên nhìn về phía tiểu Cảnh đang lén lút nhìn mình rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu, tiểu Cận còn muốn nói gì nữa thì cửa đã mở ra, tú ông mặt mày hớn hờ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phần nộ

Đào Xuân đã thay áo ngoài, vừa ngồi xuống liền bùng ly rượu lên đối ẩm với Phương Tư Ninh, lại qua hai ba lần rượu, lão ta cũng cảm thấy trời đất quay cuồng, không khỏi cười cười nhìn về phía Phương Tư Ninh, thấy đối phương quả thật dường như không chịu nổi nữa, loạng choạng muốn ngã. Lão biết thời cơ đã tới, đang muốn gọi Quách Lại tiến vào thì không ngờ chính mình còn chưa kịp đứng lên, đã "bịch" gục đầu xuống bàn.

Tiểu Cận và tiểu Cảnh còn chưa kịp khiếp sợ nhìn tình cảnh này, sau đó đã nhìn thấy người vốn đã mặt đỏ tới mang tai, lão đảo say rượu đột nhiên lại ngồi rất ngay ngắn, Phương Tư Ninh mỉm cười vỗ tay một cái, ngoài cửa tiến vào không phải là Quách Lại và hộ vệ của Hương Xuân lâu, mà là bốn hộ vệ cường tráng chấp tay cúi đầu nói:

"Thuộc hạ phụng lệnh tiểu thư đến nghe công tử sai bảo."

Phương Tư Ninh cười ôn hòa nói:

"Nhờ các vị đánh ngất y rồi đưa người đến Tiên Nhất phòng."

Hai hộ vệ trong số đó lên tiếng trả lời:

"Vâng." Sau đó tiến lên vỗ mạnh một phát vào gáy tiểu Cảnh. Người kia đang đứng ngơ ngác không phản ứng kịp trực tiếp té xỉu, mỗi người một bên nhấc tiểu Cảnh lên.

Tiểu Cận choáng váng đuối theo nhìn, những hộ vệ và Quách Lại chờ ngoài cửa đều không nhìn thấy bóng dáng, không khỏi càng thêm kinh ngạc:

"Công tử, đây là..."

Phương Tư Ninh cũng không nói gì, đi thẳng đến bên cạnh bàn mài mực, dùng tay trái viết một tờ giấy, sau đó dặn dò một hộ vệ khác:

"Lúc này các vị đã nhìn rõ người đó ở phòng nào đúng không?"

"Vâng, người đó ở gian phòng thứ hai phía đông."

"Thay ta đưa tờ giấy này cho người đó, không được để nàng ta thấy mặt."

"Vâng." Hộ vệ theo lời đi làm.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Giai Đồng Quan sốt ruột không thể chờ đợi được nữa nhanh chóng bước ra mở cửa, bên ngoài không thấy một bóng người, cúi đầu nhìn xuống mới thấy trên đất có một tờ giấy, sau khi xem xong nàng ta lập tức cười ha hả, bước nhanh ra ngoài tiện tay tóm chặt một người:

"Tiên Nhất là căn phòng nào?"

Trong nháy mắt, tiểu Cận vẫn đang rất sợ hãi và nghi hoặc không thôi. Thấy y kinh ngạc như thế, Phương Tư Ninh đứng dậy dẫn người đi ra khỏi phòng.

Đứng bên lan can gỗ nhìn xuống mặt hồ yên ả. Phương Tư Ninh mới lấy từ trong miệng ra một đợt chuỗi xanh. Đây chính là mồi chống say rượu hiệu quả của phụ thân hắn. Ngày mầu thân còn chưa qua đời, thương nhân thường phải đi tầu lâu bàn chuyện làm ăn, mỗi lần như vậy phụ thân đều sai thị đồng ra sau vườn lột một đợt chuỗi xanh của cây chuối non cho mầu thân ngậm, như vậy sẽ không bị say rượu. Sau này đại tỷ Phương Văn Bình của hắn cũng hay xài chiêu này khi đi làm ăn.

Giai Đồng Quan một đường đi tìm rốt cuộc tìm được căn phòng tên Tiên Nhất, hào hứng đẩy cửa ra chỉ thấy bên trong đen kịt. Trước bệ cửa sổ đốt trầm hương thanh nhã, từ xa nghe được mùi thơm nhàn nhạt khiến cơ thể nàng ta cảm thấy vô cùng sáng khoái. Đưa mắt nhìn chăm chăm chiếc giường, chỉ thấy một bóng người nằm trên như ẩn như hiện.

Giang Đồng Quan nhẹ nhàng đi tới, quả nhiên là sờ được một thân hình mềm mại. Trong lòng vui mừng như điên, đưa tay ra dùng sức cời bỏ y phục của người đó, trong mũi còn ngửi được một mùi hương nồng nàn, nàng ta gần như nín thở, từ từ cời hẳn áo lót của đối phương.

Chung quanh tối đến mức đưa tay không thấy ngón, ngón tay chạm vào một thân thể mềm mại nhẵn nhụi, có thể tưởng tượng ra làn da trắng mịn và cái yếm đỏ thắm, trong đầu Giai Đồng Quan lập tức nhớ đến lúc mình nhìn thấy người ngồi trong kiệu, lúc đó ánh trăng xuyên thấu, rọi sáng khuôn mặt Phương Tư Ninh, gương mặt ôn hòa thanh nhã, khoe miệng hơi cong lên, cười như không cười. Từ ngày đó, trái tim của nàng ta cứ như đã bị người ta treo giữa không trung, lửng lơ nửa ngày cũng không hạ xuống được.

Nghĩ đến mỹ nhân đó bây giờ nằm ngay đây tùy ý nàng ta muốn làm gì thì làm, Giai Đồng Quan không khỏi vô cùng kích động, ôm chặt lấy hắn. Kèm chế đến hôm nay, dĩ nhiên là bộc phát rất mãnh liệt, da thịt dính sát vào nhau. . .

Tiểu Cảnh bị đánh ngất xỉu, nhưng vẫn lơ mơ cảm giác được có người dùng sức xoa bóp trên người mình, hắn ta giãy giụa muốn tỉnh lại, lập tức phát hiện bản thân vô lực, tứ chi mềm yếu, bên tai chỉ nghe được tiếng hít thở nóng hổi truyền đến. Tiểu Cảnh hoảng hốt, muốn giãy giụa, ai ngờ từng đợt mùi hương truyền đến, bất tri bất giác như khiếm xương cốt mềm nhũn, ngay cả miệng cũng bị người nào đó ngăn chặn, một câu cũng không thể nói được.

Do Giai Đồng Quan quá mức đắc ý, hay là do mùi hương ngào ngạt khiến cho nàng ta bị váng đầu, không hề nhận ra được điểm nào bất thường. Sau một trận gió xuân, Giai Đồng Quan sung sướng xuống giường thấp nền lên, mặt mày thỏa mãn tươi cười nói:

"Tôi hôm đó nhìn thấy người đã cảm thấy là một mỹ nhân đẹp không gì tả nổi, không ngờ hôm nay ta lại. . ."

Trong khoảnh khắc ánh nến sáng lên, nàng ta đắc ý quay đầu lại, sau đó im bật, sắc mặt đại biến.

Mỹ nhân nằm trên giường không mặc quần áo không phải là thị đồng đứng bên cạnh Phương Tư Ninh thì còn ai?

Tiểu Cảnh vừa muốn bò dậy thì đã bị Giai Đồng Quan đặng đặng sát khí xông đến, mạnh mẽ đạp hắn ta lăn ra đất. Một chân nàng ta đạp lên giường, tay tóm chặt tóc tiểu Cảnh, lớn tiếng quát:

"Tiện nam, nói, tại sao lại là người?"

Tuy là thị đồng, nhưng bởi vì có chỗ dựa sau lưng nên cuộc sống của hắn ta vẫn luôn rất tốt, chỉ cần sau lưng chủ tử là lập tức vênh mặt hất hàm với mấy tên thị đồng khác, trong nháy mắt này, cả người hắn ta kịch liệt run rẩy, gần như có thể nghe thấy âm thanh hai hàm răng va vào nhau lập cập, liên tục cầu xin:

"Giai tiểu thư, là tiểu nhân sai rồi, đây chỉ là hiểu lầm. . ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kì Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tư Ninh hồi đáp

Giai Đồng Quan xưa nay là người thô bạo, hôm nay trong lòng tràn đầy vui mừng chạy đến đây ôm mỹ nhân, chưa từng nghĩ lại ôm phải một tên tiện nam tiêu dao hết nửa đêm, nhất thời con giận lại trào lên, lệ khí tràn ra, lại đánh liên tiếp mấy cái bạt tay.

Nàng ta dùng sức không nhẹ, làm cho tiểu Cảnh phun ra máu.

Dù có một trăm cái miệng thì tiểu Cảnh cũng không có cách nào khiến người đang nổi giận lập tức nguôi giận, nhất thời bị đánh cho tóc tai rối loạn mũi miệng lệch sang một bên, cả khuôn mặt đều vặn vẹo biến hình. Hắn ta tối sầm mắt lại chỉ hận không thể hôn mê, nhưng trong chớp mắt lại một bại tại gáng xuống làm cho tỉnh táo lại.

Thân thể nàng ta cao quý, đánh một chút đã thấy đau tay, mặt mũi hung tợn vứt bỏ tiểu Cảnh nằm đó. Vốn tưởng rằng đã xong, ai ngờ Giai Đồng Quan lập tức hô to một tiếng, bên ngoài lập tức có hai nữ hộ vệ cao to đi vào.

"Dùng roi đặc chế độ tiện nam này cho ta."

Dường như nhớ ra chuyện gì, Giai Đồng Quan lập tức bảo người đi bắt Đào Xuân lại đây.

Trước kia cũng đã có vô số nam kỹ xinh đẹp trẻ tuổi của Hương Xuân lầu bị Đào Xuân gài bẫy như vậy. Lần nào đến lễ Tết hoặc khi có cơ hội thích hợp, lão đều bày ra yến tiệc khoản đãi, thừa cơ chuốc say các nam kỹ, sau đó cho người cường bạo, xong chuyện thì những tên cường bạo đó lĩnh tiền bỏ trốn đi không còn tung tích. Những nam tử bị hại đó sau khi tỉnh rượu thì khóc lóc kể lể với tú ông, dĩ nhiên lão luôn có cách chối sạch sẽ, người bị hại chịu nhục thất thân, có người thấy mình không còn trong sạch, không có cơ hội hoàn lương nữa chỉ đành phải phóng lao theo lao, không còn từ chối tiếp khách, đứng với ý đồ của Đào Xuân. Cũng có người nhất thời phần hận mà tự sát, gặp phải loại này thì lão cũng không phải là kẻ mềm yếu, ngay tức khắc sẽ mạnh mẽ giáo huấn một trận, cho đến khi đồng ý tiếp khách mới thôi.

Nhưng Phương Tư Ninh thì lại khác, giá trị bây giờ của hắn tăng lên quá cao, những vương tôn tiểu thư chờ lấy lòng hắn nhiều vô cùng, Đào Xuân biết rõ chỉ có thể để hắn lên giường mới là kẻ lâu dài. Nhưng người được chọn không thể là loại tâm thường không có thân phận, như vậy Phương Tư Ninh sẽ đổ hết thù hận lên đầu mình. Tuy lão không sợ nhưng cũng không muốn rước lấy một đại phiền toái. Còn nếu là Giai Đồng Quan mở màn thì khác, nàng ta đường đường là muội muội của Thái chính phu, Phương Tư Ninh thì có thể làm gì được chứ?

Đến khi đó lão tự nhiên sẽ có đủ biện pháp khuyên hắn ngoan ngoãn bắt đầu tiếp khách kiếm lời.

Đào Xuân vì chuyện này mà lao tâm khổ tứ, nhưng Giai Đồng Quan giờ phút này làm gì chịu nghe người khác giải thích, cả đời này nàng ta chưa bao giờ chịu uất ức lớn như vậy, đang yên đang lành chuẩn bị hưởng thụ mỹ nhân, lão tú ông này lại dám lấy mắt cá làm trân châu mà lừa gạt Giai Đồng Quan này, xem nàng ta là đồ ngu hay sao.

Đào Xuân bị bắt tới liều mạng giãy giụa xin tha:

"Giai tiểu thư, tiểu thư rộng lượng của ta, mọi chuyện đều do tiện nam Phương Tư Ninh bày ra, ta...ta thật sự không biết gì hết..."

Chuyện đến nước này, trăm ngàn lời nói đều vô ích, hộ vệ của Giai Đồng Quan xông lên mạnh mẽ đánh tới. Bọn họ đánh người rất có phương pháp, lão tú ông bị đánh đến mức lục phủ ngũ tạng đều muốn lệch vị trí, một ngum máu nghẹn ở cổ họng không phun ra được, chỉ có thể không ngừng cầu xin.

Giai Đồng Quan âm trầm nhìn tên tiện nam giả dạng Phương Tư Ninh sắp bị đánh chết, bỗng nhiên nhớ tới còn phải đi bắt Phương Tư Ninh, lập tức lớn tiếng quát:

"Còn không mau đi bắt tiện nam kia, ta không tin hắn có thể chạy trốn khỏi tay ta."

Vừa dứt lời, thủ lĩnh hộ vệ của nàng ta từ bên ngoài bước vào bẩm báo Giai Đồng Quan:

"Tiểu thư, bên ngoài có mọi người đang ầm ĩ lên. Có người thấy một nam tử giống Phương Tư Ninh nhảy từ trên lầu xuống hồ tự tử."

Sắc mặt đại biến, Giai Đồng Quan lập tức đứng phắt dậy quát:

"Còn không mau cho người xuống sông tìm kiếm!"

Nói xong cũng không thêm liếc tên thị đồng sắp chết và tú ông lấy một cái, mang theo một đám hộ vệ bước nhanh như một con gió.

Bị bỏ lại, Đào Xuân thở ra một hơi, xương cốt cả người gần như bị đánh nát, chờ đến khi lão gãy giữa bò muốn bò ra phòng cầu cứu, thì một bóng người chậm rãi bước vào.

"Đào Xuân huynh bị làm sao vậy? Ai to gan dám đánh Đào Xuân huynh thành ra thế này?"

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Phương Tư Ninh, đã khiến lão gần như tức chết, lão thở hồng hộc, muốn nói chuyện nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Phương Tư Ninh quay đầu phân phó:

"Còn không mau thay ta sức thuốc cho Xuân huynh?"

Tiểu Cận nhanh chóng cầm một lọ sứ từ trong người ra, thấy lọ thuốc này, tú ông và tiểu Cảnh đều giật mình run rẩy.

"Sao...sao ngươi lại có thứ này."

Phương Tư Ninh đi tới gần lão rồi ngồi xổm xuống, giọng nói vẫn ôn hòa:

"Đây là lọ thuốc người đưa cho tiểu Cảnh để hắn ta cho ta dùng đó. Thuốc này là loại cực phẩm. Ta đã dùng rồi, hiệu quả rất tốt. Cái này cũng phải cảm ơn Đào Xuân huynh đã chiếu cố Tư Ninh. Trời đông giá rét buổi tận xương, huynh không nỡ để ta chịu nỗi đau ít ỏi này, còn chịu chi một số tiền không nhỏ mua lọ thuốc Kim Ngân này đưa cho tiểu Cảnh mang tới đổ vào miệng ta." Dùng một chút, ánh mắt đen tĩnh lặng lóe lên tia sát khí nhìn về mặt không thể tin của tiểu Cảnh.

"Người thấy ngạc nhiên và khó tin lắm đúng không?"

Cười đến mê hoặc, hắn vuốt ve bàn tay thon dài của mình:

"Lúc đó người bịt kín mặt ta đương nhiên không nhận ra người là ai rồi. Chuyện này Tư Ninh lại phải cảm ơn Đào Xuân huynh. Nhờ huynh đưa người tới trước mặt đệ, vừa nhìn Tư Ninh liền nhận ra được cổ nhân nhờ vết bớt nhỏ trên mu bàn tay của tiểu Cảnh, nếu không thì đã có con cá nhỏ mà tâm tư không nhỏ lọt lưới rồi."

"Đêm đó ta bị sốt cao nằm co ro trong nhà củi, chỉ có tiểu Cảnh người tốt bụng đến đổ thuốc vào miệng ta. Thuốc chảy xuống tới đâu thì ta như bị một ngàn mũi kim đâm đến đó, cái cảm giác này ta vẫn ngày ngày phải chịu đựng. Người có tâm hậu hạ ta như vậy, ta cảm thấy mình phải ban lại cho người vài thứ."

Phương Tư Ninh dứt lời thì tiểu Cận đã mở nắp bình sứ ra, cẩn thận đổ thuốc lên miệng vết thương của tú ông.

Thuốc vừa rơi vào da, Đào Xuân liền căng cổ muốn hét nhưng tiểu Cận đã chuẩn bị sẵn một chiếc dè thúi nhét đầy vào miệng lão.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cả hai đều chết

Lão ta trước giờ chỉ toàn hành hạ tra tấn người khác, nào từng chịu nổi đau muốn sống không được, muốn chết không xong này. Gân xanh nổi đầy trán, mắt lão trợn trừng hết cỡ, sau đó vì hít thở không thông mà da mặt từ từ tím ngắt.

Tiểu Cận rắc thuốc cho lão tú ông xong liền đứng dậy đi tới chỗ tiểu Cảnh. Cả người hắn ta trần như nhộng, da thịt bị đánh bong tróc sâu đến tận xương, máu chảy dài đọng thành một vũng. Về mặt của tiểu Cận hiện lên sự không ngờ, do dự nhìn công tử.

Phương Tư Ninh chỉ nở nụ cười ôn hòa, đưa tay vén mái tóc dài ra sau tai.

"Hắn ta muốn bò lên cao mà không ngại chen một tay đẩy ta xuống vực, sau đó càng không ngại ngần là bỏ thuốc vào nước tắm của ta, người này vô ơn bạc nghĩa không nói, ngay cả sự trung thành cơ bản cũng không có. Vừa là tai mắt của Đào Xuân, vừa qua lại với Tinh Vân Ca, còn có một chân với tiểu Sa nữa. Làm công tử của người, ta cảm thấy rất không khỏe."

Từng câu từng chữ Phương Tư Ninh nói ra, sắc mặt vốn tái nhợt đáng thương của tiểu Cảnh càng trắng bệch, gần như không còn chút máu. Hắn ta tưởng mình đã giấu giếm rất kín kẽ, không ngờ Phương Tư Ninh chỉ đang chờ cơ hội cho mình một kích trí mạng. Hắn ta không sợ chết, chỉ sợ sống không bằng chết như lão tú ông. Nước mắt rơi xuống không ngừng, tiểu Cảnh thều thào:

"Công tử, tiểu Cảnh biết lỗi rồi, xin người khoan dung cho tiện đồng chết để tạ tội."

Giống như nghe phải một câu chuyện cười, Phương Tư Ninh cười nhẹ ra tiếng:

"Người biết hối hận? Tốt. Ta cũng không dẫn vật người nhiều, chỉ cần đổ hết số thuốc này lên người người xong, ta sẽ tha thứ cho người. Tiểu Cận người nhớ cẩn thận một chút, thuốc này là thứ tốt, rơi mất một giọt cũng rất uổng phí."

Vốn ngay từ đầu tiểu Cận đã nhiều lần bị tiểu Cảnh ức hiếp, chèn ép rất nhiều, lúc này tiểu Cận cũng không còn chút xú thương hại nào với hắn ta.

Bên bờ sông Minh Nguyệt gió thổi nhẹ nhàng làm bay bay vạt áo. Hai thị vệ từ Oánh Tiên các đi tới cung kính bẩm báo:

"Chủ tử. Mọi thứ đều nghe theo phân phó của Phương công tử."

Người kia không quay đầu chỉ lạnh nhạt nói:

"Truyền lệnh cho Thất và Bát không cần từ xa bảo hộ Phương Tư Ninh nữa. Đi đi."

Hai thị vệ lập tức phụng mệnh rời đi.

Người kia đứng yên ở nơi đó, giống như đã bị cảnh đẹp của hồ Minh Nguyệt mê hoặc. Chỉ là không bao lâu, một cỗ xe ngựa có vẻ ngoài bình thường từ từ chạy tới.

"Người đã trở về. Lâm tướng quân."

Nghe được câu này người đang đứng bên hồ mới quay đầu nhìn về phía cỗ xe, ánh mắt ấy không chút cảm xúc, chỉ có khóe môi hơi nhếch lên:

"Đúng, ta đã trở về."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chấp mê không muốn buông

Sau lớp màn che, tiếng đàn du dương lập tức truyền ra, âm vang từ nhẹ nhàng như nước chảy lại lên cao như chim Ưng đột nhiên bay vút lên bầu trời tung cánh, cùng lúc đó, một đạo khí lực bắn ra nhắm thẳng tới người đang đứng trước cổ xe.

Lâm Nam đưa tay ném một mảnh lá khô vừa rơi xuống theo cơn gió rơi xuống trước mặt nàng. Hai đạo khí lực đụng độ nhau "đùng" một tiếng. Màn vải che bị nội lực của Lâm Nam rách tung tóe, dung mạo người ngồi trong xe cũng hiện ra.

"Vẫn luôn thua người nửa phần."

Người đó không ai khác chính là Nhị hoàng nữ Hoàng Phù, vịn tay thị vệ nhảy xuống xe, nàng ta cong khốe môi cười thật tươi.

"Gió lạnh người nên ngồi trong xe."

Lâm Nam nhìn mái tóc bay bay của Hoàng Phù, lạnh nhạt lên tiếng.

"Nếu lo cho ta, sao ngươi không mang áo khoác." Ánh mắt thâm sâu như đầm lầy mê hoặc nhìn nữ tử tuấn tú trước mặt.

"Người có hứng thú với hắc?" Lâm Nam sao không hiểu ý của Hoàng Phù chứ, có điều chuyện này không thể.

"Vi ngươi nên ta mới có hứng thú với hắc, nhưng khi gặp hắc...ta lại càng thấy hứng thú hơn." Không biết nghĩ đến chuyện gì, trong đôi mắt ấy hiện lên tia tàn ác, như độc xà nhìn thấy con mồi hợp ý mình.

"Hắc không phải là trò chơi của người. Đừng động đến hắc." Ánh mắt Lâm Nam hiện lên sự nghiêm túc.

"Ngươi biết ngươi càng muốn bảo hộ thứ gì, thì ta càng muốn phá hủy thứ đó không?"

Hoàng Phù bước lại gần nàng, bàn tay được bảo dưỡng tỉ mỉ nâng lên. Một con độc xà có màu bạc lập tức há to miệng cắn một ngụm vào cổ Lâm Nam. Hơi nhú nhú này, nàng vẫn để yên cho con rắn hút máu, chỉ thở dài một hơi:

"Đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta."

"Vậy ngươi đồng ý?"

Hoàng Phù thu lại độc xà vào ống tay áo.

"Không thể."

Lâm Nam vẫn luôn dứt khoát cự tuyệt yêu cầu kia.

"Vậy thì chờ xem kịch vui đi."

Hoàng Phù cười tà mị nói, xoay người chậm rãi bước lên xe. Chiếc xe chạy qua người nàng, cảm giác lạnh lẽo khi bị nhìn chăm chăm mới biến mất.

"Đã sáu năm rồi. Sao vẫn còn chưa buông xuống chứ, hắc chỉ là một nam tử kiên cường vô tội mà thôi."

Lời này Hoàng Phù không nghe thấy, cho dù có nghe thấy nàng ta chỉ cười âm ngoan, rồi nhẹ nhàng nhưng kiên quyết nói ra một câu:

"Không buông, cả đời này ta cũng sẽ không buông."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bức thư

Sáng hôm sau khi mặt trời vừa hừng sáng, khắp phố lớn ngõ nhỏ đã lan truyền tin tức muội muội của Thái chính phu đem qua đi vui chơi ở Oánh Tiên các đã ra tay đánh chết hai người, ép chết một người. Nếu bà người này chỉ là người bình thường thì cũng không gây xôn xao như vậy, nhưng mà hai trong ba người đó lại là tú ông của Hương Xuân lâu và danh kỹ nổi tiếng Phương Tư Ninh. Ai ai cũng thôn thức cho một mỹ nhân tài hoa bị cường quyền ép bức đến mức phải nhảy xuống sông tự tử. Đương nhiên đau lòng nhất chính là mấy tiểu thư thế gia, nghe nói nha, sáng nay khi tiểu thư Thẩm An Bình của phủ Vi Bá hầu biết được tin này đã điều động mấy chục thị vệ ra bờ sông Tĩnh Nguyệt tìm kiếm, lát sau còn có thị vệ của tiểu thư Ngô Tử Âm của phủ Hộ Bộ và tiểu thư Mạn Chu của phủ Bình Bộ, tiểu thư Kha Lương của phủ Lại Bộ,... nói chung là rất náo nhiệt hoành tráng.

"Chủ tử, thuộc hạ đã điều tra kỹ lưỡng, xác định Phương công tử ra tay không để lại một chút manh mối nào."

Một nữ ả vệ quỳ gối trên sàn nói.

"Được rồi. Cứ tiếp tục theo dõi từ xa."

Nữ tử ngồi dựa lưng vào ghế, quan phục võ tướng trên người càng càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ của nàng.

"Thuộc hạ tuân lệnh. Đây là bức thư do Nhất gửi tới."

Nhất chính là người có kỹ thuật diễn giả như thật được Lâm Nam tuyển chọn cài vào Hương Xuân lâu điều tra tình hình, hôm nay tú ông đột nhiên bị giết đã làm đứt vô số kế hoạch của bao nhiêu người trong bóng tối. May mắn Phương Tư Ninh tính toán tương kế tựu kế rất hoàn mỹ, không thì bây giờ nàng phải ra mặt tỏ rõ ý bảo vệ hần. Bằng không Phương Tư Ninh có trăm cái mạng cũng không đủ để những kẻ kia giết cho hả cơn giận.

"Người để lên đó rồi đi đi."

Ản vệ hành động nhanh như chớp đặt lá thư trên bàn rồi biến mất.

Lâm Nam đưa tay vuốt nhẹ mặt chữ trên lá thư "kính gửi Lâm tướng quân". Hàng chữ ngay ngắn tú lệ, mềm mại nhưng không yếu ớt.

Thật ra trên bàn có rất nhiều lá thư, nhưng trong hàng chục lá thư ấy, chỉ cần liếc mắt nhìn qua là Lâm Nam có thể nhận ra lá thư do Phương Tư Ninh gửi mình khi rời khỏi đây.

"Một nam tử không chịu cam lòng trước kẻ thù mạnh mẽ độc ác."

Nhếch khóe môi cười nhẹ, băng tuyết trong hai tròng mắt như bị hòa tan, lộ ra cảm xúc tán thưởng dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Vào triều

Xử lý xong bức thư của Nhất, Lâm Nam liền đứng dậy bước ra khỏi biệt viện riêng, chiếc xe ngựa sang trọng đã vững vàng đậu sẵn trước cửa viện chờ đợi. Đưa tay vén màn nhảy lên, đợi khi nàng đã ngồi yên ổn, phu xe mới quất roi ngựa chạy về phía hoàng cung.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lâm tướng quân vào triều sau khi đánh trận trở về, các quan viên có phẩm cấp thấp đều ủa tới nhiệt tình hỏi han, Lâm Nam là tướng quân thống lĩnh hàng ngàn binh sĩ, lạnh lùng uy nghiêm đã thành thói quen, vậy nên nàng chỉ cần hơi trừng mắt thì đám người này liền toát mồ hôi cười trừ, liên tục kiểm soát lui ra.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo như xà độc quần quanh, không cần phải nghĩ Lâm Nam đã biết là ai, chỉ cần đưa mắt nhìn, nàng có thể thấy đối phương đang tà tà vịn tay thị vệ đi tới trước mặt mình.

"Tới rất đúng lúc, Lâm tướng quân có vui lòng phụng bồi bản cung vào điện không?"

"Nhị hoàng nữ nói quá lời, mặt tướng chỉ là một nữ tử tay chân thô kệch, e rằng sẽ khiến người khó chịu." Lâm Nam cúi đầu hành lễ, cung kính đáp lời.

Nhìn biểu hiện quân thần chu toàn của nàng, ánh mắt đen tối của Hoàng Phủ xẹt qua tia tà ác, vươn tay ra hiệu miễn lễ rồi quay người đi. Những người từ chối nàng ta đều không có kết cục tốt.

Nữ Hoàng trị vì Hưng Thịnh đã hơn ba mươi năm, vì địa thế phía Tây của Hưng Thịnh dễ công khó thủ mà luôn luôn xảy ra chiến tranh với U Cốc tộc, không biết phải đánh qua bao nhiêu trận, tử thương bao nhiêu người mới trấn giữ được Tây thành, nhưng ngày nào U Cốc tộc chưa được diệt trừ, ngày đó Hưng Thịnh Nữ Hoàng vẫn ăn không ngon. Lâm Nam là tam nữ nhi của Trấn Quốc tướng quân, sáu năm trước theo lời mẫu thân Lâm Lăng vào quân doanh lập nghiệp, trải qua không biết bao nhiêu âm mưu và ngăn chân mới có thành quả như ngày hôm nay. Máu và nước mắt cay đắng trong đó,

sao có thể diễn tả hết bằng vài lời.

"Nữ hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Bình thân."

Nữ Hoàng - Hoàng Anh một thân ngân bào, mũ miện uy nghiêm ngồi trên long ý, ánh mắt sáng ngời đảo quanh toàn điện, bà ta năm nay đã bốn mươi năm tuổi, tính theo các đời Nữ Hoàng trước kia thì vẫn còn khá trẻ, nếu không có biến cố gì xảy ra, bà ta còn có thể vững vàng làm Nữ Hoàng hơn mười năm nữa. Nhưng việc trong hoàng tộc không bao giờ có thể nói trước được điều gì, nhất là ngôi vị Nữ Hoàng. Chưa kể giặc U Cốc tộc còn đang lăm le ngoài biên cương, chỉ kể nội chiến của các vị Thái nữ và Hoàng nữ đã khiến bà ta đau đầu không ngớt.

Hưng Thịnh Nữ Hoàng có bốn Hoàng nữ và hơn mười Hoàng tử, Thái nữ Hoàng Đơn do Hà quý phi sở sinh, đã lấy Chính phu và hai Trắc phu năm nay hai bốn tuổi, Nhị hoàng nữ Hoàng Phù do Quân Hoàng sở sinh, do sức khỏe không tốt nên chưa lấy Chính phu, năm nay hai hai tuổi, Thất hoàng nữ Hoàng Khê do Đan phi sở sinh, đã lấy Chính phu và hai Trắc phu, năm nay mười tám, cuối cùng là Bát hoàng nữ Hoàng Hồng do Nhu phi sở sinh, năm trước vừa mới lấy Chính phu, tuổi vừa qua mười lăm.

Sau khi quần thần tạ ơn đứng lên, nữ quan bên người Nữ Hoàng mới lớn tiếng nói:

"Có chuyện bẩm báo, không có thì bãi triều."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trò vui của Hoàng Phù

Quan viên trên triều nhìn nhau như hội ý, sau đó có một người vận quan phục cá chép bước ra bẩm tấu:

"Khởi bẩm Nữ Hoàng, vi thần có chuyện muốn bẩm báo."

Lông mày Nữ Hoàng khẽ động, nhàn nhạt nói:

"Chuẩn."

Bấy giờ người đó mới dỡ tấu sớ đã được viết tỉ mỉ gọn gàng ra, âm thanh truyền cảm tỏ ra phần nộ khi liệt kê ra từng tội trạng của nữ nhi phủ Thái phó và cũng là muội phu của Thái nữ Giai Đồng Quan.

Đọc xong, vị quan viên nọ liền cúi đầu quỳ xuống:

"Mong Nữ Hoàng suy xét."

Phe cánh phía Thái nữ lập tức có người bước ra, đó là Hình bộ thượng thư Kha Lương, bà ta cúi đầu:

"Khởi bẩm Nữ Hoàng, vi thần có điều muốn bẩm báo."

Hoàng Anh bình tĩnh ra hiệu cho phép.

"Từ xưa tới nay tài nữ giai nhân hẹn nhau đối luận thi phú là lẽ bình thường, nữ nhi của Thái Phó còn trẻ người non dạ bị kỹ tử thanh lâu ti tiện dùng sắc mê hoặc nên mới mời hẳn tới Oánh Tiên các uống rượu. Chuyện này làm sao gọi là bắt ép?! Còn việc tự tử? Xin hỏi Lý Tự đại nhân, kỹ tử mua vui cho khách còn đòi thanh cao, trinh tiết liệt phu sao?"

Lý Tự đại nhân cũng không lui bước đáp trả:

"Giai Đồng Quan ý thể hành hung giết chết ba mạng người. Theo điều luật Hưng Thịnh phổ thư trang 356 về dân quyền có ghi rõ rành rành: Giết người phải chịu tội. Sau khi điều tra rõ sẽ phán án tùy vào mức độ có liên quan. Nặng thì chém đầu, nhẹ thì bị lưu đầy năm mươi năm."

Kha Lương nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Nữ Hoàng và Thái nữ thì âm thầm kêu khổ không thôi. Ngự Sử Tôn Kiến Du bất ngờ đứng ra xin bẩm tấu. Lần này thì hay rồi, trong triều ai không biết nữ nhi Tôn Diệu của Ngự Sử bị thị vệ của Thái Chính phu giết chết, nhưng nữ tử của Tôn Kiến Du lại theo phe Thái nữ, mọi người bắt đầu nhỏ giọng xì xào.

"Chuẩn."

Hoàng Anh lạnh lùng nói, không ai biết rõ suy nghĩ bây giờ của Nữ Hoàng là gì.

"Lý Tự đại nhân cũng đã nói rõ, giết người thì phải chịu tội, nhưng... kỹ tử bán thân vào thanh lâu thì làm gì có dân quyền. Theo đó những gì đại nhân nói đều không có hiệu lực thi hành án."

Các quan viên nghe vậy liền "Ồ" lên, sắc mặt của Thái nữ dịu xuống rất nhiều, tán thưởng nhìn Tôn Kiến Du. Đã bán thân thì chả khác nào là nô lệ mặc người sai khiến hành hạ, chẳng may phạm lỗi lớn làm phật lòng chủ tử bị đánh chết cũng là bình thường.

Nữ Hoàng cũng gật đầu tán thành, đang tính mở miệng cho qua chuyện này thì đột nhiên nghe Lý Tự Chu Trình lên tiếng.

"Đúng là kỹ tử không có dân quyền, nhưng, tú ông của Hương Xuân lâu lại có."

Một câu này rơi xuống, không khí trên triều liền trở nên đông lạnh.

Hoàng Phủ đưa tay che miệng ho khan một tiếng, trong mắt lóe lên tia cười cợt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Quốc sư

Cuối cùng Nữ Hoàng cũng không phán tội cho Giai Đồng Quan, chỉ nhốt nàng ta vào đại lao của Hình bộ, chờ điều tra rõ rồi quyết định hình phạt.

Sau màn tranh đấu này, vài quan viên khác chỉ bầm báo mấy chuyện râu ria. Không thấy sắc mặt của Nữ Hoàng rất lạnh sao? Muốn chết hay sao mà bầm tấu mấy chuyện không vui.

Bãi triều, Lâm Nam đưa mắt nhìn Hoàng Phủ, thế cuộc hiện nay, người có khả năng khiến Lý Tự Chu Trình không màn đắc tội với Thái nữ và Thái phó chỉ có nàng ta. Qua chuyện này, Lâm Nam cảm thấy đây chỉ là sự bắt đầu của một trò chơi lớn, nếu không cẩn thận, e rằng bản thân cũng phải...

"Lâm tướng thấy vui không?"

Hoàng Phủ không biết từ khi nào đã bước tới, mặc bá quan vẫn vỗ chưa rời khỏi hết.

"Điều này người nên hỏi không phải là mặt tướng." Lâm Nam nhàn nhạt đáp lại.

"Ồ, Lâm tướng nghĩ chuyện này không liên quan gì đến mình sao?! Vậy cứ chờ xem tiếp đi." Hoàng Phủ nở nụ cười tươi, vẻ mặt tái nhợt hiện lên tia mỉa mai.

Khi Lâm Nam vừa bước ra khỏi đại điện, một thị tỳ theo hầu bên người Nữ Hoàng đi tới.

"Lâm tướng quân, Nữ Hoàng có việc muốn triệu kiến."

Chớp mắt nhìn về phía cổ kiệu xa hoa của Nhị hoàng nữ - Hoàng Phủ, Lâm Nam gật đầu nói:

"Phiền người dẫn đường."

"Lâm tướng quân, mời."

Đi qua vài hành lang dài, hoàng cung Hưng Thịnh xa hoa lộng lẫy, người trong Hoàng tộc lấy màu bạch ngân làm màu tượng trưng trường bào, trang trí và đồ dùng cũng luôn là màu này. Vừa mới nghĩ tới chuyện Nữ Hoàng muốn gặp mặt, đầu óc Lâm Nam lại thấy hơi mệt mỏi, nếu bản thân thật sự có bản lĩnh như mấy vị nam nữ chính trong truyện thì đâu cần phải cẩn thận giấu kín mọi suy nghĩ.

Ở đây chỉ cần đi sai một bước hậu quả sẽ khôn lường.

Trong sáu năm này, lúc nào nàng cũng cố gắng diễn, cố gắng dung nạp, cố gắng huấn luyện, đề phòng người của các thế gia khác ám toán, bởi có một cơ hội sống lại, đồng nghĩa với việc phải gánh lấy rất nhiều trách nhiệm.

Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí cả.

"Đã tới nơi rồi Lâm tướng quân." Thị tỳ dừng lại trước cửa Kính Mặc các.

Nơi này không phải là thư phòng của Nữ Hoàng, ở triều đại nào cũng có một vị trí đặc thù, tùy vào mức độ kính ngưỡng của Đế Vương mà có đãi ngộ và địa vị khác nhau. Đây là nơi ở của Quốc sư của Hưng Thịnh Nữ Hoàng.

Bề ngoài Kính Mặc các rất đơn giản thanh nhã, bên trong lại rèm ngọc lấp lánh, lư hương lượn lờ, đồ vật bày biện đều là bảo vật hiếm có giá trị liên

thành. Qua đó có thể thấy địa vị Quốc sư ở Hưng Thịnh không hề nhỏ. Nữ Hoàng đang ngồi nói chuyện với một nam tử mặt mày nhã nhặn, cả người toát ra vẻ thánh khiết, đôi mắt đen tràn đầy linh khí khiến người nhìn vào cảm thấy rất dễ chịu, môi hồng mơn mởn, lúc cười lộ đường như mang theo hơi ấm trấn an, y bào ngân bạch y mặc trên người cũng do Nữ Hoàng đặc biệt ban tặng.

"Mặt tướng tham kiến Nữ Hoàng."

"Tham kiến Quốc sư."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hung tinh

"Miễn lễ." Nữ hoàng hòa ái nói, làm gì còn vẻ lạnh băng như trên triều.

Y Túc Khuyết Nguyệt mỉm cười gật nhẹ với Lâm Nam, giọng nói ấm áp:

"Chúng ta từng là đồng môn tỷ đệ, Lâm Nam không cần khách sáo."

"Quốc sư ưu ái, Lâm Nam không dám nhận." Đứng thẳng lưng, nàng nghiêm túc đáp lời. Thật ra nàng, Lục Kỳ Anh và Y Túc Khuyết Nguyệt từng được một lão bà thu nhận và chỉ dạy. Tuy lão bà cái gì cũng giỏi nhưng mỗi người chỉ được dạy một thứ mà thôi. Lục Kỳ Anh học y, Lâm Nam học võ, Y Túc Khuyết Nguyệt học xem tướng và chiêm tinh. Học được nửa năm, lão bà đó đột nhiên biến mất, từ đó, Lục Kỳ Anh theo nàng đi quân doanh, còn Y Túc Khuyết Nguyệt thì ở lại kinh thành, mấy năm sau, danh tiếng của y càng ngày càng cao, hai năm trước vì quẻ bói tinh tượng chuẩn xác, giúp Nữ Hoàng có thể kịp thời xử lý thiên tai ở Đại Nam, giải cứu hàng ngàn dân chúng tránh khỏi đói rét. Nữ Hoàng vô cùng vui mừng, phong Y Túc Khuyết Nguyệt làm Quốc sư, được người người kính ngưỡng.

Một nam tử có địa vị thấp ở Nữ tôn mà có thể đi đến bước này, không thể phủ nhận y là một truyền kỳ.

"Khuyết Nguyệt không nói, trăm cũng quên mất Lâm tướng quân và Quốc sư từng bái chung một thầy. Đã vậy, Lâm ái khanh cứ ngồi xuống nói chuyện. A Huyền, đưa ghế."

Nữ Hoàng đánh giá kỹ Lâm Nam một phen rồi cười nói.

"Tạ ơn Nữ Hoàng."

Vén vạt bào ngồi xuống, Lâm Nam đưa mắt nhìn xuống sàn nhà.

Nữ Hoàng nhìn biểu hiện của Lâm Nam thì nheo mắt cười nói:

"Khi này Quốc sư có nói với trăm một chuyện quan trọng, nó liên quan đến vận mệnh của Hưng Thịnh. Lần này trăm gọi Lâm ái khanh tới cũng vì chuyện này."

Trong đầu Lâm Nam đột nhiên tái hiện lại câu nói của Hoàng Phủ: Lâm tướng thấy vui không?

Ồ, Lâm tướng nghĩ chuyện này không liên quan gì đến mình sao?! Vậy cứ chờ xem tiếp đi.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Nữ Hoàng, đôi mắt sáng linh động của Y Túc Khuyết Nguyệt nhẹ chuyển như đang cười với bà ta, giọng nói êm ái vang lên:

"Nữ Hoàng là vị minh quân, sao Đế Vương hệ Kim chính là đại diện cho Hưng Thịnh ta, phía Tây có sao Diên La hệ Mộc đại diện cho U Cốc tộc, hiện nay sao Diên La được sao Khách là Tử Giang hệ Thủy xung chiếu. Khách với chủ đều tốt chính là khách chủ tương đắc, giống như cây được tưới thêm nước, sinh trưởng càng thêm mạnh mẽ."

Thấy trên mặt Nữ Hoàng hiện lên sầu lo, Y Túc Khuyết Nguyệt tạm dừng lại.

Trầm ngâm một lúc, bà ta mới phát tay lên tiếng:

"Khuyết Nguyệt cứ nói tiếp đi."

Gật nhẹ, Y Túc Khuyết Nguyệt nhìn bóng dáng ngồi yên lặng của nàng, nói tiếp:

"Cách ba tháng trước Khuyết Nguyệt xem tinh tượng, phát hiện có một ngôi sao nhỏ đột ngột sáng lên, vốn dĩ nó chỉ là một ngôi sao nhỏ vô hại, nhưng hợp với các sao khác lại tạo thành thế Hung, làm mờ đi ánh sáng của sao Đế Vương. Vạn vật tương sinh tương khắc, nếu Hung tinh mà gặp khắc nhập

(bị khắc) thì hung khí có chiều hướng giảm dần."

Nghe tới đây, Nữ Hoàng liền cười nhẹ với Lâm Nam:

"Trẫm đã hỏi qua Khuyết Nguyệt, mệnh cách của khanh rất khó đoán, không thuộc bất cứ cung nào. Mà Hung tinh này, nếu gặp khanh chắc chắn sẽ bị khắc, sao Đế Vương có thể hóa dữ thành lành."

Vội vàng đứng dậy chấp tay, Lâm Nam cúi đầu nói:

"Mặt tướng chỉ biết dẫn binh đánh trận, thần..."

Nữ Hoàng nhướn mày cắt ngang:

"Khuyết Nguyệt đã nói cho trẫm biết, chỉ cần khanh ở lại kinh thành. Hung tinh sẽ bị kiềm hãm, đợi ba ngày nữa là ngày chí Âm, Khuyết Nguyệt bói tinh tượng thêm lần nữa, chắc chắn sẽ biết người mang mệnh đại Hung đó là ai."

"Thần tuân mệnh."

Lâm Nam hạ mi mắt che giấu tia lạnh lẽo vừa xẹt qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tướng Trọng Kĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.